

АЛЪН БРАДЛИ ЧЕРВЕНА ХЕРИНГА БЕЗ ГОРЧИЦА

Част 3 от „Мистериите на Флавия де Лус“

Превод от английски: Катя Перчинкова, 2012

chitanka.info

На Джон и Джанет Харланд

*„... чаша ейл без хубава девица, уви, е като
яйце без сол и червена херинга без горчица.“*

Томас Лодж и
Робърт Грийн
„Огледало на
Лондон и Англия“, 1529 г.

ЕДНО

— Плашиш ме — каза циганката. — Досега не съм виждала кристалната топка изпълнена с толкова мрак.

Тя обви кълбото с ръце, сякаш да защити очите ми от страхотиите, плуващи в тъмните му дълбини. Пръстите ѝ стиснаха стъклото и аз изпитах чувството, че в гърлото ми се стича леденостудена вода.

В края на масата потрепваше тънка свещ, чиято бледа светлина се отразяваше от големите месингови халки на ушите на циганката и отлиташе да угасне някъде в тъмните ъгли на шатрата.

Черна коса, черни очи, черна рокля, намазани с червен руж бузи, червени устни и глас, с който несъмнено можеше да се сдобиеш само след като изпушиш половин милион цигари.

Сякаш за да потвърди подозренията ми, старицата така се разкашля, че крехкото ѝ тяло се разтресе в отчаян опит да си поеме въздух. Звучеше като че в белия ѝ дроб се е заплела голяма птица, която пляска с криле, за да се освободи.

— Добре ли сте? — попитах аз. — Ще отида да потърся помощ.

Десет минути по-рано сякаш зърнах доктор Дарби в църковния двор да спира и да разменя по някоя дума на всяка сергия на панаира. Но преди да успея да помръдна, циганката хвана с мургавата си ръка дланта ми върху покривката от черно кадифе.

— Не, недей. Непрекъснато ми се случва — рече тя и пак се разкашля.

Изчаках я търпеливо, почти уплашена да помръдна.

— На колко години си? — попита ме най-накрая. — На десет? На дванайсет?

— На единайсет — отвърнах аз, а тя кимна уморено, сякаш го е знаела през цялото време.

— Виждам планина — продължи задавено — и лицето... на жената, в която ще се превърнеш.

Въпреки задуха и топлината в сумрачната шатра, кръвта ми изстина. Видяла е Хариет!

Майка ми Хариет загинала при злополука в планината, докато съм била още бебе.

Циганката обърна ръката ми и болезнено заби палеца си в центъра на дланта ми. Пръстите ми се разтвориха и после се свиха от само себе си като пръстите на отрязания крак на кокошка.

Циганката хвана лявата ми ръка и я вдигна.

— Тази ръка ти е по рождение — рече тя почти без да погледне дланта, пусна я и ме хвана за другата ръка. — А тази е ръката, която ти е пораснала.

Тя се взря отвратно в нея, а свещта примигна.

— Тази скършена звезда на лунния ти хълм показва брилянтен ум, обърнал се срещу себе си, ум, който скита по пътищата на мрака.

Не това исках да чуя.

— Разкажете ми за жената на планината — подканих я аз. — Онази, в която ще се превърна.

Циганката се изкашля отново и се загърна плътно с пъстрия си шал, сякаш за да се предпази от някакъв дивен и невидим зимен вятър.

— Положи в ръката ми сребро — заяви настойчиво тя и протегна мрълявата си длан.

— Но вече ви дадох един шилинг. Толкова пише на табелата отвън.

— Посланията от Третия кръг се заплащат допълнително — изхриптя циганката. — Те изцеждат заряда на душата ми.

За малко да се изсмея на глас. За каква се мислеше тази стара вещица? Въпреки това, изглежда, бе зърнала Хариет отвъд булото и не биваше да позволя скептицизмът ми да провали дори минималния шанс да разменя няколко думи с мъртвата си майка.

Бръкнах в джоба за последния си шилинг и когато притиснах монетата в дланта ѝ, тъмните очи на циганката блеснаха изведнъж като на гарга и се взряха в моите.

— Тя се опитва да се прибере. Тази... жена... се опитва да се прибере у дома от студа. Искате да ѝ помогнеш...

Скочих на крака и закачих масичката с голото си коляно. Тя се разклати, преобърна се на една страна, а свещта се плъзна по плота и

падна сред куп прашни драперии.

В първия миг се вдигна тънка струйка черен дим, после пламъкът стана син, премина в червено и накрая бързо лумна оранжев. Гледах ужасено как плъзва по пердето.

За нула време цялата шатра бе обгърната от пламъци.

Ще ми се да имах присъствието на духа, за да хвърля мокър парцал върху очите на циганката и да я изведа навън, но вместо това хукнах — право през огнения кръг, обгърнал входа, — и не спрях, докато не стигнах до стрелбището с кокосови орехи, където се спрях задъхана зад едно платнище и се опитах да си поема въздух.

Някой бе донесъл в църковния двор грамофон, от който се носеше гласът на Дани Кей, изопачен в отвратително метално кънтене от цветната тръба:

*Кокосови орехи,
в редица наредени...*

Погледнах назад към шатрата на циганката тъкмо навреме, за да видя как господин Хаскинс, клисарят на „Свети Танкред“, и още някакъв непознат мъж, изсипват каца с вода и ябълки върху пламъците.

Половината село Бишъпс Лейси, или поне така изглеждаше, се бе събрало и зяпаше стъписано издигащата се колона черен дим с ръце пред устите или длани, прилепени към бузите.

Доктор Дарби вече бавно водеше разтърсваната от кашлица циганка към палатката за спешна медицинска помощ на „Свети Йоан“. Колко дребна изглеждаше врачката под слънчевите лъчи, колко бледа.

— Ето къде си, малка гад. Къде ли не те търсих.

Каза го Офелия — по-голямата от двете ми сестри. Фели беше на седемнайсет години и се мислеше за възвишена като самата Дева Мария, макар, готова съм да се обзаложа, че Светата Дева не е прекарвала по двайсет и три часа в денонощието взряна в огледалото с пинцета в ръка.

Най-добрата тактика в подобни случаи беше бързият отговор:

— Как смееш да ми викаш гад, тъпачке? Татко все ти повтаря, че е невъзпитано.

Фели посегна да ме хване за ухото, но аз ѝ се изплъзнах с лекота. По необходимост светкавичните реакции се бяха превърнали в мой специалитет.

— Къде е Дафи? — попитах с надежда, че ще отвлека отровното ѝ внимание от себе си.

Дафи беше другата ми сестра, с две години по-голяма от мен, и на тринайсет вече вещ съучастник на Фели в мъченията.

— Точи лиги по книгите, къде другаде? — Офелия посочи с брадичка към сергиите, подредени в полукръг върху тревата, където с обединени сили женското църковно дружество на „Свети Танкред“ и Женският институт бяха организирали разпродажба на стари книги и разнообразни домакински вехтории.

Фели, изглежда, не беше забелязала димящите останки от шатрата на циганката. Както винаги тя бе оставила очилата си у дома от суета, но това недоглеждане можеше да се дължи и просто на липсата ѝ на интерес. Когато ѝ изнасяше, Фели виждаше не по-далеч от носа си.

— Виж само — рече тя и вдигна чифт черни обеци до ушите си. Нямаше начин да не се изфука. — Френски черен кехлибар. От наследството на лейди Тротър. Гленда каза, че са извадили късмет да получат и петак за тях.

— Гленда е права. Френският черен кехлибар е просто стъкло.

Истина беше, че неотдавна в химичната си лаборатория разтопих една грозна викторианска брошка и установих, че е просто кремък. На Фели едва ли щеше да ѝ домъчнее за тази грозотия.

— Английският черен кехлибар е много по-интересен — продължих аз. — Образува се от вкаменени останки на дървото чилийска араукария и...

Но сестра ми вече се отдалечаваше, примамена от гледката на Нед Кропър, рижавия помощник в „Тринайсетте патока“, който с известна грубовата елегантност енергично хвърляше дървени пръчки по чучело. Третата му пръчка счупи на две глинената лула на дървената фигура, а Фели стигна при него тъкмо навреме, за да получи плюшеното мече награда от силно изчервения Нед.

— Намери ли нещо, което си струва да спасиш от кладата? — попитах Дафи, която бе забила нос в някаква книга. Съдейки по

изпъстрените с петна окислени страници, беше първо издание на „Гордост и предразсъдъци“.

Но беше малко вероятно да се е натъкнала на нещо ценно. По време на войната цели библиотеки бяха разграбени и сега не бе останало много за разпродажбите. Щяха да изкарат непродадените до края на лятото книги с количка от мазето на енорийската зала в Нощта на кладите, да ги струпат на поляната край селото и да ги запалят.

Килнах глава настрани и изгледах с присвити очи купчината, която Дафи вече бе заделила: „С шейна и на кон до прокажените в Сибир“, „Естествена история“ на Плиний, „Мъченичеството на човека“ и първите два тома от „Мемоарите на Джакомо Казанова“ — купчина пълни глупости. С изключение може би на Плиний, който е написал някои удивителни неща за отровите.

Тръгнах бавно покрай масата и прокарвах пръсти по книгите, подредени с гръбчетата нагоре: Етел М. Дел. Е. М. Делафийлд, Уоруик Дийпинг...

Забелязала съм, по друг повод, че повечето от великите отровители в историята носят имена, започващи с буквата К, а пък сега срещам автори все с буквата Д. Надушвах ли нещо? Някаква тайна закономерност във Вселената?

Стиснах очи и се концентрирах: Дикенс... Дойл... Дюма... Достоевски — виждах съм книги на всички тези писатели в ръцете на Дафи.

Самата тя възнамеряваше да стане писателка, когато порасне. С име като Дафни де Лус нямаше как да не успее!

— Дафи! Няма да повярваш...

— Тихо! — сопна се тя. — Нали ти казах да не ми говориш, докато чета.

Сестра ми можеше да бъде и най-противната свиня на света, когато поискаше.

А невинаги беше така. Когато бях по-малка например и татко ѝ наредеше да следи дали си казвам молитвите вечер, тя ме научи да ги изричам на свински латински и двете се въргаляхме по пухените възглавници и се смеехме до пръсване.

„Же-бо, ви-сло-го-бла ко-тат, Ли-фе и жа-спо-го Лит-ма. И Гър-до!“

Но с годините нещо в отношението със сестрите ми се промени.

Малко засегната, протегнах ръка към томче, което лежеше върху останалите книги: „Огледало на Лондон и Англия“. Реших, че тази книга ще се хареса на Фели, която бе луда по огледалата. Може пък да я купя и да я прибера за деня, в който щях да изпитам малко вероятния порив да ѝ направя подарък, или пък да я използвам като дар за примирие. И по-странни неща са се случвали.

Разлистих страниците и веднага видях, че не е роман, а пиеса — навсякъде имаше имена и реплики. Някой на име Адам казваше на някакъв шут:

*Чаша ейл без хубава девица,
уви, е като яйце без сол и червена херинга
без горчица.*

„Колко подходящо мото за един познат“, помислих си аз и погледнах към Нед, който докосваше леко шията на сестра ми, а тя се правеше, че не забелязва. Неколкократно съм виждала Нед да си дава вид, че работи в двора на „Тринайсетте патока“ с халба ейл — и понякога с Мери Стоукър, дъщерята на гостилничаря, — хванала го под ръка. Осъзнах с неочакван шок, че без чашата ейл и момиче под ръка Нед изглеждаше някак си незавършен. Защо не съм го забелязала досега? Може би, също като доктор Уотсън от радиопиесата „Скандал в Бохемия“, понякога и аз гледах, но не виждах. Трябваше да се замисля по въпроса.

— Предполагам, че е твое дело — каза внезапно Дафи, докато оставяше една и вземаше друга книга. Тя посочи към групичката хора, зяпнали димящите останки от шатрата на циганката. — Типично в стила на Флавия де Лус.

— Гледай си работата. Щях да ти помогна да занесеш тъпите си книги до вкъщи, но сега ще си ги мъкнеш сама.

— О, престани! — хвана ме тя за ръкава. — Моля те, прости ми. — Струните на душата ми свирят „Реквием“-а на Моцарт, а една непослушна сълза се изтърколи от дясното ми око.

Отдалечих се с безгрижно подсвиркване. По-късно щях да се занимаю с безочливото ѝ поведение.

— Пусни ме, Бруки! Боли!

Хленчещият глас долетя някъде иззад павилиона за игри на табло и когато осъзнах, че принадлежи на Колин Праут, спрях и се ослушах.

Прилепих се о каменната стена на църквата, прикрита зад платнището на лотарийния павилион, откъдето можех да подслушвам необезпокоявана. Със задоволство установих, че и през пролуките между грубите греди на павилиона ми се предоставя чудесна гледка към Колин.

Той се гърчеше, стиснат от ръката на Бруки Хеъруд, като огромна риба с килнати накриво очила и мръсна, чорлава сламеноруса коса, а голямата му влажна уста бе зинала в опит да си поеме въздух.

— Пусни ме. Нищо не съм направил.

С другата си ръка Бруки хвана дъното на торбестите панталони на Колин и го обърна рязко с лице към димящите останки от шатрата на циганката.

— А кой тогава го направи? — попита той и разтърси момчето, за да подчертае думите си. — Където има дим, има и огън. Където има огън, има и кибрит. А където има кибрит, там е и Колин Праут.

— Чакай — рече Колин и се опита да пхне ръка в джоба си. — Виж, преброй ги! Просто ги преброй, Бруки. Колкото вчера са. Три. Не съм палил нито една.

Щом Бруки отпусна хватката си, Колин се стовари на земята, претърколи се на лакти, бръкна в джоба на панталона, извади кибритена кутия и я размаха пред мъчителя си.

Бруки вдигна глава и подуши въздуха, сякаш за да се ориентира. С мазната си коса, гумените ботуши, дългото си мушамено яке и — въпреки горещия летен ден — вълнения шал, който висеше като алена змия на дебелия му врат, той приличаше на ловец на плъхове от роман на Дикенс.

Преди дори да успея да се зачудя какво да правя, Колин стана и двамата тръгнаха бавно през двора, а Колин се изтупваше и свиваше рамене, сякаш не го бе грижа.

Може би трябваше да изляза иззад платнището, да си призная, че аз съм виновна за пожара и да кажа на Бруки да пусне момчето. Ако той откажеше, можех бързо да изтичам при викария или да повикам някой от другите мъжаги наоколо. Но не го сторих. И простичката

причина за това, осъзнах смразена, беше следната: страхувах се от Бруки Хеъруд.

Бруки беше непрокопсаникът на Бишъпс Лейси.

— Бруки Хеъруд ли? — изсумтя Фели в деня, в който госпожа Малит предложи да го наемем да помага на Догър за плевенето на градината и подкастриането на живите плетове в Бъкшоу. — Та той е прокуден на издръжка, нали? Животът ни няма да струва пукната пара, ако той се мотае наоколо.

— Какво означава да е на издръжка? — попитах, когато Фели се въртна и излезе от кухнята.

— Знам ли, миличка? — отвърна госпожа Малит. — Майка му е онази жена с боите в Молдън Фенуик.

— С боите ли? Къщи ли боядисва?

— Къщи ли? Мили Боже, не, рисува картини. Разни богаташи на коне и други такива. Може пък един ден и вас да нарисува. Теб и госпожица Офелия, и госпожица Дафни.

При тези думи изсумтях високомерно и излязох бързо от стаята. Ако ще ме рисуват с маслени бои, ще ме полират и ще ме слагат в рамка, то щях да позирам в химичната си лаборатория и никъде другаде.

Обкръжена от колбите, стъклениците и епруветките, щях да бъда уловена в мига, в който вдигам нетърпеливо глава от микроскопа, както прави прачичо Таркуин де Лус на своя портрет, който още виси в галерията на Бъкшоу. Също като чичо Тар щях да съм видимо раздражена. Без коне и богаташи за мен, ако обичате.

Над църковния двор все още се стелеше лека димна пелена. Сега, след като повечето зяпачи се бяха разпръснали, обгорените димящи останки от шатрата на циганката се виждаха ясно от пътеката. Но интереса ми привлече не толкова обгореният кръг в тревата, колкото онова, което по-рано бе скрито зад него: цигански фургон, изписан в ярки цветове.

Фургонът бе масленожълт с алени капаци на прозорците и летви отстрани, които се извиваха леко навън под заоблен покрив и му придаваха вид на самун хляб, набъбнал над ръбовете на тавата. От жълтите колела до кривия ламаринен комин и от сводестите прозорчета до богато резбованите скоби от двете страни на вратата каруцата приличаше на излязла от приказка. Сякаш за да допълни

сцената, един стар гърбав кон пасеше живописно сред наклонените надгробни плочи в дъното на църковния двор.

Беше цигански кон. Веднага го познах от една снимка в „Кънтри Лайф“. С дългата козина на краката, опашката и гривата, надвиснала над лицето му (изпод която очите му надзъртаха свенливо като на Вероника Лейк), кончето приличаше на кръстоска между порода клайдсдейл и еднорог.

— Флавия, миличка — обади се глас зад мен. Беше Денуин Ричардсън, викарият на „Свети Танкред“. — Доктор Дарби ще ти е много задължен, ако изтичаш да вземеш кана лимонада от дамите в кухнята.

Раздразненият ми поглед сигурно го накара да се почувства гузен. Защо с единайсетгодишните момичета винаги се държат като с прислуга?

— Бих отишъл лично, но докторът смята, че бедната жена може да се притесни от пасторското ми облекло и така нататък, и...

— С удоволствие ще отида, отче — казах ведро аз, при това искрено. С кана лимонада в ръка щях да имам достъп до медицинската палатка на „Свети Йоан“.

След миг влетях в кухнята на енорийската зала („Извинете, спешен случай!“), грабнах запотена кана лимонада с лед и сега, вече в сумрака на медицинската палатка, изсипвах напитката в напукана глинена чаша.

— Надявам се, че сте добре — подадох чашата на циганката. — Съжалявам за шатрата. Ще платя щетите, разбира се.

— Ммм, няма нужда — възрази доктор Дарби. — Тя вече обясни, че е било злополука.

Страховито зачервените очи на жената ме гледаха предпазливо, докато отпиваше.

— Доктор Дарби, може ли за момент? — попита викарият, който пъхна глава между платнищата като костенурка, за да не се види свещеническата му якичка. — Госпожа Пийсли е при павилиона за кегли и казва, че нещо ѝ прилошало.

— Хм — промърмори лекарят и затвори чантата си с щракване. — Сега трябва да си почиваш — добави той на циганката, а после се обърна към мен: — Остани при нея, няма да се бавя.

На излизане той заяви, без да се обръща конкретно към някого:

— Никога не вали.

Известно време стоях и неловко се взирах в краката си, докато се опитвах да измисля какво да кажа. Не смеех да погледна циганката в очите.

— Ще платя щетите — повторих. — Макар наистина да беше злополука.

Това доведе до нов пристъп на кашлица и дори аз разбрах, че димът е влошил състоянието на и без това болните й бели дробове. Зачаках безпомощно кашлицата да премине.

Най-накрая циганката си пое дъх, но последва нова продължителна, неловка тишина.

— Жената — каза циганката най-накрая. — Жената на планината. Коя е тя?

— Майка ми. Казва се Хариет де Лус.

— А планината?

— Мисля, че е някъде в Тибет. Майка ми загинала там преди десет години. В Бъкшоу не говорим много за това.

— Бъкшоу не ми говори нищо.

— Там живея. Намира се южно от селото — отвърнах и махнах по посока на имението.

— А-ха! — прикова ме циганката с пронизителния си поглед. — Голямата къща с двете крила назад.

— Да. Недалеч от завоя на реката.

— Сетих се. Спирала съм там. Не знаех как се казва.

Спирала е там ли? Не ми се вярваше.

— Дамата позволи с моя *циганин* да лагеруваме в горичката край реката. Той трябваше да си почине...

— Знам го мястото! Казваме му Стобора. Има бъзови храсти и...

— Къпини — добави тя.

— Я чакайте, каква дама? — попитах аз. — В Бъкшоу няма дами, откакто Хариет е починала.

Циганката продължи, сякаш не ме е чула.

— Красива дама. Малко приличаше на теб — огледа ме тя внимателно и добави, — сега като те виждам на светло.

Но в следващия миг лицето й помръкна. Въобразявах ли си, или гласът й укрепваше с всяка следваща дума?

— И после ни изгониха — продължи тя гневно. — Казаха, че вече не сме желани там. Беше лятото, когато умря Джони Фаа.

— Джони Фаа ли?

— Моят *циганин*. Съпругът ми. Умря наред един пращен път, стиснал гърди и проклинащ *гаджо* — англичанинът, — който ни изгони.

— И кой беше той? — Вече се страхувах от отговора.

— Не питай за името му. Ходеше изправен все едно е глътнал бастун, проклетникът!

Татко! Сигурна бях! След смъртта на Хариет именно татко е изгонил циганите от земята ни.

— И казвате, че Джони Фаа, съпругът ви... е умрял заради това?

Циганката кимна и видях, че тъгата в очите ѝ е искрена.

— Защото се е нуждаел от почивка ли?

— Нуждаеше се от почивка — повтори тя шепнешком. — Аз също.

И тогава ми просветна. Преди да успея да размисля, избълвах думите:

— Можете да се върнете в Бъкшоу. Останете колкото желаете. Всичко ще е наред... обещавам.

Още докато го казвах, съзнавах, че ми предстои бурна караница с татко, но някак си това нямаше значение. Някога Хариет бе приютила тези хора и кръвната ми връзка с нея не ми позволяваше да постъпя другояче.

— Паркирайте фургона си при Стобора в храстите — продължих аз. — Никой няма да разбере, че сте там.

Черните ѝ очи огледаха изпитателно лицето ми, като се стрелкаха от ляво на дясно. Протегнах ѝ насърчително ръка.

— Ммм. Хайде, госпожо, приемоте предложението. Ще ви е много полезно да си намерите местенце за почивка.

Това го каза доктор Дарби, който се беше вмъкнал тихо в палатката и сега едва забележимо ми намигна. Докторът беше един от най-старите приятели на татко и знаех, че и той вече предусеща предстоящата битка. Беше видял бойното поле и бе преценил рисковете още преди да си отвори устата. Идеше ми да го прегърна.

Лекарят остави черната си чанта на масата, бръкна в нея и извади шишенце с коркова тапа.

— Пийте това за кашлицата — каза той и подаде шишенцето на циганката.

Тя погледна бутилката подозрително.

— Хайде — подкани я докторът. — Вземете я. Лоша поличба е да откажете на квалифициран лекар. Ще ви помогна с коня — предложи той. — Някога и аз се придвижвах така.

Сега използваше внушението на стария селски лекар и разбрах — да го кажа с медицински термин, — че сме извън опасност.

Събрани на групички хора се взираха в нас, докато докторът ни водеше към фургона. За нула време той впрегна коня на циганката и двете се настанихме на дървената пейка, която служеше и за входно стъпало, и за капра.

Старата жена изцъка с език и тълпата се раздели на две, за да стори път на фургона, който потегли и се заклатушка бавно по пътеката на църковния двор. От високото си място погледнах към извърнатите нагоре лица, но не видях сред тях Фели и Дафи.

„Добре“, помислих си аз. Най-вероятно още бяха при някоя сергия и се тъпчеха със сладки и крем.

ДВЕ

Минахме бавно по главната улица, където копитата на коня тропаха силно по паважа.

— Как се казва? — посочих аз старото животно.

— Грай.

— Грей ли?

— Грай. „Кон“ на цигански.

Запомних тази странна информация за употреба в бъдеще, когато в удобен момент щях да я натикам в лицето на всезнаещата си сестра Дафи. Тя, разбира се, щеше да се престори, че го знаела от край време.

Сигурно силното трополене бе привлякло госпожица Кул, пощаджийката на селото, която изтича в предната част на магазина си за бонбони. Когато ме забеляза до циганката, тя зяпна и вдигна ръка пред устата си. Въпреки дебелият стъкло на витрината и улицата, която ни делеше, почти чух ахването ѝ. Гледката как отвеждат най-малката дъщеря на полковник Хавиланд де Лус с цигански фургон, независимо колко пъстро изрисуван бе той, явно причиняваше силен шок.

Размахвах ръка с неестествено разтворени пръсти като бърсалка за прах, сякаш казвах: „Голяма веселба!“ Всъщност ми се искаше да скоча на крака, да заема тържествена поза и да подхвана една от онези песни, които поелите на път герои в мюзикълите винаги пеят, но се преборих с порива и се задоволих със злокобна усмивка и още едно помахване с пръсти.

Скоро новината за отвлечането ми щеше да се разнесе като горски пожар. По селата беше така и Бишъпс Лейси не правеше изключение.

„Живеем толкова наблизо, че все едно сме в Дядовата ръкавичка“, обичаше да казва госпожа Малит.

Силна кашлица прекъсна мислите ми. Циганката се бе превила и се стискаше за ребрата. Поех юздите от ръцете ѝ.

— Изпихте ли лекарството, което ви даде докторът? — попитах я аз.

Тя поклати глава, а очите ѝ приличаха на два червени въглена. Колкото по-скоро закарах фургона до Стобора и сложех жената да си легне, толкова по-добре.

Минахме покрай „Тринайсетте патока“ и по „Кау Лейн“. Малко по на изток пътят завиваше на юг към Додингсли. Още бяхме далеч от Бъкшоу и Стобора.

Точно зад последния ред къщи, тесен път, известен сред местните хора като Канавката, се отклоняваше надясно — хлътнал каменист проход, който заобикаляше западния склон на хълма Гудгър и водеше почти направо през нивите до югоизточния край на Бъкшоу и до Стобора. Без да се замисля, дръпнах юздите и главата на Грай към него.

След сравнително безпроблемните първи петстотин метра, сега фургонът се заклати застрашително. Докато се друсаме по остри камъни, пътеката се стесни още повече и коловозите станаха по-дълбоки. От двете страни ни притискаха високи брегове, толкова стръмни и обрасли с преплетени коренища на стари дървета, че колкото и да се разклащаше караваната, нямаше как да се преобърне.

Пред нас като шията на голям зелен лебед обраслият с мъх клон на древна върба се бе навел и образуваше огромна арка над пътя, под която едва имаше място да се мине.

— Това е клонът на обирджиите — обясних аз. — Тук крадците прицакваха пощенските дилижанси.

Циганката не отвърна: изглежда, не я интересуваше. За мен клонът на обирджиите беше любопитно късче от местната история.

През XVIII век Канавката била единственият път между Додингсли и Бишъпс Лейси. Затрупана от сняг през зимата и наводнявана през пролетта от топящите се ледове, Канавката си бе извоювала репутация, запазила се и досега, двеста години по-късно, на отблъскващо, ако не и направо опасно място.

„Обитавана от призраците на историята“, ми каза веднъж Дафи, докато надписваше името на пътя върху картата, която правеше на „Бъкшоу и прилежащи територии“.

С подобна препоръка Канавката би трябвало да е едно от любимите ми места в Бишъпс Лейси, но не беше. Само веднъж се осмелих да измина почти цялата ѝ дължина с Гладис, верния ми велосипед, преди странно и обезпокоително усещане да пропълзи по

тила ми и да ме накара да обърна назад. През онзи ден беше мрачно, със силни пориви на вятъра, студени превалявания и ниско надвиснали облаци, един от онези дни, в които...

Циганката грабна юздите от ръцете ми и ги дръпна рязко.

— Стой! — рече тя и спря коня.

Високо на обраслия с мъх клон седеше дете и смучеше палеца си.

Циганката направи кръстен знак с пръсти и промърмори нещо, което прозвуча като „Хилда Муир“.

— Я! — добави тя и дръпна юздите. — Я! — и Грай тръгна и раздруса караваната.

Минахме бавно под клона и детето спусна крака и затропа с пети по покрива на фургона, което предизвика страховито кухо барабанене зад нас.

Ако бях последвала инстинкта си, щях да се кача на клона и най-малкото да нахокам хубавичко сополанкото. Но само един поглед към циганката и разбрах, че понякога трябва просто да си замълчиш.

Трънливи къпинови клонки закачаха фургона, докато се клатушкаше по пътя, но циганката като че ли не забелязваше.

Беше се привела над юздите с вперени в хоризонта воднисти очи, сякаш само външната ѝ обвивка бе в настоящия век, а душата ѝ беше избягала на далечно място в мрачна, забулена от мъгли земя.

Пътеката малко се разшири и миг по-късно вече се движехме бавно покрай разнебитена дървена ограда. Зад нея запусната къща, изглежда, бе скована от изхвърлени врати и разбити капаци за прозорци. Песъчливият двор беше осеян с боклуци, сред които зърнах захвърлена готварска печка, старомодна детска количка с две липсващи колела, няколко изтърбушени коли и навред разпръснати купища консервни кутии. Струпани тук-таме из двора стояха порутени бараки — навеси, набързо сковани с пирони от изгнили, плесенясали дъски.

Над всичко това, от няколко димящи купчини боклук, се издигаше сив парлив пушек, който придаваше на мястото вид на огнения ад от илюстрациите на викторианска Библия. Във вана наред калния двор седеше малко дете; то извади палеца си от устата в мига, в който ни видя, и нададе силен и продължителен вой.

Всичко изглеждаше покрито с ръжда. Дори рижата коса на детето допълваше впечатлението, че сме се отклонили и сме

попаднали в чудата земя на разложение, където царуваше окислението.

Окислението, не ми омръзва да си припомням, е резултат от атаките на кислорода. Дори в този миг кислородът разяждаше собствената ми кожа и кожата на циганката до мен, макар ясно да се виждаше, че при нея процесът е в доста по-напреднала фаза.

В химическата си лаборатория в Бъкшоу лично се бях уверила чрез експеримент, че в някои случаи, например, когато желязото се възпламени в чиста кислородна среда, окислението е като вълк, който жадно разкъсва храната си: толкова жадно, че желязото избухва в пламъци. Онова, което наричаме огън, всъщност е старият ни приятел окислението, заловило се трескаво за работа.

Но когато окислението разяжда по-бавно — по-деликатно като костенурка — света около нас без пламъци, го наричаме ръжда и дори почти не го забелязваме, докато то неуморно поглъща всичко от фиби за коса до цели цивилизации. Понякога си мислех, че ако успеем да спрем окислението, ще спрем времето и тогава може би ще успеем да...

Приятните ми размишления бяха прекъснати от пронизителен писък.

— Циганка! Циганка!

Едра червенокоса жена с памучен пенъоар, изцапан с петна от пот, изхвърча от къщата и се спусна към нас. Ръкавите на жилетката ѝ бяха запретнати над кокалестите ѝ лакти, сякаш се готвеше за битка.

— Циганка! Циганка! Махай се! — извика тя с лице, червено като косата ѝ. — Том, ела веднага! Онази циганка е на портата!

Всички в Бишъпс Лейси знаеха много добре, че Том Бул бе офейкал отдавна и едва ли някога щеше да се върне. Жената блъфираше.

— Ти ми открадна бебето и не смей да разправяш, че не си. Видях те да се мотаеш тук през онзи ден и ще го кажа и в съда!

Изчезването на дъщеричката на семейство Бул преди няколко години беше чудо за три дни, но неразкритият случай постепенно бе изместен към последните страници на вестниците и после потъна в забрава.

Погледнах към циганката, за да видя как ще реагира на обвиненията на виещата жена. Циганката седеше неподвижно на

капрата, взираше се право напред, глуха за света около себе си. Тази реакция, изглежда, разяри още повече госпожа Бул.

— Том, ела тук... и донеси брадвата! — изписка тя.

До този момент изглежда не ме бе забелязала, но сега погледите ни се срещнаха и ефектът беше драматичен.

— Знам те теб! — извика тя. — Ти си едно от момичетата на Де Лус от Бъкшоу, нали? Навсякъде бих познала тези студени сини очи.

Студени сини очи ли? Ето нещо, върху което си струва да помисля. Макар татко често да ме смразяваше с вледеняващия си поглед, досега изобщо не ми е хрумвало, че и аз може би притежавам същото смъртоносно оръжие.

Съзнавах, разбира се, че се намираме в опасна ситуация — от онези, които могат да станат доста грозни само за миг. Очевидно не можех да разчитам на циганката. С всички практически въпроси трябваше да се оправям сама.

— Опасявам се, че грешите — заявих аз, вдигнах брадичка и присвих очи, за да постигна максимално въздействие. — Казвам се Маргарет Воул, а това е пралеля ми Гилда Дикинсън. Вероятно сте я гледали в някой филм. „Алената къщурка“? „Лунната кралица“? О, но разбира се, колко съм глупава! Няма как да я познаете в циганския й костюм и с този силен грим. Извинете, не разбрах името ви, госпожице...

— Б-Бул — заекна жената малко стресната. — Госпожа Бул.

Тя се взря удивено в нас, сякаш не можеше да повярва на очите си.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо Бул — продължих аз. — Бихте ли ни помогнали? Изгубихме се. Трябваше да се срещнем със снимачния екип преди няколко часа в Молдън Фенуик. Но и двете никак не ни бива с ориентацията, нали, лельо Гилда?

Циганката не реагира.

Червенокосата жена започна да прибира мокри кичури коса зад ушите си.

— Проклети глупачки — каза тя и посочи с пръст. — Оттук няма как да завиете обратно. Пътят е твърде тесен. Ще трябва да идете чак до Додингсли, а после да се върнете откъм Тенч.

— Много ви благодаря — отвърнах с най-хубавата си имитация на селски идиот, поех юздите от циганката и ги дръпнах.

— Дий! — извиках и Грай веднага потегли.

Не бяхме изминали и петстотин метра, когато циганката внезапно рече:

— Лъжеш, все едно си една от нас.

Не очаквах подобна забележка.

Тя явно видя озадаченото ми изражение.

— Лъжеш, когато те нападат за нищо... заради цвета на очите ти.

— Да, май е така. — Досега не бях разглеждала въпроса от този ъгъл.

— Е — внезапно се оживи циганката, сякаш срещата с госпожа Бул ѝ бе стоплила кръвта, — лъжеш като нас. Лъжеш като циганка.

— Това хубаво ли е, или лошо?

Отговори след кратко мълчание:

— Означава, че ще живееш дълго.

Ъгълчето на устата ѝ потрепна, сякаш щеше да ѝ се изплъзне усмивка, но тя бързо я потисна.

— Въпреки скършената звезда на лунния ми хълм ли? — не се сдържах аз.

Скърцащият ѝ смях ме хвана неподготвена.

— Врели-некипели. Гадателски глупости. Не се върза, нали?

Смехът ѝ доведе до нов пристъп на кашлица и се наложи да изчакам да си поеме дъх.

— Но... жената на планината... жената, която иска да се върне от студа...

— Виж — каза отегчено циганката, сякаш говоренето ѝ бе непривично — сестрите ти ме накараха. Казаха ми за Хариет. Бутнаха ми два шилинга да те изплаша до смърт. Това е всичко.

Кръвта ми се смрази. Сякаш внезапно някой беше завъртял кранчето, което захранваше мозъка ми, от топла на леденостудена вода. Взрях се в циганката.

— Извинявай, ако съм те разстроила — продължи тя. — Не исках да...

— Няма значение — отвърнах и свих сковано рамене. Но значение имаше. Зави ми се свят. — Убедена съм, че ще намеря начин да им се отплатя.

— Мога да ти помогна. Отмъщението е по моята част.

Будалкаше ли ме? Нима току-що не бе признала, че е измамница? Потърсих издайнически знак в черните ѝ очи.

— Не ме зяпай така. Побиват ме тръпки. Нали ти се извиних. При това бях съвсем искрена.

— Нима? — попитах надменно.

— Стига си се цупила. И без това светът е достатъчно нацупен, че и ти да се чумериш.

Имаше право. Въпреки че бях нацупила устни, тъглчетата им потрепнаха и започнаха да се извиват нагоре. Разсмях се и циганката се засмя с мен.

— Сега ме подсети за онова създание, което беше в шатрата ми преди теб. Мрачно като буреносен облак. Казах ѝ, че нещо е погребано в миналото ѝ и че за да го поправи, трябва да се разрови назад. Пребледня като градинска порта.

— Защо, какво видях?

— Пари! — разсмя се със сумтене циганката. — Каквото винаги виждам. Две лири, ако си изиграя правилно картите.

— И успя ли?

— Пфф! Остави ми само шилинг, нито пени повече. Както вече ти казах, цялата пребледня. Изскочи от палатката сякаш е седяла на тръни.

Известно време помълчахме и малко след това видях, че почти сме стигнали до Стобора.

За мен Стобора беше като отдавна забравено кътче от рая. В югоизточния край на имението Бъкшоу, под ширналия се навес на широколисти клони, реката, сякаш завъртяла пищните си поли, завиваше плавно на запад и ограждаше сушата почти като остров. Тук източният бряг бе малко по-висок от западния, а западният беше помочурлив от източния. Ако човек знаеше точно накъде да погледне между дърветата, щеше да види красивите сводове на малкия каменен мост, датиращ от времето на първото имение Бъкшоу — господарски дом от епохата на кралица Елизабет I, подпален в началото на XVII век от разгневени селяни, останали с погрешни впечатления за вероизповеданието на рода ми.

Обърнах се към циганката, нетърпелива да споделя с нея обичта си към това място, но тя беше заспала. Внимателно огледах клепачите ѝ, за да проверя дали се преструва, но те потрепваха едва забележимо. Облегната на рамката на фургона, от време на време изхриптываше, за да видя, че още диша.

Странно, но се подразних от безгрижната ѝ дрямка. Умирах си да ѝ разказвам като екскурзовод за някои от най-интересните моменти от историята на Бъкшоу. Но засега се налагаше да ги запазя за себе си.

Стобора, както го наричахме, някога е бил убежище на Никодимус Флич в залеза на живота му — бивш шивач, който през XVII век основал Спънатите — религиозна секта, кръстена на чудатата спъната походка, която използвали, докато казвали ходом молитвите си. Вярата на Спънатите се основавала до голяма степен на такива новаторски идеи като тази, че раят се намира под ръка на десет километра над Земята и че Никодимус Флич е избран лично от Бог за проводник на словото Му и от висотата на тази си позиция имал право да прокліна душите на вечни мъки, когато си поискам.

Дафи често ми повтаряше, че когато Флич проповядвал при Стобора, призовал Божия гняв върху един неверник, който му възразил и умрял на място — и че ако не изям кутията с женско биле, изпратена от леля Фелисити за рождения ми ден, самата Дафи ще стовари същото проклятие върху *моята* глава.

— Не си мисли, че не мога да го направя — беше добавила тя злокобно, и бе потупала с пръст книгата, която четеше. — Указанията са ето тук, на тази страница.

— Смъртта на неверника — отвърнах тогава аз — е съвпадение и най-вероятно е била причинена от инсулт или инфаркт. Човекът вероятно и без това е щял да умре, дори да си беше останал у дома в леглото през онзи ден.

— Не разчитай много на това — бе промърморила Дафи.

В последните години от живота си Флич, прокуден опозорен от Лондон и постепенно губещ паството си в полза на по-вълнуващи религиозни секти като Кресливците, сектата на Второто пришествие, Квакерите, Копачите, Равноправните, Плъзгащите, Повитите, Акробатите, Топящите, Метящите и дори Непокварените, дошъл в Бишъпс Лейси, където именно на този завой на реката започнал да покръства желаещи да приемат чудатата му вяра.

Госпожа Малит, след като се беше озърнала и през двете рамене и бе снишила глас до заговорнически шепот, веднъж ми разказа, че странният клон на религията на Никодимус Флич все още се изповядвала в селото, макар в наши дни това да ставало само зад заключени врати и пуснати пердета.

— Хващат бебетата за петите и ги топват във водата — беше рекла тя с опулени очи. — Като онзи Ахил, дето го топнали за петата в река Стикс. Така ми каза приятелката ми госпожа Уолър, а тя го чула от нейния Бърт. Стой далеч от тия спънатите. Ще ти изпият кръвчицата.

Тогава ѝ се бях ухилила и се усмихнах и сега при спомена за думите ѝ, но също и потреперих при мисълта за Стобора и поглъщащите му светлината сенки.

За последно дойдох тук през пролетта, когато поляната беше обсипана със светло- и тъмножълти иглики — „жълтурковци“, както им казваше госпожа Малит.

Сега горичката беше скрита от погледа от високите бъзови храсти по брега на реката. Вече беше твърде късно лято, за да вдишам сладкия аромат на бъзовия цвят. Белите като орда японски слънчобрани венчелистчета вече трябваше да са покафенели и отнесени от юнските дъждове. Утешаваше ме мисълта, че тъмносилавите, почти черни, плодчета скоро щяха да заемат местата им на съвършени гроздове като изложба от тъмни синини.

Именно при Стобора, по времето на някой от по-ранните крале с име Джордж, река Ефън била отклонена временно от коритото си, за да се напълни декоративното езеро и да захранва фонтаните, чиито останки още стърчаха по моравите и терасите на Бъкшоу. По време на изграждането си това чудо на подземното хидравлично строителство предизвиквало купища свади между рода ми и местните земевладелци и един от предците ми, Луций де Лус, станал известен в цялата околия като „Мокрия де Лус“. На портрета си, който още виси в галерията на Бъкшоу, той изглежда доста отегчен на фона на северозападния край на езерото с островчето с декоративните руини, фонтаните и отдавна порутения старогръцки храм. Луций е опрял кокалчетата на мършавата си ръка върху маса, на която стоят пергел, джобен часовник, яйце и някаква джаджа за геодезисти, наречена теодолит. До него в дървена клетка има канарче с отворена човка. Пее или вика за помощ.

Ведрите ми мисли бяха прекъснати от хриплива кашлица.

— Спри — каза циганката и дръпна юздите от ръцете ми. Кратката дрямка явно ѝ се бе отразила добре. Въпреки кашлицата мургавите ѝ бузи не бяха вече така бледи, а очите ѝ горяха по-ярко отпреди.

Тя изцъка с език и с лекота, която показваше, че познава мястото, насочи Грай и изведе караваната от тесния път, под навеса от клони и по малкия мост. Няколко секунди по-късно спряхме наред поляната.

Циганката слезе тежко от капрата и започна да разпряга Грай. Докато се занимаваше със стария кон, аз се възползвах от възможността да се полюбувам на прекрасната обстановка.

Тук-таме растяха макове и коприва, огрени от косите лъчи на следобедното слънце. Тревата никога не ми се е струвала толкова зелена.

И Грай го беше забелязал и вече пасеше доволно високите стръкове.

Фургонът се разклати внезапно и се чу звук сякаш някой се е препънал.

Скочих и изтичах от другата страна.

Очевидно не бях преценила правилно състоянието на циганката. Тя се беше строполила на земята, вкопчена в спиците на едно от големите дървени колела. Когато стигнах до нея, тя отново се разкашля, по-страховито от преди.

— Изтощена си — казах ѝ. — Трябва да легнеш.

Тя промърмори нещо и затвори очи.

За миг вече се бях качила на фургона и отворих вратата.

Но не очаквах подобна гледка.

Вътрешността на фургона бе като приказка на колела. Макар да имах време само за един бърз поглед, забелязах изящна печка от ковано желязо в стил кралица Ан, а над нея — рафт с изрисувани в синьо порцеланови съдове. Трябваша ми гореща вода и чай — необходими за първа помощ при всякакви случаи. На прозорците висяха дантелени пердета, от които при нужда можеха да се направят бинтове, и две сребърни парафинови лампи с червени стъкла, които щяха да осигурят малко топлина и пламък за стерилизиране на игли. Обучението ми при момичетата скаути, макар и кратко, не беше отишло съвсем на вятъра. В дъното две резбовани дървени вратички

стояха полуотворени и разкриваха широко легло, което заемаше почти половината от ширината на фургона.

Върнах се навън и помогнах на циганката да стане, като праметнах ръката ѝ през раменете си.

— Пуснах стълбичката, сега ще те заведа да си легнеш.

Някак си успях да я замъкна до предната част на фургона и с бутане и дърпане, и като поставях ръцете ѝ на дръжките, най-накрая я настаних. По време на почти цялата процедура тя като че ли едва забелязваше къде се намира и че съм с нея. Но щом я завих в леглото, май живна малко.

— Ще повикам лекаря.

Бях оставила Гладис, подпряна на стената на енорийската зала и се сетих, че по-късно ще трябва да се върна в селото, за да я закарам обратно в Бъкшоу.

— Недей — рече циганката и ме стисна силно за ръката. — Направи ми чаша чай и ме остави. Нужно ми е само да се наспя добре.

Явно бе видяла колебливото ми изражение и добави:

— Донеси лекарството. Ще го пробвам. Лъжицата е при сервиза за чай.

„Всяко нещо по реда си“, помислих си аз, намерих лъжицата сред купчината очукани прибори и я напълних с гъстия кафяв сироп за кашлица.

— Отвори уста, птиченце — казах с усмивка. Това беше методът на госпожа Малит да ме прилъже да преглътна някой от отвратителните сиропи и масла, които татко настояваше дъщерите му да пият. С очи, вперени в мен (въобразявах ли си или наистина погледът ѝ малко се проясни?), циганката отвори послушно уста и ми позволи да пхна в нея пълната до ръба лъжица.

— Преглътни и полети — изрекох аз финалните думи от ритуала и насочих вниманието си към симпатичната малка печка. Не исках да си призная колко съм невежа: няхах ни най-малка представа как да я запаля. Не повече отколкото как да напълня с въглища горивното отделение на кораба „Куин Мери“.

— Не тук — рече циганката, като видя, че се колебая. — Стъкни огън навън.

В подножието на стълбата спрях и огледах набързо горичката.

Бъзовите храсти, както вече отбелязах, растяха навсякъде. Задърпах две клонки в опит да ги откъсна, но не беше лесно.

„Твърде жиливи са“, помислих си. След кратка борба и чак след като скочих енергично на две от долните клонки, най-накрая успях да ги откъсна.

Пет минути по-късно в средата на поляната бях събрала достатъчно съчки, за да стигнат за приличен лагерен огън.

С надежда и докато си мърморех молитвата на скаутите (Разгори се, проклетнико!), запалих една клечка от кибрита, който намерих в шкафче във фургона. Щом докосна клонките, пламъкът примигна и угасна. Със следващата клечка стана същото.

Тъй като не съм прочута с търпението си, от устата ми се изплъзна тиха ругатня.

„Ако бях у дома в химичната си лаборатория, помислих си аз, щях да постъпя като цивилизован човек и да използвам спиртната лампа, за да кипна вода за чай, а не да коленича на земята над купчина тъпи зелени клонки.“

Вярно беше, че преди внезапното ми напускане на скаутската организация, се научих да паля лагерни огънове, но се заклех никога повече да не паля огън с клечка и връзка за обувки или като търкам две пръчки една в друга като обезумяла катерица.

Както вече отбелязах, разполагах с всички необходими материали за запалването на буен огън — с всички, освен един.

„Там, където има парафинови лампи, има и парафин“, помислих си. Отворих закачената на панти странична стена на фургона и там, за своя радост, намерих галон парафин. Отвъртях капака на тенекиената кутия, излях малко върху струпаните клонки и след миг чайникът вече къкреше весело.

Гордеех се със себе си. Наистина.

„Флавия Изобретателната, мислех си аз. Флавия, която я бива във всичко.“

Такива мисли се въртяха в главата ми. Изкачих на пръсти като акробат, ходещ по въже, стъпалата на фургона с чаша чай в ръка.

Подадох чашата на циганката и я наблюдавах как сърба горещата течност.

— Бързо се справи — рече тя.

Скромно свих рамене. Нямаше нужда да ѝ казвам за парафина.

— Намери ли сухите съчки в шкафа?

— Не, аз...

Очите ѝ се разшириха от ужас и тя отдръпна от себе си чашата с чай.

— Не и храстите! Не си рязала от храстите, нали?

— Напротив — отвърнах скромно. — Изобщо не ме затрудни...

Чашата изхвърча с тракане от ръцете ѝ и навсякъде плисна горещ чай. Циганката скочи от леглото с удивителна скорост и се сви в ъгъла.

— Хилда Муир! — изви тя злокобно и безутешно като сирена за въздушно нападение. — Хилда Муир! — Сочеше към вратата. Обърнах се, но там нямаше никого.

— Махай се от мен! Махай се! Върви си! — Ръката ѝ трепереше като сух лист.

Зяпнах я озадачено. Какво съм сторила?

— О, Боже! Хилда Муир! *Всички* ще умрем! — изстена циганката. — Сега *всички* ще умрем!

ТРИ

Гледано отзад, от брега на декоративното езеро, имението Бъкшоу разкриваше една своя страна, която хора извън семейството рядко виждаха. Макар високата тухлена стена на зеленчуковата градина да скриваше част от къщата, имаше две стаи на горния етаж — по една в края на всяко крило, които сякаш се издигаха над всичко останало като еднакви кули от приказка.

В югозападния край се намираше будоарът на Хариет — задушна стая, запазена точно както е изглеждала в онзи ужасен ден преди десет години, когато новината за трагичната ѝ смърт е пристигнала в Бъкшоу. Въпреки италианските дантелени завеси на прозорците самата стая беше чудато стерилна реликва, сякаш като в Британския музей нощем тихо идваха облечени в сиво чистачи и заличаваха следите от хода на времето като паяжините и прахта.

Макар да не ми се вярваше, сестрите ми твърдяха, че татко поддържа олтара на Хариет. Веднъж, скрита на стълбите, чух Фели да казва на Дафи:

— Той чисти през нощта, за да изкупи греховете си.

— Кървавите петна и всичко останало — шепнеше Дафи драматично.

Твърде развълнувана, за да заспя, часове наред лежах в леглото и се чудих какво ли имаха предвид.

В югоизточния край на къщата на последния етаж прозорците на химичната ми лаборатория отразяваха бавно преминаващите облаци, които се носеха по тъмните стъкла като дебели овце по синя поляна, без да издават на външния свят за палата на удоволствията, скрит зад тях.

Вдигнах радостно очи към прозорците и си представих редиците блещукащи стъкленици, които ме чакаха там. Бащата на прачичо ми Таркуин де Лус направил лабораторията по времето на кралица Виктория, за да угоди на сина си. Чичо Тар бил изключен от Оксфорд посред някакъв скандал, който така и никой не обясняваше докрай —

поне в мое присъствие, — и тук в Бъкшоу започнал славната си уединена кариера в сферата на химията.

След смъртта на чичо Тар лабораторията останала да пази тайните си самотна: заключена и забравена от хора, които се интересували повече от данъци и канализации, отколкото от стъкленици с изящни форми.

Докато не се появих аз и не я обявих за свое владение.

Сбърчих доволно нос при този спомен.

Докато вървах към кухненската врата, се възгордах, че съм се сетила да използвам най-малко набиващия се на очи вход. Тъй като Дафи и Фели непрекъснато заговорничеха срещу мен, трябваше винаги да съм нащрек. Но заради вълнението от панаира и пътуването с циганския фургон до Стобора, пропуснах обяда. В този миг бих понесла дори парче от кошмарния за стомаха зелник на госпожа Малит, разбира се, придружено с чаша леденостудено мляко, за да притъпи вкусовите ми рецептори. Само че толкова късно следобед госпожа Малит щеше вече да си е тръгнала и кухнята да е на мое разположение.

Отворих вратата и влязох.

— Хванах те! — каза дрезгав глас в ухото ми и пред очите ми падна черна завеса, когато нахлузиха торба на главата ми.

Преди да успея да извикам, нападателите — двама, съдейки по броя на ръцете, сграбчили крайниците ми, — ме обърнаха надолу с главата. Висях, опряла чело в пода, а някой ме държеше за глезените.

Задушавах се, борех се да си поема въздух, но дробовете ми се изпълниха с острия пръстен мирис на картофите, които до съвсем скоро са обитавали торбата. Усещах как кръвта ми нахлува в главата.

Проклятие! По-рано трябваше да се сетя да ги ритна. Сега е твърде късно.

— Викай колкото искаш — изсъска втори глас. — Няма кой да те спаси.

Изтръпнах, щом осъзнах, че е вярно. Татко беше заминал за Лондон на филателистки търг, а Догър го придружаваше да купи градинарски ножици и боя за обувки.

Немислимо бе в Бъкшоу да влязат крадци.

Значи оставаха само Дафи и Фели.

Странно, но ми се искаше да са крадци.

Спомних си, че в цялата къща имаше само една брава, която скърцаше: бравата на вратата към избата.

И сега чух изскърцването на брава.

Миг по-късно похитителите ме вдигнаха на рамене като застрелян елен и ме понесоха грубо, с главата напред, надолу по стълбите на избата.

Щом слязохме, ме стовариха тежко върху каменния под, при което си ударих лакътя и чух пронизителния си писък, последван от звука на накъсаното ми дишане, да отекуват от сводестия таван.

Нечия обувка изхрущя в камъчетата недалеч от мястото, където лежах просната.

— Моля за тишина! — изграчи кух глас, който звучеше изкуствено, като от тенекиен робот.

Пак изпищях и се страхувам, че май даже изхлипах.

— Моля за тишина!

Дали от внезапния шок, или от влажния студ в избата, но се разтреперих. Щяха ли да приемат това като знак за слабост? Казват, че когато са в опасност, някои дребни животни инстинктивно се правят на умрели, и осъзнах, че съм едно от тях.

Дишах тихо и се опитвах да не помръдвам.

— Освободи я, Гарбакс!

— Слушам, Триоки!

Сестрите ми понякога се забавляваха, като влизаха в ролите на странни чуждоземни същества: същества дори по-странни и чуждоземни от тях двете.

Много добре знаеха, че този номер по неизвестни причини особено ме разстройва.

Вече съм научила, че сестринството, също като Лох Нес, крие подмолни течения, но чак сега осъзнах, че от всички невидими връзки между нас най-силни са най-мрачните.

— Престани, Дафи! Стига, Фели! — извиках аз. — Плашите ме.

Ритнах убедително два пъти като жаба, сякаш всеки момент щях да получа гърч.

Торбата внезапно се изхлузи от главата ми, ръцете ме извъртяха и се озовах по лице на каменния под.

Самотната свещ, поставена върху дървено буре, примигваше несигурно, а слабата ѝ светлина пращаше тъмни сенки да танцуват из

каменните сводове на избата.

Очите ми привикнаха към сумрака и забелязах лицата на сестрите ми да изникват гротескно сред сенките. Бяха изрисували черни кръгове около очите и устите си с пепел от корк и веднага разбрах какво искат да ми внушат с този грим: „Пази се! В ръцете на диваци си!“

Сега видях откъде дойде изопаченият глас: Фели е говорила, пъхнала уста в празна консервна кутия от какао.

— „Френският черен кехлибар е само стъкло“ — изсъска тя и хвърли тенекиената кутия на пода, където тя падна със стряскащо дрънчене. — Това бяха думите ти. Какво направи с брошката на мама?

— Стана случайно — изскимтях престорено.

Безизразното лице на Фели ми даде малко увереност.

— Изпуснах я и стъпих върху нея. Ако беше истински черен кехлибар, вероятно нямаше да се счупи.

— Дай ми я.

— Не мога, Фели. Разби се на съвсем малки парченца. Стопих ги на шлака.

Всъщност бях разбила брошката с чук и я надробих на черен пясък.

— Шлака ли? Че за какво ти е шлака?

Щеше да е грешка да ѝ кажа, че работя върху нов вид керамична колба, която да издържа на температурите, достигани от свръхмощна спиртна лампа.

— За нищо — отвърнах. — Просто си играех.

— Странно, но ти вярвам — рече Фели. — Нали именно това вие злите подхвърлени деца правите най-добре. Играете си.

Учудването явно се бе изписало по лицето ми.

— Подхвърлени деца — повтори Дафи със странен глас. — Горските феи идват нощем и крадат здрави бебета от люлките. На тяхно място оставят грозни сбръчкани подхвърлени бебета като теб, а майките се побъркват от мъка.

— Ако не вярваш — рече Фели, — се огледай в огледалото.

— Не съм подхвърлено дете — възразих аз вече ядосана. — Хариет ме е обичала повече отколкото всяка от вас, идиотки такива!

— Нима? — подсмихна се подигравателно Фели. — Тогава защо те оставяше да спиш на отворен прозорец всяка вечер с надеждата, че

феите ще върнат истинската Флавия?

— Не е вярно! — изкрещях аз.

— Опасявам се, че е вярно. Бях там и виждах какво става. Помня.

— Не! Не е вярно!

— Напротив. Прегръщах я и плачех: „Мамо, мамо! Моля те, накарай феите да върнат сестричката ми.“

— Флавия? Дафни? Офелия?

Татко!

Гласът му прокълбна откъм стълбището към кухнята, каменните стени го усилиха и започна да отеква от свод на свод.

И трите завъртяхме рязко глави тъкмо навреме, за да видим обувките, панталоните, торса и накрая лицето на баща ни, докато слизаше по стълбите.

— Какво става тук? — огледа той трите ни в мрака. — На какво сте се направили?

Фели и Дафи вече се опитваха да изтрият с опакото на ръцете си черните кръгове от лицата си.

— Играехме си на Скариди и тризъбци — отвърна Дафи, преди да успее да се обадя, и ме посочи обвинително с пръст: — Тя все се дърпа, когато е неин ред да играе Бегъм, а когато е наш ред, винаги...

„Браво, Дафи“, помислих си. Дори аз не бих могла да измисля по-добро оправдание.

— Изненадваш ме, Офелия — каза татко. — Не бих и предположил, че...

И тогава замълча, изглежда, не намираше подходящите думи. Понякога ми се струваше почти... почти сякаш... май се страхуваше от най-голямата ми сестра.

Фели затърка лице и размаза страховитото грима си от сажди. Едва не се изсмях на глас, но тогава осъзнах какво цели. В опит да предизвика съчувствие тя размазваше чернилката, за да си направи драматични тъмни кръгове под очите.

Каква хитруша! Като актриса, която нанася грима си на сцената, Фели изнесе смело и безсрамно представление, на което нямаше как да не се възхитя.

Татко не можеше да откъсне очи от гледката като човек, хипнотизиран от кобра.

— Добре ли си, Флавия? — попита той почти без да помръдне от мястото си на третото стъпало отдолу нагоре.

— Да, татко.

Канех се да добавя „Благодаря, че попита“, но се спрях навреме. Не исках да преигравам.

Той ни огледа бавно с тъжните си очи една след друга, сякаш вече нямаше думи.

— В седем часа ще има разискване в салона — каза най-накрая.

Хвърли ни един последен поглед, обърна се и се затътри нагоре по стълбите.

— Работата е там — казваше татко, — че вие, момичета, изглежда не разбирате...

И беше прав: не го разбирахме така, както той не разбираше нас.

Той живееше в свят на конфети: пъстра вселена от кралски особи в профил и живописни пейзажи върху лепящи се парченца хартия; свят на пирамиди и бойни кораби, на деликатни окачени мостове в далечни кътчета на света, на дълбоки пристанища, самотни кули и лица на прочути хора. Накратко, татко беше колекционер на марки, или „филателист“, както сам предпочиташе да се нарича и както предпочиташе да го наричат другите.

През всеки миг, в който бе буден, той се взираше през лупа и разглеждаше хартийки в безкрайно търсене на дефекти. Откриването на микроскопична пукнатина в печатната плака, довела до появата на нежелан косъм върху брадичката на кралица Виктория, можеше да го доведе до екстаз.

Първо се разглеждаше официалната фотография и следваше въодушевление. Вадеше от шкафа и разпъваше в кабинета си статив със стар фотоапарат с плаки и чудато приспособление, наречено макроскопска леща, която позволяваше да прави силно увеличени снимки на обекта. След като се проявеше негативът, се получаваше фотография, достатъчно голяма, за да запълни цяла страница на книга. Понякога, докато се суетеше щастливо над заниманието си, дочувахме откъси от оперети на Гилбърт и Съливан да се носят като бегълци из къщата.

После започваше да пише доклад, който щеше да изпрати на списание „Филателист“ или на друго подобно издание, и леко се вкисваше. Всяка сутрин носеше на масата за закуска топове хартия и запълваше старателно страница след страница с дребния си почерк.

Седмици наред не виждаше и не чуваше нищо друго, докато не напишеше и последната дума — че и малко отгоре — по въпроса за фалшивия мустак на кралицата.

Веднъж, докато лежахме на южната морава и гледахме синята твърд на съвършеното лятно небе, казах на Фели, че стремежът на татко да търси несъвършенства не се изчерпва само с марките, а някак си се прехвърля и върху дъщерите му. „Затваряй си мръсната уста!“, сопна ми се тя.

— Работата е там — повтори татко и ме върна към настоящето, — че вие, момичета, изглежда не разбирате колко сериозно е положението.

Имаше предвид най-вече мен.

Фели, разбира се, се прояви като страхливка и историята как съм стопила една от грозните викториански брошки на Хариет се изля от устата ѝ весело като клокочецо поточе.

— Не си имала право да я вземаш от дрешника на майка си — каза татко и за миг студените му сини очи се прехвърлиха върху сестра ми.

— Съжалявам — отвърна Фели. — Искях да си я сложа в неделя за църква, за да впечатля Дитер. Сгреших. Трябваше да помоля за разрешение.

„Сгреших“? Нима чух правилно, или ушите ме лъжеха? По-скоро слънцето и луната щяха да се завъртят във вихрен танц в небето, отколкото някоя от сестрите ми да се извини. Това просто беше нечувано.

Дитер, когото Фели спомена, беше Дитер Шранц от фермата Кълвърхаус — бивш немски военнопленник, решил да остане в Англия след края на войната. Фели му беше хвърлила око.

— Да, трябваше да попиташ — каза татко.

Когато насочи вниманието си към мен, нямаше как да не забележа, че бръчиците във външните ъгълчета на сините му очи — гънките, които често мислех, че му придават толкова аристократичен

вид, — са по-отпуснати от обикновено и го карат да изглежда потъжен от всякога.

— Флавия — рече той с равен и уморен глас, който ме нарани повече от остър меч.

— Да, сър?

— Как да постъпя с теб?

— Съжалявам, татко. Не исках да счупя брошката. Изпуснах я и я настъпих, без да искам и тя просто се раздроби. Явно е била много стара, щом се разпадна така.

Той свъси едва забележимо вежди и ми хвърли един от онези погледи, които означаваха, че съм зачекнала тема, неподлежаща на обсъждане. С дълга въздишка извърна поглед към прозореца. Нещо в думите ми бе накарало мислите му да полетят на безопасно място отвъд хълмовете.

— Приятно ли мина пътуването ти до Лондон? — осмелих се да попитам. — Хареса ли ти филателистката изложба?

Думата „филателистка“ веднага привлече вниманието му.

— Надявам се, че си намерил хубави марки за колекцията си.

Татко изпусна нова въздишка: този път страховита като грохота на смъртта.

— Не ходих в Лондон, за да купувам марки, Флавия, а за да ги продам.

Дори Фели ахна.

— Има голяма вероятност дните ни в Бъкшоу да изтичат — продължи татко. — Както добре знаете, самата къща е собственост на майка ви и когато тя почина, без да остави завещание...

Той разпери безпомощно ръце и ми напомни на пронизана пеперуда. Изведнъж така се смали пред нас, че едва повярвах на очите си.

— Надявах се да занеса брошката на един познат...

За няколко секунди не можах да осмисля думите му.

Знаех, че през последните години разходите за поддръжката на Бъкшоу са разорителни, да не говорим за таксите и дебнещия данък наследство. Години наред татко успяваше да отблъсква „свирепите данъчни“, както ги наричаше, но сега вълците явно отново виеха на прага ни.

От време на време се забелязваха признаци за затрудненото ни финансово положение, но заплахата винаги ми е изглеждала нереална: не повече от далечен облак на летния хоризонт.

Помня, че за известно време татко възлагаше надежди на леля Фелисити, сестра му, която живее в Хампстед. Дафи беше предположила, че много от така наречените му „филателистки екскурзии“ всъщност са срещи с леля Фелисити, за да я помоли за заем или да изпроси от нея каквото е останало от фамилните бижута.

В крайна сметка сестра му явно му е отказала. Съвсем наскоро, при това със собствените си уши, я чухме да му казва, че трябва да продаде колекцията си от марки. „Онези глупави пощенски марки“, ги беше нарекла тя, за да сме точни.

— Все ще изскочи нещо — отбеляза ведро Дафи. — Нещата винаги се нареждат.

— Само в романите на Дикенс, Дафни — отвърна татко. — Само в романите на Дикенс.

Дафи четеше „Дейвид Копърфийлд“ за стотен път. „Проучвам заложните къщи“, отвърна тя, когато я попитах защо.

Чак сега осъзнах, че татко е възнамерявал да занесе брошката — онази, която аз бях унищожила, — в заложна къща.

— Ще ме извините ли? — попитах. — Прилоша ми.

Наистина ми прилоша. Явно съм заспала в мига, в който положих глава на възглавницата.

Сега, часове по-късно, се събудих внезапно. Стрелките на будилника, които внимателно бях намазала със забъркана лично от мен фосфоресцираща боя, показваха няколко минути преди два часа през нощта.

Лежах в леглото и гледах как черните сенки на дърветата потрепват неспокойно по тавана. След като териториалният спор между двама мои далечни предци беше завършил без победител — и с една черна линия, начертана с боя през средата на вестибюла, — престанали да отопляват това крило на къщата. Времето и климатът бяха взели своето и тапетите в почти всички стаи — в моята бяха синапено жълти с алени червейчета — се белеха на големи парчета, които висяха като забравени парцали. Тапетите от тавана се провесваха

на дълги гирлянди, за чието съдържание предпочитах да не се замислям.

Понякога, особено през зимата, обичах да си представям, че живея под айсберг в Северно море; че студът е само сън и когато се събудя, в ръждясалата камина ще гори буен огън, а от металната вана в ъгъла зад вратата ще се издига гореща пара.

Това, разбира се, никога не се случваше, но не можех да се оплаквам. Спях в тази стая по собствен избор, а не по принуда. Тук, в източното крило на Бъкшоу — така нареченото „крило на Тар“, — можех да работя в химичната си лаборатория колкото ми душа поиска до малките часове на нощта. Тъй като прозорците ми гледаха на югоизток, дори да светеха, никой отвън нямаше да ги забележи — с изключение на лисиците и язовците, които обитаваха острова и руините в декоративното езеро, или пък местните браконieri, чиито гилзи и следи от стъпки намирах понякога при разходките си до Стобора.

Стобора! Почти бях забравила.

Фели и Дафи ме отвлякоха при кухненската врата, затвориха ме в избата, татко ме мъмри и накрая се изтощих: всички тези събития коварно ме бяха накарали да забравя за циганката.

Скочих от леглото и малко се изненадах, когато видях, че съм напълно облечена. Явно съм била страшно уморена!

С обувки в ръка се прокраднах надолу по витото стълбище до вестибюла, където спрях и се ослушах по средата на ширналия се, настлан с черни и бели плочи под. Ако някой ме гледаше от галериите горе, сигурно щях да му изглеждам като пешка в грандиозна готическа игра на шах.

„Пешка? Как пък не! Флавия, трябва да признаеш, че не си просто една пешка!“

Къщата тънеше в пълна тишина. Татко и Фели спяха и сънуваха: татко сънуваше идеално перфорирани хартийки, а Фели — че живее в замък, съграден от огледала, в които се оглежда от всеки възможен ъгъл.

На горния етаж, в дъното на западното крило Дафи обаче сигурно още бе будна и се блещеше на светлината на свещ, както обожаваше да прави, в гравюрите на Гюстав Доре в „Гаргантюа и Пантагрюел“. Намерих дебелото, подвързано с телешка кожа томче,

скрито под дюшека ѝ, докато тършувах в стаята ѝ за пакетче дъвки. На Фели ѝ ги дал американски войник, когото видяла да седи на прелеза една сутрин, докато отивала към селската поща. Казвал се Карл и бил от Сейнт Луис в Америка. Казал ѝ, че прилича досущ на Елизабет Тейлър в „Национално кадифе“. Фели, разбира се, се беше прибрала важно-важно у дома и както винаги правеше с даровете от обожатели, бе скрила дъвките в чекмеджето си за бельо, откъдето ги свиваше Дафи. А аз на свой ред ги отмъквах от нея.

Седмици наред след това Фели само разправяше „Карл това“, „Карл онова“, дърдореше безспир за калната река Мисисипи, за дължината, завоите и бързеите ѝ и ни учеше как се изписва името, за да не ставаме за смях. Останахме с беглото впечатление, че тя лично е замислила и изпълнила формирането на тази голяма река, а Бог я е гледал безпомощно отстрани като помощник водопроводчик.

Усмихнах се при тази мисъл.

И точно в този миг го чух: метално изщракване.

За два удара на сърцето си останах напълно неподвижна и се опитах да установя от коя посока долетя звукът.

„Салонът“, помислих си и веднага тръгнах на пръсти натам. Тъй като бях боса, се движех напълно безшумно и напънах уши и за най-слабия звук. Понякога проклинах болезнено острия си слух, наследен от Харriet, но не и сега.

Докато се придвижвах със скоростта на охлюв по коридора, внезапно под вратата на салона се появи ивица светлина. „Кой ли може да е вътре по това време?“ зачудих се аз. Който и да беше, той със сигурност не бе от семейство Де Лус.

Да повикам ли помощ, или да се разправя сама с натрапника?

Хванах топката на бравата, завъртях я бавно и отворих вратата: вероятно безразсъдна постъпка, но все пак бях в собствения си дом. Нямаше смисъл да оставям Дафи или Фели да си припишат заслугата за залавянето на крадеца.

Привикналите ми към тъмнината очи бяха леко заслепени от светлината на стара парафинова лампа, използвана за непредвидени спирания на тока, и в първия миг не видях никого. Всъщност ми отне секунда да осъзная, че непознат с гумени ботуши е клекнал до камината с ръка върху излетите във форма на лисици месингови триножници.

Бялото на очите му проблесна, когато погледна в огледалото и ме забеляза да стоя зад него до отворената врата.

Стана и се обърна рязко, а мушаменото му яке и аленият шал се развяха.

— Дявол да го вземе, момиче! За малко да ми докараш инфаркт!
Беше Бруки Хеъруд.

ЧЕТИРИ

Очевидно беше пил. Веднага забелязах. Дори от прага надушвах алкохол — алкохол и силния мирис на риба, разнасящ се около човек, който носи кошница за раци със същата гордост, с която някои носят шотландски полички.

Тихо затворих вратата след себе си.

— Какво правиш тук? — попитах с най-строгото си изражение.

Всъщност си мислех, че в малките часове на нощта Бъкшоу започва да се превръща в гара „Падингтън“. Преди по-малко от два месеца заварих Хорас Боунпени да спори разгорещено с татко. Е, сега Боунпени беше в гроба, а тук на негово място имаше друг натрапник.

Бруки вдигна каскета си и прибра под него кичур коса — древен знак за подчинение пред по-висшите. Ако беше куче, щеше да се търколи по гръб и да си покаже корема.

— Отговори, ако обичаш — казах аз. — Какво правиш тук?

Той подръпна нервно плетената кошница за раци на бедрото си, преди да отвърне:

— Хванахте ме, госпожице — рече с обезоръжаваща усмивка. С раздразнение забелязах, че зъбите му са съвършено здрави. — Нищо лошо не исках да сторя. Признавам, дойдох в имението по една заешка работа. Нищо не може да се сравнява с гърне заешка яхния за болни гърди, нали?

Той потупа с юмрук по гърдите си и насила се изкашля, но не ме заблуди и за миг, тъй като и аз често прилагах този номер. Не ме заблуди и фалшивият изказ на ловец. Ако, както твърдеше госпожа Малит, майката на Бруки е прочута художничка, вероятно той е учил в „Итън“ или друго реномирано училище. С угодническия си тон целеше да спечели съчувствие. И това беше стар номер. И аз го използвах и поради това ми се стори противен.

— Полковникът не е ловец — продължи той — и целият свят го знае. Така че с какво ще навредя, ако ви отърва от един вредител, който

само яде зеленчуците ви и копае дупки в градината? Как би навредило това?

Забелязах, че се повтаря — почти сигурен знак, че лъже. Не знаех какво да отговоря, затова замълчах и скръстих ръце.

— Но после видях, че в къщата свети — продължи Бруки. — „Я, какво е това, Бруки?“, рекох си аз. „Кой е буден в този късен час? Дали някой не е болен?“ Знам, че полковникът не се вози с кола и си помислих „Ами ако им трябва някой да изтича до селото за доктора?“

В думите му имаше истина. Старият Ролс-Ройс на Хариет — модел „Фантом II“ — седеше в гаража и изпълняваше ролята на нещо като уединен параклис, в който ходехме с татко — макар и не по едно и също време, — когато искахме да избягаме от, както баща ми ги наричаше, „превратностите на всекидневието“.

Под това, разбира се, той имаше предвид Дафи и Фели... а понякога и мен.

Макар Хариет да му липсваше ужасно, татко никога не говореше за нея. Скръбта му беше толкова дълбока, че името на майка ми стоеше начело в черния списък на Бъкшоу: първото от нещата, за които човек не споменава, ако му е мил животът.

Признавам, че думите на Бруки ме хванаха неподготвена. Преди да успея да измисля някакъв отговор, той продължи:

— Но тогава пък си помислих: „Не, не е само това. Ако в Бъкшоу има болен, ще светят повече стаи. В кухнята ще свети, защото ще топят вода, ще ходят напред-назад...“

— Можехме да използваме телефона — възразих аз и инстинктивно се възмутих от опита на Бруки да ме оплете в лъжите си.

Но той имаше право. Татко ненавиждаше телефона и позволяваше използването му само при крайна необходимост. В два и половина през нощта щеше да е по-бързо да отида с колело — и дори тичешком — до Бишъпс Лейси, отколкото да събудя госпожица Рансиман в телефонната централа и да я помоля да позвъни на спящия доктор Дарби.

Докато приключи тази уморителна игра на гоненица, всички сигурно щяхме да сме умрели.

Сякаш той е господарят на къщата, а аз натрапникът, Бруки бе застанал с широко разтворени крака в гумени ботуши и ръце, заключени зад гърба пред камината, между двете месингови лисици,

принадлежали някога на дядото на Хариет. Не облегна лакът на камината, ала все едно го беше направил.

Преди да проговоря, той се озърна нервно наляво и надясно и сними глас до дрезгав шепот.

— Но си рекох: „Я чакай, Бруки, дали това не е прословутата Сива дама на Бъкшоу?“ Все пак, госпожице, всички знаят, че наоколо понякога се виждат странни светлини.

Сивата дама на Бъкшоу ли? Не бях чувала за подобно привидение. Колко нелепо суеверни са тези селяни! Този за глупачка ли ме вземаше?

— Нима семейният призрак не се споменава в изискана компания?

Семеен призрак ли? Внезапно изпитах чувството, че някой ме е залял с кофа ледена вода.

„Възможно ли е Сивата дама на Бъкшоу да е духът на майка ми Хариет?“

Бруки се засмя.

— Глупава мисъл, нали? — продължи той. — Не се плаша лесно аз! По-скоро ще да е някой апаш, хвърлил око на среброто на полковника. След войната е пълно с такива.

— Сега най-добре си върви — казах с разтреперан глас. — Татко спи леко. Ако се събуди и те завари тук, не знам какво ще направи. Спи с револвера си на нощното шкафче.

— Е, ще тръгвам тогава — отвърна безгрижно Бруки. — Радвам се, че семейството е в безопасност. Много се тревожим за вас, да знаете. Всички в селото се тревожат. Какво ли не може да ви се случи тук, в това отдалечено имение...

— Благодаря. Много сме ви признателни. А сега, ако обичаш...

Отключих една от френските врати и я отворих широко.

— Лека нощ, госпожице — каза Бруки с усмивка и изчезна в тъмното.

Бавно преброих до десет... и го последвах.

Бруки никакъв не се виждаше. Беше се стопил в сенките. Постоях малко на терасата и се ослушах, но нощта беше зловещо тиха.

В небето звездите блещукаха като милиони малки фенери и разпознах съзвездията Плеяди, или Седемте сестри, кръстено на седем момичета от гръцката митология — дъщерите на прочутия Атлас, прокълнат да носи небесата на плещите си. Те толкова се натъжили от съдбата на баща си, че се самоубили.

Сетих се за дъждовния следобед, който прекарах в оранжерията с Догър, за да му помогна да изреже кълновете от малка планина картофи и слушах легендата, предавана от уста на уста от хиляди години.

— Колко глупава постъпка! — възкликнах тогава. — Защо ще се самоубиват?

— Гърците си падат по трагедиите — отвърна Догър. — Именно те са измислили трагедията.

— Откъде знаеш всички тези неща?

— Плуват в главата ми като делфини — отвърна той и потъна както обикновено в мълчание.

Отвъд моравата избуха бухал и грубо прекъсна мислите ми. Видях, че още държа обувките си в ръка. Каква ли глупачка съм изглеждала в очите на Бруки Хеъруд!

Зад мен, с изключение на парафиновата лампа, която още гореше в салона, Бъкшоу тънеше в пълна тъмнина. Беше твърде рано за закуска и твърде късно да се върна в леглото.

Влязох в къщата, обух си обувките и намалих фитила на лампата. Циганката вече трябваше да си е починала и да се е свързала от уплахата. С малко късмет щеше да ме покани на циганска закуска край лагерния огън. А с още малко късмет дори можех да разбера коя е Хилда Муир и защо всички ще умрем.

Спрях в началото на Стобора и изчаках очите ми да свикнат с погъстата тъмнина под дърветата.

„Обкръжена от дървета поляна на злокобно място, помислих си. Място, на което почти всичко може да се случи.“

Горски феи... Хилда Муир... Сивата дама на Бъкшоу...

Нахоках се мислено. „Я престани, Флавия!“, каза едно вътрешно гласче и аз се вслушах в съвета му.

Фургонът си беше на мястото: в един от закритите с пердета прозорци се отразяваха няколко звезди и късче от Млечния път. По звука от дъвчене в тъмното разбрах, че Грай пасе наблизо.

Приближих се бавно до фургона.

— Ехо! — изчуруликах ведро с оглед на душевното състояние на циганката, когато си тръгнах. — Аз съм Флавия. Чук-чук, има ли някой вкъщи?

Никой не отговори. Изчаках миг и заобиколих фургона отзад. Когато се подпрях на дървената му стена, за да запазя равновесие, ръката ми се намокри от студената роса.

— Има ли някой? Флавия е! — Потропах леко с кокалчетата на пръстите си.

През задния прозорец се процеждаше слаба светлина, каквато би хвърляла лампа, намалена за през нощта.

Внезапно нещо мокро, гнусно и хлъзгаво ме докосна по бузата. Отскочих назад, махайки с ръце.

— Боже! — изписках.

Чух шумолене и усетих горещ дъх по тила си, последван от сладникавия мирис на мокра трева.

Грай ме душеше по ухото.

— Да му се не види, Грай! — обърнах се рязко.

Докоснах топлатата му муцуна в тъмното и това изненадващо ме успокои: много повече отколкото бих предположила. Опрях чело в неговото и за няколко секунди разтуптяното ми сърце се успокои и двамата стояхме под звездите и си общувахме по начин, много по-древен от думите.

„Ех, да можеше да говориш, помислих си аз. Само да можеше да говориш.“

— Ехо! — провикнах се отново, погалих за последно Грай по муцуната и се обърнах към фургона. Но отново никой не отвърна.

Караваната се разтърси леко, когато стъпих на осите и се промъкнах към капрата. Богато украсената брава бе студена, когато я натиснах. Вратата се отвори — не беше заключена.

— Има ли някой?

Пристъпих вътре и посегнах към парафиновата лампа, която мъждукаше над печката. Вдигнах фитила и лепкавият стъклен абажур засия страховито в червено.

Кръв! Всичко беше в кръв. Печката и пердетата бяха опръскани с нея. Имаше кръв и по лампата... кръв по ръцете ми.

Нещо капна от тавана върху лицето ми. Свих се от погнуса, а може би и малко от страх.

И тогава видях циганката — лежеше сгърчена в краката ми: черна купчина, застинала в локва от собствената си кръв. За малко не бях стъпила върху нея.

Коленичих и притиснах китката ѝ с палец и показалец. „Това помръдване може ли да е пулс?“

Ако още е жива, трябваше веднага да повикам помощ. Нямах смисъл да се мотая.

Тъкмо щях да стъпя на капрата, когато нещо ме накара да спра. Подуших въздуха, изпълнен с медния металически мирис на кръв.

Да, надушвах кръв, но имаше и още нещо. Нещо, чието място не беше тук. Отново подуших. Какво ли беше?

Риба! Фургонът вонеше на кръв и риба!

Дали циганката е уловила и пекла риба, докато ме нямаше? Едва ли — не се виждаха следи от огън и съдове за готвене. Освен това тя беше твърде слаба и уморена. А когато си тръгнах, във фургона със сигурност не миришеше на риба.

Излязох навън, затворих вратата след себе си и скочих на земята.

Исключено бе да изтичам за помощ до Бъкшоу. Щеше да отнеме прекалено много време. Докато бъдат събудени съответните хора и повикат доктор Дарби, циганката щеше да умре... ако, разбира се, вече не бе издъхнала.

— Грай! — извиках аз и старият кон тръгна към мен. Без да се замисля, скочих на гърба му, обвих с ръце врата му и го сригах леко с пети в хълбоците. Миг по-късно прекосихме в тръс моста и завихме на север по тясната, обгърната от шубраци Канавка.

Въпреки тъмнината Грай се движеше равномерно, сякаш познаваше набраздената от коловози уличка. Бързо свикнах да пазя равновесие върху кокалестия му гръб, да се навеждам, когато надвисналите клони закачаха дрехите ми, и ми се щеше да се бях сетила да си взема пуловер. Бях забравила колко студени стават нощите в края на лятото.

Вървахме в тръс напред, а конят на циганката надминаваше себе си. Вероятно надушваше щедра закуска в края на пътуването.

След малко щяхме да стигнем до порутената къща на семейство Бул и знаех, че няма да минем незабелязани. Дори посред бял ден по тесния път рядко минаваха хора. Посред нощ непривичният тропот от копитата на Грай със сигурност нямаше да убегне на някого от полудивите Бул.

Да, ето я къщата точно пред нас. Надушвах я. Дори в тъмното виждах сивата пелена от пушек над двора. Тук-там въглените на димящите купчини боклук сияеха като червени очи в нощта. Въпреки късния час прозорците на къщата светеха ярко.

„Няма смисъл да търся помощ от тях“, помислих си. Госпожа Бул не скри омразата си към циганката.

Стиснах гъстата козина на Грай и я дръпнах леко. Сякаш цял живот обучаван на този метод на езда, старият кон забави ход. При смяната на скоростта едно от копитата му се удари в камък в прахта.

— Шшт! — прошепнах в ухото му. — Тихо!

Знаех, че трябва да продължим напред. Циганката отчаяно се нуждаеше от помощ, а в къщата на Бул такава нямаше да намеря.

Тресна се врата и, съдейки по звука от далечния край на къщата, някой излезе на двора.

Грай спря веднага и отказа да помръдне. Искях да прошепна в ухото му да върви, че е добър кон, дори забележителен кон, но едва се осмелявах да дишам. Грай обаче стоеше неподвижен на пътя като обучено ловджийско куче. Дали циганският кон знаеше повече за незабелязаното придвижване от мен? Дали годините на пътешествия по неприветливи пътища не са го научили на лукавост и хитрини, неизвестни дори и на мен?

Напомних си да помисля по-задълбочено по въпроса, след като се измъкнем.

Съдейки по звуците, човекът на двора тършуваше из старите кофи и когато тракането утихваше, чувах мърморенето му. Знаех, че светлината от къщата ме прикрива в още по-тъмна сянка. Най-добре беше обаче да се свия и да стоя по-неподвижно от ездач на кон.

Изчаках следващото тракане и се плъзнах безшумно на земята. Прикрих се зад Грай, за да не изпъкне в тъмното бялото ми лице.

Когато си в трудна ситуация, времето сякаш спира. Нямах ни най-малка представа колко дълго стоим на пътя; едва ли бяха минали повече от няколко минути. Но почти веднага започнах да пристъпвам

от крак на крак и да треперя в тъмата, докато милият стар Грай очевидно бе заспал.

И тогава тупурдията внезапно спря.

Нима човекът в градината беше усетил присъствието ни? Дали ни дебнеше — готов да скочи — от далечния край на къщата?

Измина още време. Не можех да помръдна. Сърцето ми биеше бързо в гърдите. Струваше ми се, че който и да е в градината на Бул, няма как да не го чуе.

Сигурно стоеше неподвижно... и се заслушваше като мен.

Изведнъж в ноздрите ми нахлу острият мирис на изгоряла кибритена клечка; отличителната парлива миризма на фосфор, реагиращ с калиев хлорат. Бързо го последва мирисът на запалена цигара.

Усмяхнах се. Госпожа Бул бе излязла за кратка почивка от сополанковците си.

Но не за дълго. Хлопна се врата и тъмна сянка премина зад едно от пуснатите пердета.

Преди да съм размислила, продължих по пътя — първо бавно, а после забързах крачка. Грай вървеше тихо до мен. Когато стигнахме до дърветата в края на двора, се качих на гърба му и го пришпорих.

— Към кабинета на доктор Дарби — казах му аз. — И побързай! Сякаш ме разбра.

Кабинетът се намираше на главната улица точно преди „Кау Лейн“. Вдигнах чукчето — месингова змия, увита около пръчка — и потропах на вратата. Почти в същия миг, или поне така ми се стори, прозорец на горния етаж се отвори с остро изскърцване и главата на доктор Дарби се появи с разрошена и оплетена прошарена коса.

— Звънеца — каза той кисело. — Моля, използвайте звънеца.

Натиснах копчето с палец и в дълбините на къщата се разнесе приглушено избръмчаване.

— Циганката — провикнах се нагоре. — Онази от панаира. Някой се е опитал да я убие.

Прозорецът се затвори с трясък.

Едва ли бе минала повече от минута, когато входната врата се отвори и доктор Дарби излезе, докато в движение обличаше сако си.

— Колата ми е отзад — каза той. — Ела с мен.

— А какво да правя с Грай? — посочих към стария кон, който стоеше кротко на улицата.

— Заведи го отзад в конюшната. Ескулапий ще се зарадва на компанията му.

Ескулапий се казваше старият кон, който теглел двуколката на доктор Дарби до преди около десет години, когато лекарят най-накрая се поддаде на натиска на пациентите и купил стар автомобил „Морис“ — двуместен кабриолет, който Дафи наричаше „Развалината на Хеспер“.

Прегърнах Грай през врата, преди да влезе в конюшната с почти доловима въздишка.

— Бързо — подкани ме доктор Дарби и хвърли чантата си в багажника на колата.

Няколко секунди по-късно се отклонихме от главната улица и поехме по Канавката.

— Казваш, че е при Стобора, така ли?

Кимнах, вкопчила се здраво за седалката. По едно време ми се стори, че хванах доктор Дарби да поглежда крадешком към окървавените ми ръце на слабата светлина от таблото, но каквото и да си мислеше, не го сподели.

Носехме се по тесния път, а фаровете на Мориса осветяваха зеления тунел на дърветата и живите плетове с подскачащи лъчи. Профучахме покрай дома на семейство Бул толкова бързо, че за малко да не го забележа, макар съзнанието ми да отбеляза, че сега къщата тънеше в пълен мрак.

Прекосихме малкия каменен мост и навлязохме в горичката, а колата изведнъж подскочи и се стовари тежко върху амортизаторите си, когато доктор Дарби натисна спирачките само на сантиметри от фургона на циганката. Дори в тъмното познаваше забележително добре улиците и преките пътища на Бишъпс Лейси.

— Остани тук — нареди ми той. — Ако имам нужда от помощ, ще те повикам. — Отвори вратата на колата, заобиколи бързо фургона и изчезна.

Сама в тъмното потреперих неволно.

За да съм напълно честна, трябва да призная, че стомахът малко ме свиваше. Смъртта не ме притеснява, но раните ме изнервят.

Зависеше от това какво щеше да намери доктор Дарби в караваната.

Въртях се нервно в колата и се опитвах да анализирам тази неочаквана реакция. Беше ли мъртва циганката? Мисълта, че може да е умряла, ме отвращаваше.

Макар със Смъртта да не бяхме стари приятелки, се познавахме бегло. Досега два пъти в живота си съм виждала трупове, и в двата случая...

— Флавия! — Докторът стоеше на вратата на фургона. — Донеси отвертка от кутията с инструменти в багажника.

„Отвертка ли? Защо...“

Май беше по-добре, че прекъсна мислите ми.

— Побързай. Донеси ми я.

При други обстоятелства сигурно щях да се ядосам на нахалството му да ми нарежда като на слуга, но прехапах език. Всъщност дори почти му простих.

Доктор Дарби започна да отвърта болтовете на пантите на вратата и аз забелязах колко силни ръце има за стар мъж. Ако не ги използваше, за да спасява живота на хората, от него щеше да стане виртуозен дърводелец.

— Развий последните — каза той. — Аз ще поема тежестта на вратата. Браво на теб... добро момиче.

Въпреки че не знаех защо правим това, бях негова покорна робиня.

Докато работехме, от време на време зървах циганката вътре. Доктор Дарби я бе вдигнал на леглото, където сега лежеше неподвижна с глава, увита в марли. Не знаех дали е мъртва, а ми беше неудобно да попитам.

Най-накрая вратата се откачи от рамката и за миг доктор Дарби я задържа пред себе си като щит. През ум ми мина образът на кръстоносец.

— Сега внимателно... да я оставим тук.

Той положи внимателно вратата на пода на фургона, където остана само по два сантиметра разстояние между печката и тапицираните седалки. После взе две възглавници от леглото, постави ги по дължина върху вратата, уви циганката в чаршаф, нежно я вдигна от леглото и я положи върху импровизираната носилка.

Отново се удивих от силата му. Жената тежеше поне колкото него.

— А сега да побързаме. Трябва да я закарам в болницата.

Значи циганката все пак беше жива. Смъртта бе отблъсната... поне засега.

Доктор Дарби взе друг чаршаф от леглото, накъса го на ленти и бързо ги подпъхна под вратата, уви ги около циганката и завърза краищата им на здрави възли.

Беше я положил така, че краката ѝ бяха по-близо до празната рамка на вратата и сега се промъкна покрай нея и скочи на земята.

Чух как превъртя ключа в колата и запали двигателя. Моторът изрева и няколко секунди по-късно докторът подкара на заден ход към фургона.

След това се върна вътре.

— Хвани от този край — посочи той към краката на циганката. — По-лек е.

Промъкна се покрай мен, хвана горния край на вратата и започна да я плъзга към прага.

— Към страничната седалка. Точно така... полека.

Изведнъж разбрах какво се опитва да направи и докато доктор Дарби вдигаше вратата при главата на циганката, аз насочвах долния ѝ край в пространството между седалката до шофьора и таблото.

Изпълнихме задачата изненадващо лесно. С циганката, стърчаща под остър ъгъл, малката кола приличаше на огромен тезгях за обработка на дърво, а самата циганка — на мумия, завързана за дъска.

„Не е най-удобният вариант, но върши работа“, помислих си аз.

— Ти ще трябва да останеш тук — рече доктор Дарби и се намести зад волана. — Няма място и за трима ни в старата кола. Стой мирна и не пипай нищо. Ще изпратя полицията веднага щом мога.

Имаше предвид, разбира се, че ще бъда в много по-малка физическа опасност, ако стоя на едно място, вместо да рискувам да се натъкна на нападателя на циганката, ако се прибера пеша до Бъкшоу.

Вдигнах вяло палци, за да покажа на доктора, че съм разбрала. По-бурна реакция щеше да е неуместна.

Той включи на скорост и колата потегли с чудатия си товар бавно през горичката. Пропълзя през извития като дъга мост и аз зърнах за

последно циганката, чието лице изглеждаше мъртвешки бледо на светлината на внезапно показалата се луна.

ПЕТ

Сега наистина бях сама.

Или пък не?

Не помръдваше и листенце. Наблизо нещо цопна във водата и аз затаих дъх. Видра може би? Или пък нещо по-страшно?

Дали нападателят на циганката все още бе край Стобора? Все още да се крие... да наблюдава... някъде сред дърветата?

Глупава мисъл, осъзнах веднага. От малка съм научила, че съзнанието най-много обича да се плаши само с невероятни истории, сякаш мозъчните клетки са група момичета скаути, скупчили се край лагерния огън в тъмнината на черепа.

Въпреки това потреперих, когато луната се скри зад облак. Беше доста хладно, когато дойдох тук с циганката, студено — когато яхнах Грай към селото, за да повикам доктор Дарби, а сега беше станало направо мразовито.

Светлината от фургона сияеше примамващо на топли оранжеви правоъгълници в синия мрак. Ако от комина се извиваше и струйка дим, гледката щеше да е като на онези картички към седмичните списания, които се поставяха в рамки: озаглавена „Циганска луна“, например.

Доктор Дарби беше оставил лампата да гори. Дали да вляза и да я угася?

Мина ми смътната мисъл за пестене на парафин и още по-смътната да постъпя като съвестен гражданин.

Да му се не види! Търсех си оправдание да вляза във фургона и да огледам хубавичко местопрестъплението. Защо не си признавах?

„Не пипай нищо“, беше предупредил доктор Дарби. Е, нямаше да пипам. Щях да си държа ръцете в джобовете.

Освен това по целия под вече имаше отпечатыци от стъпките ми. С какво щяха да навредят още няколко? Полицията дали щеше да познае, че едните кървави отпечатыци са били оставени час по-късно? „Ще видим.“

Още докато стъпвах на стъпалото, осъзнах, че ще трябва да действам бързо. Щом пристигнеше в болницата в Хинли, доктор Дарби щеше да позвъни в полицията — или да нареди на друг да я повика.

Нямах и минутка за губене.

От пръв поглед се виждаше, че циганката води скромен живот. Не открих писма, документи и книги — нямаше дори Библия. Бях я видяла да прави кръстен знак и ми се стори странно, че няма екземпляр от Светото писание в подвижния си дом.

В кош до печката имаше зеленчуци в доста лошо състояние, сякаш са задигнати набързо от някоя нива вместо купени чисти от пазара: картофи, цвекло, ряпа, лук — нахвърляни на куп.

Зарових ръка в коша и затършувах на дъното. Нямаше нищо друго, освен покрити с пръст зеленчуци.

Не знам какво търсех, но щях да разбера, ако го намерех. Ако бях циганка, дъното на кош със зеленчуци щеше да е сред предпочитаните ми скривалища.

Сега обаче ръцете ми бяха покрити не само със засъхнала кръв, но и с пръст. Изтрих ги в една мърлява кърпа, окачена на пирон, ала видях, че така няма да се почистят. Обърнах се към металния леген, свалих от лавицата кана, изрисувана с рози и бодли, и полях с вода мръсните си ръце една по една. Парченцата пръст и засъхналата кръв превърнаха водата в червена кал.

Побиха ме тръпки и потреперих леко. Напомних си, че червените кръвни телца са просто клокочеща супа от вода, натрий, калий, хлор и фосфор. Смесени в правилните пропорции обаче, те образуваха злокобно течно желе: желе с мистични свойства, което понякога носеше в сложната си алена структура не само благородство, но и коварство.

Изтрих отново ръце с кърпата и тъкмо се канех да изхвърля мръсната вода от легена навън в тревата, когато ме осени: „Не ставай глупава, Флавия! Оставяш след себе си пътека от доказателства, набиващи се на очи като рекламно табло!“

Инспектор Хюит ще побеснее. Не се и съмнявах, че той — независимо че беше четири часът сутринта — ще приеме обаждането на доктора.

Ако го разпитаха по-късно, доктор Дарби със сигурност щеше да си спомни, че не съм си мила ръцете и не съм се бърсала с кърпата в

негово присъствие. И, освен ако не намереха доказателства, нямаше да е нужно да признавам, че съм нарушила нареждането му и съм влязла във фургона, след като е заминал.

Като въжеиграч слязох от фургона с легена в протегнатите ми напред ръце, сякаш поднасях дарове.

Отидох до реката, оставих легена на земята и развързах връзките на обувките си. Ако съсипех още един чифт чорапи, татко щеше да изпадне в истерия.

Нагазих боса във водата и потръпнах от внезапния студ. Най-добре щеше да е да изсипя легена към средата на реката, където бавното течение бе малко по-силно; по-близо можеха да останат издайнически следи по тревистия бряг и за пръв път в живота си изпитах благодарност за удобството на късите поли.

Нагазила до колене във водата, излях легена и оставих течението да отнесе издайническата течност. Когато водата, примесена със съсирена кръв и кал, се сля с реката и се понесе Бог знае накъде, въздъхнах облекчено. Доказателствата — или поне част от тях — вече бяха извън обсега на инспектор Хюит и хората му.

Прецапах обратно до брега, ала стъпих тежко на един подводен камък и си ударих палеца на крака. Едва не плъоснах по очи във водата, но размахах тромаво ръце и се спасих. Легенът също изигра роля на противотежест и излязох задъхана, но изправена, на сушата.

Но я чакай малко! Кърпата! Отпечатаците от мръсните ми кървави ръце бяха останали по цялата кърпа!

Изтичах във фургона. Както и очаквах, върху нея имаше два забележително ясни отпечатака с размерите на дланите на Флавия. Какъв късмет, че се сетих!

Направих още един преход до брега; отново нагазих в ледената вода, където изпрах и изплакнах кърпата няколко пъти и присвих лице от усилие, когато я изцедих с няколко изненадващо ожесточени извивания на китките. Чак когато водата, която капеше обратно в реката, бе кристалночиста на лунната светлина, се върнах на брега.

Окачих кърпата на мястото ѝ на пилона и започнах да дишам нормално. Дори да изследвах папучните нишки, полицаите нямаше да открият нищо необичайно. Доволно изсумтах.

„Вижте ме само, помислих си. Действам като престъпник.“
Полицията никога нямаше да ме заподозре в нападението над

циганката. Или грешах?

Нали все пак последно аз съм забелязана с нея. Тръгването ни от панаира с фургона ѝ бе дискретно като цирков парад. А след това в Канавката ни видя госпожа Бул, която подозирах, че с радост ще даде фалшиви показания срещу член на семейство Де Лус.

Какво беше казала? „Ти си едно от момичетата на Де Лус от Бъкшоу“. Още чувах разярения ѝ глас: „Навсякъде бих познала тези студени сини очи.“

Тежки думи. За какво ли ни беше обидена?

Мислите ми прекъсна далечен шум: шумът от двигател на автомобил, който се друса по каменистия път. Последва металическото стъргане от превключване на по-ниска скорост.

Полицията!

Скочих на земята и хукнах към моста. Разполагах с достатъчно време — но нито секунда повече — да заема позата на зорък наблюдател. Качих се на каменния парапет и застанах така, сякаш позирах за статуята на Уенди от „Питър Пан“: седнала превзето, приведена леко напред с облекчение, подпряла длани върху камъка за равновесие и загрижено сбърчила чело. Надявах се да нямам твърде угоднически вид.

Не мина и минута и фаровете на колата проблеснаха върху дърветата от лявата ми страна и няколко секунди по-късно син „Воксъл“ спря рязко на моста.

На фона на мощните лъчи на фаровете обърнах бавно лице към тях, като в същото време вдигнах безразлично ръка, сякаш за да предпазя очите си от безмилостната светлина.

Зачудих се как ли изглеждам на инспектора.

Последва тревожно мълчание, както в краткото време, след като лампите в залата угаснат и преди оркестърът да засвири увертюрата.

Вратата на колата се затръшна тежко и инспектор Хюит се приближи бавно към мен на светлината на фаровете.

— Флавия де Лус — каза той сухо с делови тон: твърде сух, за да разбере дали се е зарадвал, или възмутил да ме заvari на местопрестъплението.

— Добро утро, инспекторе — поздравих го аз. — Много се радвам да ви видя.

Малко се надявах, че и той ще отговори в същия дух, но не го направи. Неотдавна му помогнах с няколко заплетени разследвания. Редно би било да прелива от благодарност, но не му личеше.

Инспекторът се приближи бавно до най-високата точка на сводестия мост и се взря в поляната, където бе паркиран фургонът.

— Оставила си отпечатьци от стъпки в росата — каза той.

Проследих погледа му и ги видях: осветени от ниските фарове на Воксъла, и макар отпечатьците на доктор Дарби и следите от гумите на колата му да бяха избледнели, следите от всяка моя стъпка лежаха черни и пресни в мократа сребриста трева на поляната чак до вратата на фургона.

— Трябваше да кипна вода — отвърнах аз. Това беше класическо женско оправдание и никой мъж в историята не го бе поставял под съмнение.

— Разбирам — отвърна инспекторът и замълча.

По-късно щях да се завъртя набързо зад фургона за всеки случай. Никой нямаше да ме забележи.

Мълчахме и всеки от нас чакаше да види какво ще каже другият. Беше като игра: който проговори пръв — губи.

Пръв наруши мълчанието инспектор Хюит.

— Настръхнала си — рече той, взрян в мен. — Най-добре седни в колата.

Обърна се в края на моста.

— В багажника има одеяло — добави и изчезна сред сенките.

У мен се надигна гняв. Този мъж — мъж с най-обикновен костюм и само значка на рамото — ме отстраняваше от местопрестъплението ми. Все пак нали аз първа го открих?

Нима са отстранили така Мария Кюри, след като е открила полония? Или радия? На нея беше ли й казал някой да седне в колата?

Не беше честно.

Едно местопрестъпление, разбира се, не бе разтърсващо откритие, но инспекторът можеше поне да ми благодари. Все пак циганката беше нападната на територията на Бъкшоу, моя наследствен дом. Нима не спасих живота ѝ, яхнала кон в нощта, за да повикам помощ?

Със сигурност имах право поне на една благодарност. Но не... „Седни в колата“, каза инспекторът и сега — когато осъзнах с

прискърбие, че законът не знае думата „благодарност“ — усетих как пръстите ми неволно се свиват в юмруци.

Макар да бе на местопрестъплението едва от няколко минути, знаех, че между нас с инспектора се е издигнала стена. Ако очакваше Флавия де Лус да му сътрудничи, щеше да се наложи да се потруди за това.

ШЕСТ

Каква наглост само!

Реших да не му казвам нищо.

На поляната от другата страна на извития мост виждах сянката му да се движи бавно зад пуснатите пердета на фургона. Представих си как стъпва внимателно между кървавите петна по пода.

За мое учудване светлините угаснаха и няколко секунди след това инспекторът се върна на моста.

Изглеждаше изненадан да види, че още съм там, където ме остави. Без да каже и дума, той отиде до багажника, извади карирано одеяло и го наметна на раменете ми.

Ядно свалих одеялото и му го върнах. Изненадах се, че ръцете ми треперят.

— Не ми е студено, благодаря — казах с леден тон.

— Може би не ти е студено — отново ме загърна той, — но си в шок.

„В шок ли? Как пък не! Никога не съм изпадала в шок.“ За мен това беше напълно ново и непознато изживяване.

Инспектор Хюит сложи една ръка на рамото ми, а с другата ме хвана за лакътя, заведе ме до колата и ми отвори вратата. Тръшнах се на седалката като камък и изведнъж се разтреперих като лист.

— Най-добре да те закарам до вас — каза той, качи се в автомобила и запали двигателя. Обгърна ме вълна топъл въздух от парното и се зачудих как се стопли толкова бързо. Може би колата беше специален модел, произвеждан само за полицията... специално проектиран да предизвиква ступор. Може би...

И след това не помня нищо до момента, в който спряхме на постланата с чакъл алея пред главния вход на Бъкшоу. Не помня как сме минали през Канавката, по главната улица, покрай „Свети Танкред“ и как сме стигнали до Бъкшоу. Но ето че си бях у дома и очевидно бяхме изминали целия този път.

Изненадах се, когато видях Догър на вратата — сякаш е чакал там цяла нощ. С преждевременно побелялата си коса, осветена отзад от лампите във вестибюла, той ми заприлича на свети Петър пред райските порти, дошъл да ме посрещне у дома.

— Можех да се прибера пеша — обърнах се към инспектора. — Разстоянието е по-малко от километър.

— Разбира се, но возенето е за сметка на Негово величество.

Подиграваше ли ми се? В последно време инспекторът на два пъти ме беше откарвал до дома и в един от случаите заяви ясно, че що се отнася до изразходването на бензин, хазната на краля не е бездънна.

— Сигурен ли сте? — попитах странно замаяна.

— Разходите са покрити от личния му портфейл.

Сякаш насън изкачих тежко стъпалата до входната врата. Стигнах горе, а Догър се засуети около одеялото на раменете ми.

— Отивайте в леглото, госпожице Флавия. След малко ще ви донеса топла напитка.

Докато се тътрех изтощена по витото стълбище, чух, че Догър и инспекторът си говорят тихо, но не долових нито дума.

Горе в източното крило влязох в стаята си и дори без да сваля карираното одеяло на Негово величество, се проснах по очи на леглото.

Взирах се в чашата с какао на нощното си шкафче.

Видях дебелия кафяв каймак, образувал се на повърхността като ледена коричка върху кално езеро, и нещо в основата на езика ми подскочи като козле, а стомахът ми се обърна. Малко неща мразя, но на първо място сред тях е каймакът на млякото. Ненавиждам го.

Дори мисълта за удивителния химичен процес, който води до образуването му — протеините в млякото кипват и се разграждат, а когато изстинат, се свързват наново в гъстата ципа, — не ме утеши. По-скоро бих яла паяжини.

Какаото, разбира се, вече беше изстинало като вода в канавка. По редица сложни причини, коренящи се в миналото на рода ми, източното крило на Бъкшоу, както вече споменах, не се отопляваше, но нямаше за какво да се оплаквам. Сама избрах да обитавам тази част от къщата. Догър сигурно...

Догър!

За миг събитията от предишния ден нахлуха в съзнанието ми като заблудена гръмотевица и също като онези свирепи светкавици, за които разправят, че удрят от земята към небето, мислите ми се заредиха в обратен ред: първо инспектор Хюит и доктор Дарби, Канавката, после кръвта — кръвта! — сестрите ми Дафи и Фели, циганката и конят ѝ Грай, и накрая панаирът в църковния двор — спомените се трупаха един след друг, но всеки един беше ярък.

Гръм ли ме беше ударил? Затова ли се чувствах толкова странно наелектризирана като гребен, търкан в хартия?

Не, не беше това — ала нещо ми убягваше.

„Е, ще се обърна на другата страна и ще поспя“, помислих си аз.

Само че не успях. Утринното слънце, нахлуващо през прозорците, дразнеше очите ми, които пареха, сякаш някой е хвърлил кофа с пясък в лицето ми.

Може би една вана ще ме разсъни. Усмихнах се при тази мисъл.

Дафи щеше да се облечи, ако научи, че възнамерявам да се изкъпя без заплахи. Викаше ми „Мърлявата Флавия“, поне когато татко не беше наоколо.

Самата тя най-много обичаше да се потопи във вана с гореща вода с книга в ръка и да чете, докато водата изстине.

„Все едно четеш в собствения си ковчег, казваше след това, само че без вонята.“

Не споделях ентусиазма ѝ.

Мислите ми прекъсна тихо почукване на вратата. Увих се плътно в карираното одеяло и като пингвин се заклатушках през стаята.

Беше Догър с прясна чаша топло какао в ръка.

— Добро утро, госпожице Флавия.

Не попита как се чувствам, но въпреки това усетих, че ме наблюдава внимателно.

— Добро утро — отвърнах. — Би ли го оставил на масата? Съжалявам за какаото от снощи. Твърде уморена бях, за да го изпия.

Догър кимна и размени чашите.

— Полковникът иска да ви види в салона. Инспектор Хюит е с него.

Проклятие! Нямах време да обмисля внимателно нещата. Колко от историята трябваше да разкажа на инспектора и какво да премълча?

Да не говорим за татко! Какво щеше да каже, когато разбере, че най-малката му дъщеря е била навън цяла нощ и е газила в кръвта на циганка, която той някога е изгонил от земите ни.

Догър явно усети тревогите ми.

— Струва ми се, че инспекторът се интересува от здравословното ви състояние, госпожице. Ще им предам, че слизате.

Изкъпана и облечена с рокля с волани, слязох бавно по стълбището. Фели извърна очи от едно огледало във вестибюла, в което разглеждаше лицето си.

— Сега вече здраво загази — каза тя.

— Разкарай се — отвърнах любезно.

— Половината участък на Хинли е по петите ти и въпреки това намираш време да се сопваш на сестра си. Надявам се, не очакваш да ти идвам на свиждане, когато те тикнат в дранголника.

Минах покрай нея с цялото достойнство, което успях да намеря у себе си, и прекосих вестибюла. На вратата на салона се спрях за кратка молитва: „Боже, благослови ме и ми покажи пътя; изпълни ме с търпение и светкавична съобразителност.“

Отворих вратата.

Инспектор Хюит стана от пухкавия фотьойл, където Дафи обикновено четеше, праметнала крака през страничната облегалка. Татко стоеше пред камината, а половината от лицето му, която се падаше в сянка, се отразяваше в огледалото.

— Ето те и теб, Флавия — рече той. — Инспекторът тъкмо ми разказваше, че бързите ти действия са спасили живота на една жена. Браво на теб.

Браво?... Браво?

Баща ми ли го каза? Или някой от древните богове го използваше като кукла на вентролог, за да предаде похвалата си от връх Олимп?

Не, едва ли щеше да избере татко за вестоносец. През единайсетте си години живот не помнех нито веднъж да ме е похвалил и сега, когато го направи, няхах ни най-малка представа как да реагирам.

Инспекторът ме измъкна от неловкото положение:

— Браво, наистина. Лекарите казаха, че въпреки жестокото нападение, жената се е отървала само с пукнат череп. На нейните години, разбира се...

Татко го прекъсна:

— Доктор Дарби позвъни да ти благодари, Флавия, но Догър му каза, че спиш. Аз лично приех обаждането му.

Татко е говорил по телефона? Не можех да повярвам! Татко позволяваше „апаратът“, както го наричаше, да стои у дома с изричното нареждане да се използва само за най-спешни случаи: като Апокалипсиса например.

Доктор Дарби обаче бе приятел на татко. Знаех, че чичо доктор съвсем скоро ще чуе строга лекция относно нарушаването на тази заповед, ала в крайна сметка щеше да го преживее.

— Въпреки това — продължи татко с малко по-мрачно изражение, — ще трябва да обясниш защо си се скитала при Стобора посред нощ.

— Горката циганка — смених темата аз. — Шатрата ѝ изгоря на панаира и тя нямаше къде да отиде.

Докато говорех, следях изражението на татко, за да видя дали ще се сети. Нали все пак той е изгонил Джони Фаа и жена му от Бъкшоу? Дали беше забравил за този инцидент? Почти със сигурност нямаше представа, че действията му са довели до смъртта на Джони Фаа на пътя, но аз определено нямаше да му го кажа.

— Спомних си за проповедта на викария за християнското съчувствие...

— Да, да, Флавия — прекъсна ме татко. — Много похвално.

— Казах ѝ, че може да спре при Стобора, но само за една нощ. Знаех, че ти...

— Благодаря ти, Флавия, достатъчно.

— ... ще одобриш постъпката ми.

Горкият татко: обезоръжен и надхитрен. Почти ми стана жал за него.

Той сви показалец и докосна с кокалче двата си мустака един след друг: първо десния, после левия — едва доловим нервен жест, който военните офицери вероятно използваха от незапомнени времена. Обзалагам се, че и Юлий Цезар е попипвал с кокалчетата мустаците си точно по този начин.

— Инспектор Хюит иска да поговори с теб. Тъй като става въпрос за поверителна информация за лица, които не познавам, ще ви оставя сами.

Татко кимна на инспектора и излезе. Чух как вратата на кабинета му се отваря и затваря, преди да потърси убежище при марките си.

— А сега — каза инспекторът, прелисти бележника си и свали капачката на химикалката си. — Започни отначало.

— Не можах да заспя — започнах аз.

— Не от това начало — рече инспектор Хюит, без да вдига очи.
— Разкажи ми за панаира.

— Влязох в шатрата на циганката, за да ми предскаже бъдещето.

— И предсказа ли ти го?

— Не — излъгах аз.

Последното нещо на света, което бих споделила с инспектор Хюит, беше видението за жената в планината — жената, която искала да се върне у дома от студа. Нямах да му кажа и за жената, в която се превръщах.

— Без да искам, прекатурих свещта и преди да се усетя... аз...

За моя изненада при спомена за случилото се долната ми устна потрепери.

— Да, чух за това. Викарият ми разказа подробно, както и доктор Дарби.

Преглътнах и се зачудих дали някой е съобщил как се бях скрила зад един павилион, докато шатрата на циганката гореше.

— Горкичката — каза той нежно. — Доста шокиращи неща преживя, нали?

Кимнах.

— Ако знаех какво вече ти се е случило, щях да те заведа направо в болницата.

— Няма нищо — отвърнах решително. — Ще се оправя.

— Сигурна ли си?

— Не — преглътнах сълзите си.

И изведнъж от устата ми се изля всичко: от панаира до Стобора, без да пропусна избухването на госпожа Бул; от изфабрикуваната история, че не съм могла да заспя, загрижена за здравето на циганката, до това как я открих в локва кръв във фургона. Не пропуснах нито една подробност.

С изключение на Бруки Хеъруд, разбира се.

Това го пазех за себе си.

Смея да твърдя, че представлението ми бе великолепно. Както бях научила от ранна възраст, няма по-добър начин да прикриеш лъжа — или поне да скриеш, че очевидно премълчаваш нещо — от това да го удавиш в емоционален изблик от истини.

През цялото време химикалката на инспектор Хюит летеше по страниците и записваше всяка моя дума. „Явно използва стенография“, помислих си, докато го наблюдавах. По-късно щеше да препише бележките си по-подробно, по-спретнато и по-четливо.

Може би ги диктуваше на съпругата си Антигона. Запознах се с нея неотдавна на едно представление на куклен театър в енорийската зала. Тя дали ме помнеше?

Представих си я как седи зад пишещата машина на кухненската маса в стилно обзаведената им къща с изправен гръб и идеална стойка и с пръсти, летящи по клавишите. Щеше да носи обеци като големи халки и копринена блуза в цвят пепел от рози.

— Флавия де Лус? — Щеше да вдигне въпросително големите си черни очи към съпруга си. — Това не е ли очарователното момиче, с което се запознах в „Свети Танкред“, скъпи?

Очите на инспектор Хюит щяха да проблеснат.

— Същата, мила. — Щеше да отвърне той и да поклати глава при спомена за мен. — Същата.

Почти приключих с показанията си, тъй като стигнах до момента, в който самият инспектор се появи на местопрестъплението при Стобора.

— Това е достатъчно засега — каза той, затвори бележника и го прибра във вътрешния джоб на самото си. — Помолих сержант Грейвс да намине по-късно, за да ти вземе отпечатьци. Рутинна процедура.

Сбърчих чело, но тайничко се зарадвах. Усмивнатият сержант с трапчинките, който обичаше да намигва, бе станал един от любимците ми от участъка в Хинли.

— Предполагам, че ще разгледат всички отпечатьци — казах услужливо. — И моите, и на доктор Дарби.

„И на нападателя на циганката“, можеше да добави инспекторът, но не го направи. Вместо това стана и ми подаде ръка за здрависване, официално като на градински прием у кралското семейство.

— Благодаря ти, Флавия. Много ни помогна... както винаги.
Както винаги ли? Инспекторът надсмиваше ли ми се?
Но не — стисна здраво ръката ми и ме погледна право в очите.
Страхувам се, че се усмихнах самодоволно.

СЕДЕМ

— Догър! — извиках аз. — Ще дойдат да ми вземат отпечатъците!

Догър вдигна очи от безчетните сребърни прибори, които полираше на кухненската маса. За миг лицето му беше напълно безизразно, но после рече:

— Надявам се, ще ви ги върнат непокътнати.

Примигнах. Нима Догър се шегуваше? Отчаяно се надявах да е така.

Той беше понесъл жестоки страдания в Далечния изток по време на войната. Понякога мислите му бяха като сложна плетеница от счупени въжени мостове, свързващи миналото и настоящето. Ако се е шегувал преди, то аз не съм го чувала. В такъв случай сега това беше знаменателно събитие.

— Ха-ха-ха! — засмях се прекалено силно. — Страшна шега, Догър. Да ми ги върнат непокътнати... Трябва да я кажа на госпожа Малит.

Нямах никакво намерение да споделям този важен миг с готвачката, но понякога ласкателствата нямат спирка.

Догър разтегли устни в лека усмивка, върна една вилица за риба в сандъка за прибори и взе друга. Сребърните прибори на фамилия Де Лус се съхраняваха в тъмен сгъваем сандък, който, щом се отвореше, разкриваше гледка към забележително разнообразие от вилици за риба, черпаци за пунш, решетъчни лъжици, правоъгълни лъжички, вилици за омари, щипки за захар на бучки, ножички за гроздове и лъжички за пудинг, подредени стъпаловидно като многобройни сребристи съомги, подскачащи по каменните тераси на поток с цвят на уиски някъде из Шотландия.

Догър беше домъкнал тежкия сандък на кухненската маса за ритуалното почистване на приборите — на вид безкрайно занимание, което отнемаше по-голямата част от времето му и което аз никога не се уморявах да наблюдавам.

Госпожа Малит обичаше да разказва как като малка ме заварили върху масата да си играя с кукли, които съм била направила, като съм облякла семейство сребърни вилици със сгънати салфетки. Еднаквите им лица — дълги носове и заоблени бузи — бяха само леко загатнати от гравираните букви „ДЛ“ на всяка дръжка и се изискваше голямо въображение, за да си ги представиш. Кръстила съм ги семейство Мъмпетър: мама Мъмпетър, татко Мъмпетър и трите им малки дъщери, които — макар обременени с по три или четири крака — съм разхождала и въртяла в танци върху плота на масата. Още помнех Гриндълстик — трикракото човече, което бях сътворила от вилица за кисели краставички; то правеше невероятни акробатични номера, докато не закачих един от краката му в някакъв процеп и не го счупих.

„По-интересно е и от хиподрума, казваше госпожа Малит и избърсваше сълзите си от смях. Горкото човече.“

Още нямах представа Гриндълстик ли е имала предвид, или мен.

Сега, докато гледах как Догър работи, се зачудих дали знае за семейство Мъмпетър. Най-вероятно знаеше, тъй като по отношение на клюките с госпожа Малит можеше да се конкурира само „Нюз ъф дъ Уърлд“.

Наясно бях, че сега е най-подходящият момент да изкопча някаква информация: госпожа Малит не беше на обичайния си пост в кухнята, а Догър изглеждаше невероятно адекватен. Поех си дълбоко въздух и минах направо на въпроса:

— Снощи заварих Бруки Хеъруд в салона. Всъщност беше два след полунощ.

Догър довърши полирането на ножа за грейпфрути и го положи в съвършено права линия до братята му върху зелен вълнен плат.

— Какво правеше? — попита той.

— Нищо. Просто стоеше пред камината. Не, чакай! Беше клекнал и пипаше триножниците.

Триножниците за камината са принадлежали на Хариет и макар лицата, изсечени върху тях, да бяха различни, и двете бяха на лукави лисици. Хариет ги превръщала в главни герои в приказките, които измисляла за Дафи и Фели: факт, който не им омръзваше да ми натякват.

Да си кажа правичката, страшно ме беше яд, че майка ми е разказвала толкова много измислени от самата нея приказки на

сестрите ми, а на мен не. Беше умряла, преди да порасна достатъчно, че да получа своя дял.

— Кой от двата триножника пипаше? — попита Догър, вече надигнал се от масата.

— Лисицата Сали. Десният.

Лисицата Сали и Шопо бяха имената, които Хариет дала на хитрата двойка, тръгнала на дръзки приключения из въображаем свят — свят, който бе изчезнал завинаги със смъртта ѝ. От време на време Фели и Дафи се опитваха да възкресят топлите и щастливи отминали дни, като измисляха собствени истории за двете хитри лисици, но в последните години, неизвестно защо, престанаха. Може би бяха пораснали твърде много за приказки.

Последвах Догър от кухнята през вестибюла към салона в западното крило.

Той спря за миг, послуша се пред вратата, а после сякаш премина през нея като струйка дим, както умеят много от по-възрастните прислужници.

Отиде право при Лисицата Сали и я огледа сериозно като свещеник, който се кани да даде последно причастие. След като приключи, направи няколко крачки вляво и повтори същото с Шопо.

— Много странно — каза Догър.

— Странно ли?

— Много странно. Тази — посочи той Лисицата Сали, — липсваше от няколко седмици.

— Как така е липсвала?

— Вчера не беше тук. Не съобщих на полковника, защото знаех, че ще се разтревожи. Първо си помислих, че може да съм я преместил някъде по време на някой от... на някой от...

— Бляновете си — предложих аз.

Догър кимна:

— Благодаря.

От време на време той получаваше страховити пристъпи — тогава го нападаха невидими сили и Догър пропадеше в някаква ужасяваща бездна. Изглежда, в тези случаи душата му си спомняше отминали мъчения и се озоваваше отново в компанията на скъпите си стари братя по оръжие, чиито неспокойни духове се завръщаха от отвъдното, изтръгнати от обичта му към тях.

— Преди месец липсваше Шопо: един ден беше тук, на следващия го нямаше. И после пак се появи. Реших, че ми се привижда.

— Сигурен ли си, Догър?

— Да, госпожице Флавия, сигурен съм.

За миг се замислих дали да не му кажа, че аз съм местила триножниците, но сърце не ми даде да излъжа. Нещо у Догър винаги ме караше да му казвам истината.

— Може Дафи да ги е взела за заниманията си по рисуване.

Скиците с молив, които сестра ми правеше от време на време, обикновено потръгваха добре в началото, но след това нещо страшно се объркваше. На Дева Мария например изведнъж ѝ изникваха бивни или нахвърляната набързо скица на татко, седнал на масата за вечеря, се превръщаше в безок мъж. Винаги когато това се случеше, Дафи зарязваше рисуването и се връщаше към четенето. После седмици наред намирахме по процепите на дивана и под възглавниците на фотьойлите в салона откъснати страници от скицника ѝ.

— Може и да ги е взела — каза Догър. — А може и да не е.

Струва ми се, че именно в този миг, без да го съзнавам, започнах да намирам решение на загадката с триножниците от камината.

— Госпожа Малит тук ли е днес?

Много добре знаех, че е тук, но не я видях в кухнята.

— Навън е и говори със Симпкинс, млекаря. Разправяше нещо за клечка в маслото.

Трябваше да изчакам Догър да приключи с приборите, преди да се заема с госпожа Малит.

Исках да остана насаме с нея.

— На тези търговци хич не им дреме — каза възмутено госпожа Малит с ръце, потънали до лактите в брашно. — Наистина. Един ден е муха в сметаната, на следващия... е, не ти трябва да знаеш, скъпа. Но едно е ясно като бял ден. Ако не ги нахокаш, не се знае какво ще намериш следващия път. Ако си замълчиш за клечката за зъби в маслото днес, преди да се усетиш, ще намериш цяла брава в сиренето. Не ми харесва, миличка, но така стоят нещата.

Как, за Бога, да отклоня разговора от търговците и да го насоча към Бруки Хеъруд, без да изглежда нарочно?

— Може би трябва по-често да ядем риба — предложих аз. — Някои от рибарите в селото я продават прясна направо от кошниците. Бруки Хеъруд, например.

Госпожа Малит ме изгледа остро.

— Пфу! Бруки Хеъруд. Та той си е чист браконьер. Изненадана съм, че полковникът още не му е забранил да ходи при Стобора. Именно вашата риба продава по къщите.

— Нали трябва да си изкарва прехраната.

— Прехраната ли? — Госпожа Малит се наежи и свирепостресна тестото на масата. — Никаква прехрана не изкарва той. Не и след като майка му му изпраща редовно чекове от Молдън Фенуик, за да не припарва там. Мързеливец е той и е голям хаймана.

— На издръжка ли е? — попитах аз.

Веднъж Дафи ми разказа за сина на съседите ни, черната овца на семейство Блечфорд, които му пращали пари, за да стои в Канада и да не се връща тук. „Дават му по две лири и десет шилинга годишно за всяка миля разстояние“. „Живее на островите Кралица Шарлот, за да получава възможно най-голяма издръжка.“

— На издръжка или не, нищо добро няма да излезе от него — рече госпожа Малит. — Събра се с лоши хора.

— С Колин Праут ли? — подметнах аз, като се сетих как Бруки тормозеше момчето на панаира.

— Колин Праут не може да стъпи и на малкия пръст на Бруки Хеъруд, или поне така съм чувала. Не, говорех за Реджи Петибоун и онези хаймани от магазина на главната улица.

— От антикварния магазин ли?

„Антики и качествени стоки“ на Петибоун се намираще само през няколко врати от „Тринайсетте патока“. Макар често да минавах оттам, никога не съм влизала вътре.

Госпожа Малит изсумтя.

— Антики друг път! — възкликна тя. — Съжалявам, миличка, но това е мнението ми. Онзи Реджи Петибоун ни даде две лири, шест шилинга и три пенса миналата година, когато с Алф му занесохме маса, която си бяхме купили от армейския магазин, когато се оженихме. Три седмици след това я видях на витрината със сребърни

дръжки на чекмеджетата и цена от петдесет и пет гвинеи! А на табелата пишеше „Маса за вист от XVIII век, изработена от Томас Чипендейл“. Познахме, че е нашата по петното от изгорено на крака, дето я перна един въглен, който Алф се опитваше да докопа с ръжена, когато Алис беше още мъничка.

— Значи Бруки е в комбина с Петибоун?

— Така бих казала. Като дупе и гащи са.

— Какво ли мисли майка му по този въпрос?

— Пфу! Хич не ѝ дреме за него. Занимава се с четките и боите си! Рисува коне, хрътки и ловци — такива работи. И им взема скъпичко, бас държа. Бруки само я срами с далаверите си. Според мен не я интересува в какво се забърква, стига да не припарва до Молдън Фенуик.

— Благодаря, госпожо Малит. Много обичам да си говоря с вас. Винаги разказвате толкова интересни истории.

— Все едно нищо не съм казала — рече тя тихо и вдигна пръст.
— Нищичко.

По странен начин в думите ѝ имаше истина. Откакто влязох в кухнята, чаках да ме попита за циганката или защо полицията е идвала в Бъкшоу, но тя не повдигна въпроса. Нима беше възможно да не е разбрала за тези събития?

Малко вероятно. По време на разговора на госпожа Малит с млекаря пред кухненската врата вероятно са обменени повече разузнавателни данни, отколкото е предавала Мата Хари.

Вече излизах от кухнята и бях поставила ръка на бравата, когато госпожа Малит рече:

— Не скитосвай далеч, миличка. Онзи мил полицай с трапчинките ще дойде след малко да ти вземе отпечатыци.

Проклетата жена! Зад всяка затворена врата в Бъкшоу ли подслушваше? Или имаше ясновидски способности?

— А, да — отвърнах неубедително. — Благодаря, че ми напомнихте. Съвсем бях забравила за него.

Звънецът издрънча точно когато минавах под стълбището. Затичах се, но Фели ме изпревари.

Спрях с приплъзване на шахматно подредените плочи във вестибюла в мига, в който тя отвори входната врата на сержант Грейвс. Застанал на прага с малка черна кутия в ръка, той вече беше зяпнал обещено сестра ми.

Трябва да призная, че Фели изглеждаше прекрасно: от копринената блуза в сребристорозово до зеления мохерен пуловер (които, както знаех от собственото си душене тук-там, бе свила от дрешника на Хариет), от свършената си коса с цвят на пчелен мед до сияещите сини очи (беше оставила, разбира се, както винаги очилата си с черни рамки зад една възглавница на дивана), тя приличаше на кинозвезда от цветен филм.

Планирала го е, вещицата!

— Вие сигурно сте сержант Грейвс — каза тя с нисък дрезгав глас, който досега не бях чувала. — Заповядайте. Очаквахме ви.

Ние ли? Каква игричка играеше?

— Аз съм сестрата на Флавия, Офелия — протегна тя дългата си бяла ръка с коралова гривна, в сравнение с която и пръстите на лейди Шалот щяха да изглеждат като кебапчета.

Идеше ми да я убия!

Какво право имаше Фели да застава без разрешение между мен и човека, дошъл в Бъкшоу специално, за да снее отпечатъците ми? Непростимо от нейна страна!

Но не биваше да забравям, че понякога си мечтаех усмихнатият дребничък сержант да се ожени за по-голямата ми сестра и да заживеят в обгърната с цветя къщичка, където да им гостувам и с него да си бъбрим сладко за престъпници отровители.

Сержант Грейвс най-накрая се свързе достатъчно, че да каже „Да“ и изпърха във вестибюла.

— Желаете ли чаша чай и бисквити, сержанте? — попита Фели, като успя да внуши чрез тона си, че горкичкият скъп сержант е претоварен, изтощен и недохранен.

— Сега, като се замисля, май доста ожаднях — успя да продума той със свенлива усмивка. — И огладнях.

Фели се отдръпна от вратата и го поведе към салона.

Последвах ги като изоставено кученце.

— Можете да разположите оборудването си тук — посочи му Фели масата край прозореца. — Сигурно полицейската работа е

крайно уморителна. Занимават се с оръжия и престъпници, носите тежки обувки.

Сержант Грейвс беше достатъчно възпитан, за да не отвърне с насмешка. Всъщност, като че ли му беше приятно.

— Животът на полицаия наистина е тежък, госпожице Офелия. Поне през по-голямата част от времето.

Усмивката му с трапчинки загатна, че в момента се радва на един от по-леките аспекти на работата си.

— Ще позвъня на госпожа Малит — отвърна Фели и се пресегна към кадифения шнур край камината, който вероятно не бе използван от времето, когато крал Джордж III е бълвал пяна от устата си. Госпожа Малит щеше да получи бъбречна криза, когато звънецът в кухнята издрънчеше над главата ѝ.

— Кога ще ми вземете пръстовите? — попитах аз. Тази дума използваше за отпечатьци Филип Одел, частният детектив от радиописите. — Инспектор Хюит ще иска да ги види.

Фели се разсмя звънко като сребърна камбанка.

— Простете на малката ми сестричка, сержанте. Страхувам се, че твърде често я оставяме сама.

Сама ли? За малко да се изсмея на глас! Какво би казал сержантът, ако разбереше за инквизицията в избата на Бъкшоу? Какво би казал, ако чуеше как Фели и Дафи ме натикаха във вонящ чувал от картофи и ме хвърлиха на каменния под?

— Да се захващаме с пръстовите тогава — рече сержантът и отвори кутията. — Сигурно ще искаш да прегледаш химичните вещества — добави той и ми намигна.

Ако зависеше от мен, на мига щях да го обявя за светец. *Свети сержант Грейвс*. Сетих се, че дори не знам малкото му име, но сега не беше уместно да питам.

— Това — извади той първото от двете стъклени шишенца — е прах за снемане на отпечатьци.

— Предполагам, че е на живачна основа. Достатъчно фино стрит, че да очертае добре релефа, нали?

И това бях научила от Филип Одел. Запомних го заради връзката с химията.

Сержантът се ухили и извади второто шишенце, по-тъмно от първото.

— Да видим дали ще отгатнеш какво е това.

„Да отгатна ли? Колко е заблуден горкичкият!“

— На графитна основа е — отвърнах аз. — По-грубо стрит от живака, но прилепва по-добре върху някои повърхности.

— Отлично! — възкликна сержантът.

Обърнах се, сякаш за да изтрия песъчинка от окото си, и се изплезих на Фели.

— Но тези вещества са за снемане на отпечатьци от повърхности, нали? — възразих аз. — Не са ни нужни сега.

— Права си. Просто реших, че ще ти е интересно да видиш професионалните ни оръдия.

— Така е — рекох бързо. — Благодаря, много сте внимателен.

Предположих, че няма да е учтиво да споменавам, че горе в лабораторията си имам достатъчно живак и графит, за да задоволи нуждите на участъка в Хинли през следващото столетие. Освен всичко останало, прачичо Тар си е паднал и малко вехтошар.

— Живак — докоснах аз шишенцето. — Очарователно!

Сержант Грейвс разопакова правоъгълно стъкълце, шишенце мастило и валяк. После сръчно капна пет-шест капки мастило върху стъклото и го разнесе с валяка, докато плочката не се покри равномерно с гладък черен слой.

— А сега се отпусни и да свършим работа — каза той, хвана ме за дясната китка и разпери пръстите ми над стъклото.

С леко натискане прилепи възглавничките на пръстите ми една по една в мастилото с плавно движение от ляво на дясно. След това нанесе ръката ми над бяло картонче с квадратчета за всеки пръст и свали отпечатьците ми.

— О, сержант, Грейвс — обади се Фели, — снемете и моите отпечатьци!

„О, сержант Грейвс! Снемете и моите отпечатьци!“

Идеше ми да я фрасна.

— С удоволствие, госпожице Офелия — отвърна той, пусна моята ръка и хвана нейната.

— Най-добре нанесете още мастило върху стъклото — казах аз. — Да не остане лош отпечатък.

Ушите на сержанта пламнаха, но той продължи смело. За нула време нанесе нов слой мастило върху стъклото и пое ръката на Фели

като някакъв свят предмет.

— Знаете ли, че в Светите земи пазят отпечатъците на ангел Гавраил? — попитах в отчаян опит отново да привлека вниманието му. — Поне са ги имали преди време. Доктор Робърт Ричардсън и граф Белмор са ги видели в Назарет. Помниш ли, Фели?

Почти цяла седмица — преди последната ни кавга — Дафи ни чете на глас по време на закуска странна книга за пътешествията на доктора, озаглавена „Пътувания из Средиземноморието и прилежащите му територии“, където се описваха многобройни чудеса, още пресни в съзнанието ми.

— Видял и кухнята на Дева Мария в Параклиса на Рождеството, където още стояли пепелта в огнището, триножниците, приборите...

Частица от съзнанието ми мислеше за нашите триножници в камината: Лисицата Сали и Шопо, принадлежали някога на Хариет.

— Достатъчно, благодаря ти, Флавия — каза Фели. — Донеси ми кърпа да си изтрия пръстите.

— Вземи си я сама — сопнах ѝ се аз и излязох от стаята.

В сравнение с моя живот, животът на Пепеляшка направо е бил песен.

ОСЕМ

Най-накрая останах сама!

Винаги когато съм с други хора, част от мен се отдръпва в себе си. Само когато съм сама се наслаждавам напълно на собствената си компания.

В зеленчуковата градина взех верния си велосипед. Някога той е бил на Хариет и тя го кръстила *L'Hirondelle* „Лястовицата“: дума, която толкова ми напомняше как ми натикваха лъжица в устата и ме насилваха да преглъщам гнусното рибено масло^[1], че го прекръстих на Гладис. Кой, за Бога, би карал колело с име, което звучи като на болногледачка?

А и Гладис беше много по-практично име от *L'Hirondelle*: приключенка с гуми „Дънлоп“, три скорости и благ нрав. Тя никога не се оплакваше, не се уморяваше, нито пък аз, когато я карах.

Тръгнах на югоизток от Бъкшоу, криволичейки бавно покрай декоративното езеро. От лявата ми страна се намираше равнината, наречена Висто, разчистена от сър Джордж де Лус в средата на XIX век, за да служи, както бе обяснил той в дневника си, „за наблюдателница“: тревиста зелена равнина, от която се очакваше да се вираме в сините хълмове.

В по-скорошни времена Висто беше оставена да се превърне в нещо като запуснато пасище: място, където копривата избуяваше на воля, а любуваният се на гледката рискуваше да разпокъса дрехите си на тръните. Именно тук Хариет държала „Игрив дух“, малкия двуместен самолет, с който летяла редовно до Лондон, за да се среща с приятели.

За онези отминали щастливи дни сега напомняха само трите железни пръстена, ръждясващи още някъде из трънака, към които някога привързвали „Игрив Дух“.

Веднъж, когато попитах татко как изглежда Бъкшоу от въздуха, лицето му се стегна.

— Попитай леля си Фелисити — отвърна той кисело. — Тя се возеше със самолета.

Напомних си да го сторя.

От Висто на юг тръгваше обрасла с трева пътека, която пресичаше тук-там отдавна изоставени морави и живи плетове, зад които се простираха шубраци. Тръгнах по тесния път и скоро пристигнах при Стобора.

Фургонът на циганката си беше там, където го оставих, но по земята имаше многобройни следи от, както Фели ги нарече, „тежки обувки“.

Зачудих се какво ли ме притегли обратно тук. Дали фактът, че циганката беше под моя закрила? Все пак аз ѝ предложих убежище при Стобора и тя прие. Ако трябваше да се реванширам, щях да го направя по своя воля, а не от чувство за срам.

Грай пасеше доволно край бъзовите храсти в другия край на горичката. Някой го бе довел обратно при Стобора. Дори са се сетили да му донесат бала прясно сено и сега той хрупаше от нея. Изглежда ме без капчица любопитство и продължи да пасе.

— Добро момче си ти, нали? — попитах аз, но още докато изричах думите, осъзнах, че така човек говори на папагал.

— Добър кон, великолепен кон си ти.

Грай не ми обърна никакво внимание.

Погледът ми привлече нещо завързано за един от стволите край моста: бяла дървена табела, закачена на около два метра над земята. Отидох до дървото, за да я разгледам отблизо.

Полицейско разследване — Преминаването забранено — Участък Хинли

Табелата гледаше на изток — в противоположната посока на Бъкшоу. Очевидно бе поставена, за да спре ордите любопитни безделници, които се събират на места с пролята кръв като гарвани на дъб през зимата.

Все пак бях в имението си. Не бях нарушител. Освен това винаги можех да кажа, че не съм видяла табелата.

Стъпих внимателно на осите на фургона и разперих ръце като въжеиграч, за да запазя равновесие. Изкачих се бавно до капрата, като поставях пета, а после пръсти. За моя изненада бяха закачили вратата на мястото ѝ.

Спрях, за да се приготвя — поех си дълбоко въздух, отворих вратата и влязох.

Кръвта беше почистена — веднага го забелязах. Подът беше прясно измит и във въздуха още се носеше острата миризма на сапун.

Във фургона не беше тъмно, но не беше и светло. Направих няколко крачки навътре и замръзнах.

Някой лежеше на леглото!

Изведнъж сърцето ми заби лудо, а очите ми щяха да изскочат от орбитите си. Едва се осмелявах да дишам.

В сумрака от спуснатите пердета виждах, че е жена — не, не жена, а момиче. Може би няколко години по-голямо от мен. Косата ѝ беше гарвановочерна, кожата — светлокафява, и се бе увила с безформена дреха от черен креп.

Докато стоях неподвижно и се взирах в лицето ѝ, черните ѝ очи се отвориха бавно и тя ме забеляза.

Момичето скочи бързо от леглото, грабна нещо от полицата и изведнъж се озовах притисната до стената с извита зад гърба ръка и нож, опрян в гърлото.

— Пусни ме! Боли! — изстенах през болка.

— Коя си ти? Какво правиш тук? — изсъска момичето. — Каж ми или ще ти прережа гърлото.

Усещах острието, притиснато в трахеята ми.

— Флавия де Лус — изпъсках.

Проклятие! Потекоха ми сълзи.

Зърнах отражението си в огледалото: ръката ѝ под брадичката ми... обещените ми очи... ножа — ножа!

— Този нож е за масло — изхриптях отчаяно.

Това беше един от онези мигове, които по-късно изглеждат смешни, но в момента не са. Треперех от страх и гняв.

Усетих как дръпва ръката ми, докато отстъпва, за да погледне ножа, а после ме блъсна назад.

— Махай се оттук — рече грубо. — Тръгвай... преди да намеря бръснача.

Не се наложи да ме подканя втори път. Момичето очевидно беше лудо.

Запрепъвах се към вратата, скочих на земята, сграбчих Гладис и почти стигнах до дърветата, когато...

— Чакай!

Гласът ѝ отекна из просеката.

— Не каза ли, че името ти е Флавия? Флавия де Лус?

Не отговорих, но спрях досами горичката, като се уверих, че Грай ни разделя като един вид бариера.

— Моля те, почакай — продължи тя. — Извинявай. Не знаех коя си. Казаха ми, че си спасила живота на Фенела.

— Фенела ли? — успях да продумам все още разтреперана от страх.

— Фенела Фаа. Довела си доктор... тук... снощи.

Сигурно ѝ изглеждах като кръгла глупачка, застанала със зяпнала уста като златна рибка. Мозъкът ми се нуждаеше от време да осмисли как момичето изведнъж бе заменило ножа, опрян в гърлото ми, с извинение. Не съм свикнала да ми се извиняват и това извинение — вероятно първото, което получавах в живота си, — ме хвана неподготвена.

— Коя си ти? — попитах я аз.

— Порцелан — отвърна момичето и скочи от фургона. — Порцелан Лий, Фенела ми е баба.

Приближаваше се към мен през тревата с ръце, протегнати в търсене на библийска прошка.

— Позволи да те прегърна. Искам да ти благодаря.

Опасявам се, че отстъпих малко назад.

— Не се тревожи, няма да те ухапя — рече момичето и изведнъж се хвърли на врата ми и ръцете ѝ ме стиснаха в здрава прегръдка, а брадичката ѝ се вряза в рамото ми.

— Благодаря ти, Флавия де Лус — прошепна тя в ухото ми, сякаш бяхме стари приятелки. — Благодаря.

Тъй като все още очаквах да забие кама в гърба ми, признавам, че не отвърнах на прегръдката ѝ, а я приех мълчаливо и сковано като гвардейците пред Бъкингамския дворец, които се правят, че не забелязват волностите на крайно любвеобилен турист.

— Няма защо — промълвих едва. — Тя как е? Фенела, имам предвид.

Трудно ми беше да нарека циганката с малкото ѝ име. Макар с Дафи винаги да наричахме майка си Хариет (струваше ни се, че само Фели като по-голяма има право да ѝ вика „мама“), все пак ми

изглеждаше много нагло да наричам бабата на непознато момиче с малкото ѝ име.

— Твърдят, че ще се оправи. Още било рано да се каже. Но ако не си била ти...

Тъмните ѝ очи се насълзиха.

— Не съм направила кой знае какво — казах неловко. — Нуждаеше се от помощ, а аз бях наблизил.

Наистина ли беше толкова просто? Или имаше и нещо, заровено по-дълбоко?

— Как разбра за случилото се? — помахам с ръка към поляната.

— Ченгетата ме намериха в Лондон. Открили името и адреса ми на листче в чантата ѝ. Помолих един младеж от Ковънт Гардън да ме вземе с камиона си и той ме докара до Додингсли. Остатък от пътя извървах пеша. Пристигнах преди по-малко от час.

„Четири златни звезди за инспектор Хюит и хората му“, помислих си аз. На мен изобщо не ми беше минало през ум да претърся фургона за чантата на Фенела Фаа.

— Къде си отседнала? В „Тринайсетте патока“ ли?

— Господ да ме убие, не! — възкликна Порцелан с престорен кокни акцент. — Да не съм луда!

Явно ѝ се сторих обидена.

— Нямам пукната пара — разпери безпомощно ръце тя. — Тук ще отседна.

— Тук? Във фургона?

Изгледах я потресена.

— Защо не? Нали е на Фенела. Все едно е мой. Само трябва да намеря контето, чиято е земята и...

— Местността се нарича Стобора и принадлежи на баща ми.

Всъщност не беше вярно: принадлежеше на Хариет, но не беше нужно да обяснявам юридическите проблеми на семейството си на скитаща непозната, която току-що ме бе заплашила със смърт.

— О, извинявай. Не знаех.

— Но не можеш да останеш тук — продължих аз. — Това е местопрестъпление. Не видя ли табелата?

— Естествено, че я видях, ти не я ли видя?

Реших да не обръщам внимание на този детински отговор.

— Нападателят на баба ти може още да се навърта наоколо. Докато полицията не разбере кой е и защо го е направил, е опасно да стоиш тук след мръкване.

Това беше част, но не и цялата истина.

Освен да се погрижа Порцелан да е в безопасност, ме глождеше чувството, че трябва да се реванширам на семейството на Фенела Фаа: да поправя неправдата, извършена от баща ми. За пръв път в живота си се чувствах гузна заради семейството си.

— Така че ще трябва да отседнеш в Бъкшоу — казах изведнъж.

Ето! Направих го. Скочих. Но още докато изричах думите, знаех, че скоро ще съжалявам за тях.

Татко например щеше да побеснее.

Дори когато любимата му Хариет поканила циганите да останат в земите на Бъкшоу, татко ги пропъдил. Щом тя не беше успяла, аз нямах никакъв шанс.

Може би поканих Порцелан именно затова.

— Баща ми е доста ексцентричен — продължих аз. — Най-малкото има някои странни навици. Не пуска в Бъкшоу други гости, освен собствената си сестра. Ще трябва да те вкарам незабелязано.

Порцелан изглеждаше доста разтревожена.

— Не искам да създавам неприятности.

— Глупости — отвърнах с тона на леля Фелисити Унищожителката. — Няма да създаваш никакви неприятности. Никой не идва в източното крило. Дори няма да разберат, че си там. Събери си багажа — наредих й.

Досега не бях обърнала внимание колко уморена изглежда Порцелан. С черната рокля и тъмните кръгове под очите си приличаше на облечена като за маскен бал: „Черната смърт на млади години“.

— Нямам багаж. Само това е. — Тя подръпна смутено тежкия подгъв на роклята си. — Тази е на Фенела. Сутринта се наложи да си изпера дрехите в реката и още не са изсъхнали.

Да си изпере дрехите ли? Че защо да го прави? Тъй като не ми влизаше в работата, не попитах — може би по-късно щях да си намеря повод да повдигна въпроса.

— Да тръгваме тогава — казах с възможно най-ведър тон. — Бъкшоу ни чака.

Вдигнах Гладис и я забутах до себе си. Порцелан се тътреше унило няколко крачки след нас.

— Не е много далеч — заговорих след известно време. — Сигурно ще искаш да се напиш.

Обърнах се и видях, че кима в отговор, но не продума. Влачеше се зад мен изтощена и дори делфините на фонтана на Посейдон не я накараха да отлепи очи от земята.

— Построен е през осемнайсети век — обясних ѝ аз. — Следователно делфините са доста старички. Някога от устите им е бликала вода.

Порцелан пак отвърна само с кимване.

Вървахме по прекия път през моравата Трафалгар — изоставена поредица от стъпаловидни възвишения югоизточно от къщата. Сър Джордж де Лус, който планирал изграждането на терасите в чест на победата на адмирал Нелсън над испанците четирийсет години по-рано, ги направил горе-долу по същото време, когато разчистил Висто.

Просто като прекарал тръби до по-ранната подземна канализация на Луций „Мокрия“ де Лус, сър Джордж възнамерявал да пусне пищната система от фонтани като изненада за невястата си.

Затова се заел с ландшафтен проект, който щял да си съперничи по пищност дори с декоративното езеро, но играта му на борсата по време на Железопътната треска стопила имането му. След като загубил по-голямата част от капитала си, планираната алея с фонтани с централна точка Бъкшоу била изоставена на природните стихии.

Сега, след цял век дъждове и снегове, слънце и ветрове и нощните набези на селяните, които крадяха камъни за градинските си зидове, моравата Трафалгар и статуите по нея приличаха на бунище за скулптури, където различни части от каменни херувимчета, обрасли с мъх тритони и морски нимфи стърчаха от земята тук и там като каменни плувци след корабокрушение, чакащи да ги спасят от земното море.

Само Посейдон е оцелял, седнал с мрежата си на ронещ се пиедестал и извисяващ се в мраморния си блясък над разбитото си семейство с тризъбец като гръмоотвод, вдигнат към онова, което е останало от древногръцките небеса.

— Това е старият Посейдон — казах, когато вдигнах Гладис, за да я пренеса по поредните разнебитени каменни стълби. — Преди две

години публикуваха негова снимка в „Кънтри Лайф“. Великолепен е, нали?

Порцелан се спря внезапно с ръка пред устата, а хлътналите ѝ очи се разшириха и потъмняха като две ями. Миг след това изписка като дребно животно.

Проследих погледа ѝ и веднага видях какво я беше уплашило.

От тризъбеца на Посейдон като плашило на закачалка за дрехи висеше тъмна фигура.

— Това е Бруки Хеъруд — казах още преди да видя лицето му.

[1] На английски думата *swallow* означава и „лястовица“, и „преглъщам“. — Бел.прев. ↑

ДЕВЕТ

Дългото мушамено яке беше пронизано на врата от един от зъбците на тризъбеца и Бруки се полюшваше на вятъра почти безгрижно с каскета и аления си шал, сякаш се разхождаше по крайбрежна алея.

За миг си помислих, че сигурно е паднал. Може би със сили, вдъхнати от алкохола, се е опитал да се покатери по статуята. Навярно се е подхлъзнал по главата на Посейдон и е паднал върху тризъбеца.

Тази теория обаче бързо беше опровергана. Почти веднага забелязах, че ръцете му са завързани зад гърба. Но това не беше най-лошото.

Заобиколих статуята отпред и слънцето проблесна върху нещо, което като че ли стърчеше от устата на Бруки.

— Стой тук — казах на Порцелан, макар да виждах ясно, че няма шанс да помръдне.

Подпрях Гладис на най-долното от трите корита на фонтана с формата на миди, изкачих се по рамката ѝ и стъпих на седалката, откъдето вече можех да поставя коляно на грапавия каменен ръб.

Коритото на фонтана беше пълно с гнусен бульон от черна вода, сухи листа и плесен — последици от цял век забрава, — който вонеше до небесата.

Стъпих на ръба и успях да се покатеря в средното корито и накрая на най-високото. Вече се намирах на височината на коленете на Бруки и се взирах в невиждащите му очи. Лицето му беше страховито бяло като корема на риба.

Беше съвсем мъртъв, разбира се.

След първоначалния шок от факта, че човек, с когото съм говорила само преди часове, вече не е сред живите, започнах да усещам странно вълнение.

Не се страхувам от мъртвите. Всъщност за краткото си съществуване съм установила, че те предизвикват у мен чувство, напълно противоположно на страха. Мъртвото тяло е много по-

интересно от живота, а бях научила и че повечето трупове разказват по-любопитни истории. Имах късмета да видя няколко трупа през живота си; всъщност Бруки беше третият.

Щом се изправих на ръба на каменната мида, ясно забелязах какво беше проблеснало на слънцето. От ноздрите на Бруки — а не от устата — стърчеше предмет, който на пръв поглед ми се стори кръгъл сребърен медальон — плосък, перфориран диск с дръжка. От края му бе увиснала една-единствена капка от кръвта на Бруки.

Върху диска имаше гравирани омар, а на дръжката беше изписан монограмът на Де Лус.

Д. Л.

Беше сребърна вилица за омари — от комплекта в Бъкшоу.

Последния път, когато видях един от тези остри прибори, Догър го лъскаше на кухненската маса с препарат за полиране на сребро.

Доколкото си спомнях, другият край на вилицата завършваше с две тънки остриета, стърчащи като антените на охлюв. Тези зъбци, предназначени да вадят розовото месо от процепите в тялото на сварения омар, сега бяха забити някъде дълбоко в мозъка на Бруки Хеъруд.

„Загинал от фамилен сребърен прибор“, помислих си аз, преди да пропъдя тази мисъл.

Тихото стенание зад гърба ми ми напомни, че Порцелан е още тук.

Лицето ѝ беше бяло почти колкото лицето на Бруки и забелязах, че трепери.

— За Бога, Флавия — каза тя накъсано, — слез, да се махаме оттук. Ще повърна.

— Това е Бруки Хеъруд — отвърнах аз и казах наум молитва за душата на браконiera.

„Пази го, Боже, и дано в рая има потоци, гъмжащи от пъстърва.“

При тази мисъл се сетих за Колин Праут. Почти го бях забравила. Дали Колин щеше да въздъхне облекчено, когато разбере за смъртта на мъчителя си? Или пък щеше да скърби?

Майката на Бруки сигурно също щеше да се двоуми по този въпрос, както и, сега осъзнах, почти всички в Бишъпс Лейси.

Стъпих на коляното на Посейдон, хванах се за мускулестия му лакът и се издърпах нагоре. Сега се намирах малко над Бруки и когато

погледнах надолу, нещо привлече погледа ми. Между два от зъбците на тризъбеца имаше лъскаво петно с размерите на монета, сякаш някой е полирал бронза с парцал.

Запомних формата на петното и тръгнах бавно надолу, като много внимавах да не докосвам тялото на Бруки.

— Хайде — подръпнах Порцелан за ръката. — Да се махаме оттук, преди да си помислят, че ние сме го убили.

Не й казах, че тилът на Бруки е разбит на кървава каша.

Спряхме за миг зад един от розовите храсти на живия плет, които по това време на годината цъфтяха за втори път. От зеленчуковата градина се чу как Догър изкопава с лопатка старата пръст от лехите. Знаех, че госпожа Малит трябва вече да си е тръгнала.

— Стой тук, докато разузная — прошепнах на Порцелан.

Тя като че ли почти не ме чуваше. Пребледняла от страх и умора, стоеше неподвижно сред розите като някоя от статуите на Бъкшоу, заметната на шега със стара черна рокля.

Притичах, както се надявах, незабелязано през тревата и настланата с чакъл алея до кухненската врата. Притиснах се към нея и прилепих ухо върху масивното дърво.

Както вече споменах, наследила съм от Хариет почти неестествено остър слух. Веднага щях да чуя потракване на тенджери и тигани и дори най-тихия разговор. Госпожа Малит непрекъснато си говореше сама, докато работеше, и макар да мислех, че вече си е тръгнала, трябваше да съм предпазлива. Ако Фели и Дафи са ми устроили нова засада, кикотът им щеше да ги издаде.

Но не чух нищо.

Отворих вратата и пристъпих в празната кухня.

Най-важната ми задача беше да вкарам Порцелан в къщата и да я скрия на сигурно място, където никой не би усетил присъствието ѝ. След това щях да се обадя в полицията.

Телефонът в Бъкшоу стоеше прибран в малък килер в тесния коридор, свързващ вестибюла с кухнята. Както вече казах, татко ненавиждаше „апарата“ и на всички в Бъкшоу ни беше забранено да го използваме.

Докато стъпвах на пръсти по коридора, чух отличителния шум от кожени обувки върху плочки. Най-вероятно беше татко. Дафи и Фели носеха по-женствени обувки, които издаваха по-тихо шумолене.

Пъхнах се в килера с телефона и тихо затворих вратата след себе си. Щях да поседя малко на ориенталската пейчица в тъмното и да изчакам стъпките да отминат.

Във вестибюла стъпките се забавиха... и спряха. Затаих дъх.

Стори ми се, че мина цяла вечност, преди да продължат нататък, към западното крило и кабинета на татко.

В този миг — досами лакътя ми! — телефонът иззвъня... и после отново.

Няколко секунди по-късно стъпките се чува пак в посока към фойето. Вдигнах слушалката и я притиснах в гърдите си. Ако звъненето прекъснеше внезапно, татко щеше да си помисли, че онзи, който се обажда, е затворил.

— Ало? Ало? — каза тънко гласче на гърдния ми кош. — Чувате ли ме?

Навън във вестибюла стъпките спряха и след малко се оттеглиха назад.

— Чувате ли ме? Ало? Ало? — Приглушеният глас вече викаше дразнещо.

Вдигнах слушалката до ухото си и прошепнах:

— Ало? Флавия де Лус на телефона.

— Обажда се полицаи Линет от Бишъпс Лейси. Инспектор Хюит се опитва да се свърже с вас.

— А, полицаи Линет — казах дрезгаво с най-хубавия си глас, имитиращ Оливия де Хавиланд. — Тъкмо се канех да ви звънна. Толкова се радвам, че се обадохте. В Бъкшоу се случи нещо ужасно!

След като отметнах и тази задача, се оттеглих бързо назад до розовите храсти.

— Ела — казах на Порцелан, която не беше помръднала, откакто я оставих. — Нямаме време за губене!

След по-малко от минута вече се прокрадвахме нагоре по широките стълби в източното крило на Бъкшоу.

— Да му се не види! — възкликна Порцелан, когато видя стаята ми. — Голяма е като площад!

— И също толкова студена — отвърнах аз. — Пъхай се под одеялото. Ще донеса бутилка с гореща вода.

Едно бързо отскачане до лабораторията, пет минути със спиртната лампа и вече бях напълнила червената гумена торба с вряща вода, готова за под краката на Порцелан.

Вдигнах края на дюшека си и извадих кутия шоколадови бонбони, които бях свила от кухненския праг, където Нед, влюбеният помощник от странноприемницата, оставяше дарове на Фели. Тъй като госпожица Ревлата не знаеше кога пристигат подаръците, нямаше как да усети липсата им, нали? Напомних си следващия път, когато видя Нед, да му кажа каква радост е донесъл подаръкът му. Просто нямаше да спомена кого е зарадвал.

— Вземи си — рекох, след като разопаковах целофана от кутията. — Не са пресни като майски рози, но поне не гъмжат от червеи.

С ограничените си финанси Нед можеше да си позволи само бонбони, забравени на витрината от четвърт век, че и повече.

Порцелан застина, поднесла към устата си бонбон с ванилов крем.

— Не се притеснявай, шегувах се.

Всъщност не се шегувах, но нямаше смисъл да тревожа момичето.

Реших да дръпна пердетата и отидох до прозореца, където спрях и погледнах навън. Не се виждаше жива душа.

Отвъд моравата зърнах крайчеца на Висто, а на юг — Посейдон! Съвсем бях забравила, че фонтанът се вижда от прозореца на стаята ми.

Възможно ли бе да...? Потрих очи и пак погледнах.

Да! В далечината Бруки Хеъруд висеше като тъмна кукла на тризбеца на морския бог. Можех да се промъкна дотам и да хвърля още един поглед, преди да дойде полицията. А ако все пак ме завареха на местопрестъплението, щях да им кажа, че ги чакам и следя никой да не докосва Бруки. И така нататък.

— Изглеждаш много уморена — обърнах се към Порцелан.

Клепачите ѝ вече бяха натежали, когато дръпнах пердетата.

— Приятни сънища — пожелах ѝ аз, но тя май не ме чу.

Звънецът иззвъня, докато слизах по стълбите. Проклятие! Тъкмо когато си мислех, че съм сама. Преброих до десет и отворих вратата в мига, в който се звънна втори път.

На прага стоеше инспектор Хюит с пръст на бутона и смутено изражение, сякаш беше малко момче, хванато да си играе със звънциите на хората.

„Определено не си губят времето“, помислих си аз. Не бяха минали и десет минути, откакто разговарях с полицай Линет.

— Ах, вездесъщата Флавия де Лус — каза той.

— Добър ден, инспекторе — отвърнах с леден глас. — Заповядайте, влезте.

— Не, благодаря. Доколкото разбрах, е станал нов... инцидент.

— Да, инцидент — подхванах играта. — Опасявам се, че става въпрос за Бруки Хеъруд. Най-прекият път до моравата Трафалгар е оттук — посочих на изток. — Последвайте ме, ще ви покажа.

— Чакай малко. Никъде няма да ходиш. Не искам да се бъркаш. Разбираш ли, Флавия?

— Все пак това е нашият имот, инспекторе — казах, само за да му напомня, че разговаря с член на семейство Де Лус.

— Да, а това е моето разследване. Ако има и един твой отпечатък по местопрестъплението, ще повдигна обвинение срещу теб, ясно ли е?

Какво нахалство! Не заслужаваше да му отговоря. Можех да кажа: „Отпечатъците ми вече са по местопрестъплението, инспекторе!“, но не го направих. Обърнах се на пети и треснах вратата в лицето му.

От вътрешната страна бързо прилепих ухо до дървото и се заслушах.

Макар да прозвуча като сух смях, звукът, който долових, трябва да беше удивеното възклицание на инспектора, загубил така глупаво помощта на първокласен ум.

Проклет да е! Ще съжалява за безочливото си поведение. О, да — как само ще съжалява!

Качих се по стълбите и се спуснах към лабораторията. Отключих масивната врата, влязох и веднага се отпуснах, залята от чувство на покой.

В тази стая имаше нещо специално: начинът, по който светлината падаше меко през високите прозорци с оловни рамки, топлото сияние на микроскопа, принадлежал някога на чичо Тар, който сега бях толкова доволна, че притежавам, ясното, почти въодушевено, блещукане на стъклениците, шкафовете, пълни с прилежно надписани шишенца с химични вещества (сред които някои забележителни отрови) и етажерките с книги — всичко това придаваше на помещението атмосфера, която можех да опиша само като свята.

Взех една от високите табуретки и я качих на плота под прозорците. От най-долното чекмедже на бюрото — което, заради дневниците и документите, все още приемах за чекмеджето на чичо Тар, — извадих немски бинокъл. Лещите, прочетох в една от книгите в библиотеката му, били изработени от специален пясък, срещан единствено в Тюрингската гора край село Мартинрода в Германия, който, заради съдържанието си на алуминиев оксид, даваше забележително чисто изображение. А точно това ми трябваше сега!

С бинокъла, повесен на шията, се покачих с помощта на стол върху плота, после пропълзах върху табуретката и се изправих нестабилно на импровизираната си наблюдателница, а главата ми почти докосваше тавана.

С една ръка се подпрях на рамката на прозореца, а с другата вдигнах бинокъла към очите си и, с колкото свободни пръсти ми останаха, нагласих фокуса.

Щом живите плетове, обрамчващи моравата Трафалгар, изникнаха на фокус, осъзнах, че гледката от лабораторията под този ъгъл е много по-добра от изгледа от стаята ми.

Да — ето го Посейдон, взрял се в невидим океан и нехаещ за полюшващия се на тризбеца му труп. Но сега виждах добре целия фонтан.

Щом мощните лещи стопиха разстоянието, видях и как инспектор Хюит се приближава към фонтана, вдига ръка да засенчи очи от слънцето и се вира в тялото на Бруки. Сви устни и почти чух тихото подсвирване, което му се изплъзна.

Зачудих се дали знае, че го наблюдават.

Образът през лещите на бинокъла внезапно потъмня, а после пак се върна и отново потъмня. Отдръпнах го от очите си и видях, че пред слънцето беше преминал облак. Макар да бе твърде далеч на запад, за

да го забележа с невъоръжено око, по мрака разбрах, че е надвиснал над полята и носи буря.

Вдигнах бинокъла тъкмо когато инспекторът погледна към мен. Ахнах, но после осъзнах, че това е оптична илюзия — нямаше как да ме види. Сигурно гледаше буреносните облаци, скупчващи се над Бъкшоу.

Инспекторът се обърна и ми се стори, че говори с някого. Наистина, след миг сержант Улмър се появи иззад основата на фонтана с тежко куфарче, следван по петите от доктор Дарби и сержант Грейвс. „Трябва да са дошли с колата, а по пътя са минали през Канавката и покрай Стобора“, помислих си аз.

За нула време сержант Улмър разпъна сгъваемия статив и постави на него тежкия полицейски фотоапарат. С наслада наблюдавах как дебелите му пръсти ловко настройват крехките копчета и колко бързо правят първите снимки.

Внезапно проблесна ослепителна светкавица, последвана от оглушителен гръм и едва не паднах от стола. Пуснах бинокъла да увисне на верижката на шията ми и прилепих длани в прозореца, за да запазя равновесие.

Какво ми каза Дафи веднъж по време на лятна буря?

„Когато гърми, стой далеч от прозорците, магаре такова.“

Но ето че сега, когато светкавицата облиза подпокривните греди, аз стоях прикована към стъклото като пеперуда, забодена върху картон в Музея по естествена история.

„Дори светкавицата да не те уцели, беше добавила Дафи, шумът от гръмотевицата ще ти изкара въздуха и ще се обърнеш наопаки като червен чорап.“

Отново проблесна светкавица и избумтя гръм, а дъждът заваля като из ведро и забарабани тържествено по покрива. Изведнъж изви вятър и дърветата в парка се заогъваха от поривите.

Всъщност гледката беше доста вълнуваща. „Проклетата да е Дафи“, помислих си. Ако се упражнявах достатъчно, можех дори да обикна гръмотевиците и светкавиците.

Отдръпнах се от стъклото, възвърнах си равновесието и отново вдигнах бинокъла пред очите си.

Онова, което видях, приличаше на гравюра на ада. На фона на мътнозелената светлина, брулени от вятъра и осветявани от

проблясванията на светкавиците, тримата полицаи сваляха тялото на Бруки от тризбеца. Бяха прокарали въже под мишниците му и го спускаха бавно, почти нежно на земята. Над тях в дъжда се извисяваше Посейдон като чудовищна каменна фигура на Сатаната, пригответил вилата си и взрян в забулената от вода далечина, вкаменен от скука от делата на простосмъртните.

Инспектор Хюит вдигна ръка да хване въжето и да поеме покойника с коса прилепнала по челото от дъжда и за миг изпитах чувството, че гледам страховита пиеса за разпъването на Христос.

А може би виждах точно това.

Чак след като сержант Улмър извади от куфарчето си брезент и покри тялото на Бруки, мъжете потърсиха подслон и за себе си. Макар да не пазеше кой знае колко, доктор Дарби държеше лекарската си чанта над главата и стоеше неподвижно, недоволен от дъжда.

Инспектор Хюит разгъна малък прозрачен дъждобран и го нахлузи над подгизналите си дрехи. Мушамата приличаше на наметка за камериерки и се зачудих дали прекрасната му съпруга Антигона не я е пхнала в джоба му за случаи като този.

Сержант Улмър стоеше непоклатим под дъжда, сякаш едрата му фигура му осигуряваше достатъчна защита от вятъра и водата, а сержант Грейвс — единственият достатъчно дребен от четиримата — се беше свил удобно под най-долното корито на фонтана, където клечеше на сухо като патица.

И изведнъж, както беше започнала, бурята отмина. Тъмните облаци се понесоха на изток, откриха слънцето и птичките възобновиха прекъснатите си песни.

Сержант Улмър свали непромокаемата покривка от фотоапарата и започна да прави снимки на фонтана от всеки възможен ъгъл. Когато се зае със снимките в близък план, се появи линейка, лъкатушеща по неравната земя между Стобора и моравата Трафалгар.

Доктор Дарби размени няколко думи с шофьора и му помогна да вдигне покритото тяло на Бруки върху носилка, а после се качи отпред в автомобила.

Щом линейката потегли бавно по неравния терен, като криволичеше около стърчащите статуи, забелязах дъгата. Пейзажът потъна в злокобна жълтеникава светлина и заприлича на картина в ярки цветове, нарисувана от безумец.

В далечния край на моравата Трафалгар покрай дърветата нещо помръдна. Извъртях се леко и бързо настроих фокуса тъкмо навреме, за да видя как някаква фигура изчезва в гората.

„Поредният браконьер, помислих си, зърнал е полицаите и се крие от тях.“

Огледах бавно дърветата, но който и да се беше шмугнал сред тях, вече го нямаше.

Отново открих линейката и я проследих как изчезва зад далечен плет. След като тя се изгуби от поглед, слязох от стола и заключих лабораторията.

Ако исках да претърся бърлогата на Бруки преди полицаите, трябваше да тръгна веднага.

ДЕСЕТ

Единственият проблем беше, че нямах ни най-малка представа къде живее Бруки.

Можех пак да отида до телефона в килера, но рискувах във вестибюла да се натъкна на татко или още по-лошо — на Дафи и Фели. Освен това ми се струваше малко вероятно пройдоха като Бруки да е записан в телефонния указател.

Вместо да рискувам да ме хванат, се вмъкнах незабелязано в картинната галерия, която заемаше целия приземен етаж на източното крило.

Минах под погледите на армия от предци, в чиито лица смутено разпознах някои от собствените си черти. Мина ми през ум, че нямаше да харесам повечето от тях, а и че те не биха харесали мен.

Направих циганско колело, за да им покажа, че не ми дреме.

Въпреки това, понеже старчето го заслужаваше, вдигнах ръка за скаутски поздрав пред портрета на чичо Тар, макар да бях изключена от скаутската организация, напълно несправедливо според мен, от една жена без капчица чувство за хумор. „Честно, госпожице Пашли, казах и й дадох шанс да промени решението си, железният хидроксид беше само за шега.“

В дъното на галерията имаше малка стаичка, служила в славните дни на Бъкшоу за поправка на рамките и реставрация на портретите и пейзажите от семейната колекция.

По две от чамовите полици и върху работния тезгях все още имаше нахвърляни прашни тенекиени кутии от боя и лак, чието съдържание се бе съсухрило горе-долу заедно с кралица Виктория, а от тях като вкаменени опашки на плъхове стърчаха дръжки на четки.

Явно всички, освен мен бяха забравили, че стаичката има една много полезна особеност: счупен прозорец, който лесно се отваря, отвътре и отвън — а освен това бях смазала пантите му с мас от килера.

На външната стена, точно под рамката на прозореца, на половината разстояние до земята, имаше частично отронена тухла — признавам, бях ускорила естествения процес с помощта на една от градинските лопатки на Догър — идеално стъпало за онзи, който иска да излезе или да влезе в къщата, без да привлича нежелано внимание.

Измъкнах се през прозореца, слязох на земята и за малко да стъпя върху Догър, който беше коленичил в тревата. Той стана, вдигна шапка и пак я сложи.

— Добър ден, госпожице Флавия.

— Добър ден, Догър.

— Чудесен дъжд.

— Прекрасен наистина.

Догър погледна към златистото небе и продължи да плеви.

Най-страхотните хора постъпват точно така. Не те оплитат с въпросите си като в паяжина.

Гумите на Гладис свистяха весело, когато профучахме покрай „Свети Танкред“ и излязохме на главната улица. Гладис се наслаждаваше на хубавия ден толкова, колкото и аз.

Напред, от лявата страна, през няколко врати от „Тринайсетте патока“, се намираше антикварният магазин на Реджи Петибоун. Тъкмо си мислех по-късно да се отбия там, когато вратата се отвори рязко и едно момче с очила изхвърча на улицата.

Беше Колин Праут.

Извих кормилото, за да не го блъсна, и Гладис се плъзна за дълго разтърсващо спиране.

— Колин! — извиках, щом спрях. За малко да се прекатуря лошо.

Но Колин вече бе пресякъл улицата и изчезна в алеята „Болт“ — тесен, миризлив проход, водещ до уличката зад магазините.

Едва ли има нужда да споменавам, че веднага го проследих, изпълнена с благодарност за изобретяването на велосипедните скорости.

Завъртях педалите по алеята, но Колин вече завиваше зад ъгъла в другия ѝ край. Тъй като пътят, по който вървеше, описваше кръг, след няколко секунди той пак щеше да излезе на главната улица.

Оказах се права. След малко го зърнах да тича по „Кау Лейн“, сякаш по петите го гонеха адски хрътки.

Вместо да тръгна след него, натиснах спирачките.

„Кау Лейн“ свършваше при реката и Колин трябваше да завие наляво по старата пътека, която минаваше зад „Тринайсетте патока“. Нямаше да рискува да се скрие по протежението на стария канал, за да не го приклепят някъде зад магазините.

Обърнах назад и се върнах по пътя, по който дойдох, като завих плавно по улица „Шу“, където в последната къща живееше госпожица Пикъри, новата библиотекарка. Натиснах спирачките, слязох от Гладис и я облегнах на оградата на госпожица Пикъри, изкачих бързо стъпалата и се притаих зад една от високите тополи покрай пътеката.

Тъкмо навреме! Колин идваше забързано към мен и непрекъснато се озърташе нервно през рамо.

— Здравсти, Колин — поздравих и му препречих пътя.

Той спря рязко, сякаш се е блъснал в тухлена стена, но по стрелкащите се светли очи, ококорени като на стрида зад дебелите стъкла на очилата му, разбрах, че се кани да хукне.

— Полицията те търси. Искаш ли да им кажа къде си?

Дръзка лъжа: един от специалитетите ми.

— Н-н-не.

Лицето му стана бяло като сняг и за миг си помислих, че ще се разреве. Но преди да успея да го притисна още мъничко, той каза бързо:

— Не бях аз, Флавия! Честно! Не го направих аз.

Въпреки несвързаните думи веднага разбрах какво има предвид.

— Какво не си направил Колин?

— Нищо, нищо не съм направил.

— Къде е Бруки? — попитах небрежно. — Трябва да говоря с него за два триножника за камина.

Думите ми постигнаха желания ефект. Колин размаха ръце като стрелките на ветропоказател, пръстите му посочиха на север, юг, запад и изток. Накрая се спря на последната посока, което означаваше, че Бруки трябва да е някъде отвъд „Тринайсетте патока“.

— За последно го видяха да разтоварва микробуса си.

Микробуса си ли? Нима беше възможно Бруки да е имал микробус? Идеята ми се струваше някак си смехотворна — все едно

плашилото от „Магьосникът от Оз“ да седне зад волана на голям камион, но въпреки това...

— Страшно ти благодаря, Колин. Истинско съкровище си.

Колин потри очи, подръпна косата си, прекоси стъпалата и затича по улица „Шу“ като въртящ се дервиш. И след миг изчезна.

Дали току-що не допуснах огромна грешка? Възможно бе, но не можех да продължа разследването си с някого като Колин, лигавещ се по петите ми.

Чак тогава в съзнанието ми пропълзя вледеняваща мисъл. Ами ако...

Не, ако по дрехите на Колин имаше кръв, щях да забележа.

Докато се връщах да взема Гладис, ми хрумна прекрасна мисъл. В цял Бишъпс Лейси имаше само няколко микробуса, повечето от които познавах: микробусът на железаря, на касапина, на електротехника и така нататък. На всеки от автомобилите от двете страни беше изписано името на собственика му с големи букви; всеки от микробусите беше уникален и нямаше как да го сбъркам. Ако минех по главната улица, щях да видя повечето от тях, а непознат микробус щеше да изпъква като възпален палец.

Това и направих.

Няколко минути по-късно вече бях обиколила на зигзаг част от селото, но не ми провървя. Когато обаче завих в източния край на главната улица, едва повярвах на очите си.

Пред Върбовата вила беше паркиран невзрачен зелен микробус, който макар и без надписи по ръждясалото купе, изглеждаше точно като автомобил за Бруки Хеъруд.

Върбовата вила бе кръстена подobaващо, тъй като беше напълно скрита под надвисналите клони на гигантска върба — чудесно прикритие, защото самата къща беше боядисана в отвратителна разцветка на оранжевото. Тук живееше Тилда Маунтджой, с която се запознах преди няколко месеца при доста печални обстоятелства. Госпожица Маунтджой беше пенсионираната главна библиотекарка на селската библиотека на Бишъпс Лейси, където разправяха, че дори книгите живеят в страх от нея. Сега, след като разполагаше с неограничено свободно време, се занимаваше с всяване на ужас на свободна практика.

Макар да не горях от желание да подновя познанството ни, не ми остана друго, освен да отворя портата, да си проправя път под надвисналите клонки, да прекося с жвакащи стъпки обраслата с мъх пътека и да се изправа лице в лице с дракона в леговището му.

Какво извинение имах ли? Щях да ѝ кажа, че докато съм карала колело, изведнъж съм се почувствала отпаднала. Видяла съм микробуса на Бруки и съм си помислила, че той ще е достатъчно добър да натовари Гладис и да ме закара до вкъщи. Татко щеше да му е безкрайно признателен и така нататък, и така нататък.

Под клоните на върбата върху прага на къщата на воля растяха лишей, а въздухът беше хладен и влажен като в мавзолей.

Вече бях вдигнала ръждясалото месингово чукче във формата на дяволчето, символ на град Линкълн, когато вратата се отвори и на прага застана госпожица Маунтджой... обляна в кръв!

Не знам коя от двете се стресна повече, но за един странен миг стояхме напълно неподвижни, взрени облещени една в друга.

Предницата на роклята и ръкавите на сивата ѝ жилетка бяха подгизнали от кръв, а лицето ѝ цялото беше окървавено. Няколко пресни алени капки паднаха на пода, преди да вдигне носната кърпичка и да я притисне към лицето си.

— Потече ми кръв от носа — каза госпожица Маунтджой. — Често ми се случва.

Притиснала оцапания лен върху устата и носа си, приглушените думи прозвучаха като „Шести неотлъчно“, но разбрах какво иска да каже.

— Божичко, госпожице Маунтджой, нека ви помогна.

Хванах я за лакътя, преди да успее да възрази, и я поведох към кухнята по тъмен коридор, обрамчен с масивни бюфети в стил „Тюдор“.

— Седнете. — Издърпах един стол и за моя изненада тя се подчини.

Имах ограничен, но практически опит с кръвоизливи от носа. Спомних си за едно от партитата на Фели, на което на поляната за крокет бе изригнала кръв от носа на Шийла Фостър и Догър я спря, като притисна към лицето ѝ носна кърпа, натопена с меден сулфат от оранжерията.

Върбовата вила обаче не изглеждаше като място, на което ще се намери син камък, както се нарича разтворът, макар да знаех, че с половин чаена чаша разредена сярна киселина, две медни монети и батерията от фара на Гладис бих могла да забъркам достатъчно от веществото, за да свърши работа. Но няхах време за химични експерименти.

Грабнах един ключ от ковано желязо, закачен на пирон над камината, и го притиснах в тила ѝ.

Госпожица Маунтджой изписка и се смъкна на стола.

— Не мърдайте — казах аз, все едно говорех на кон (в ума ми изскочи образът на Грай). — Спокойно.

Госпожица Маунтджой седеше скована с прегърбени рамене. Това беше подходящият момент.

— Бруки тук ли е? — попитах небрежно. — Видях микробуса му отвън.

Госпожица Маунтджой отметна глава назад и усетих как се сковава още повече под дланта ми. Тя бавно свали окървавената кърпичка от носа си и с леден тон заяви:

— Хеъруд повече няма да стъпи в дома ми.

Примигнах. Дали госпожица Маунтджой просто заявяваше, че е твърдо решена да не го пуска повече тук, или в думите ѝ имаше злокобен подтекст? Знаеше ли, че Бруки е мъртъв?

Тя изви глава, за да ме погледне гневно, и аз видях, че носят ѝ вече не кърви.

Оставих мълчанието да се проточи — полезен трик, който бях научила от инспектор Хюит.

— Той е крадец — най-накрая проговори госпожица Маунтджой. — Не биваше да му се доверявам. Не знам как изобщо си го помислих.

— Да ви донеса ли нещо, госпожице Маунтджой? Чаша вода? Мокра кърпа?

Трябваше да спечеля благоразположението ѝ.

Мълчаливо отидох до мивката и намокрих една кърпа за ръце. Изстисках я и ѝ я подадох. Докато тя бършеше кръвта от лицето и ръцете си, дискретно извърнах очи и се възползвах от възможността да огледам кухнята.

Стаята беше квадратна с нисък таван. В единия ъгъл стоеше малка зелена готварска печка, а имаше и маса от борово дърво и един-

единствен стол — онзи, на който в момента седеше госпожица Маунтджой. По две от стените на стаята видях дълга лавица за съдове, на която бяха подредени най-различни чинии и подноси в синьо и бяло — най-вече страдфордширски порцелан: голяма част от тях бяха изрисувани с флорални мотиви и пасторални сцени. Преброих единайсет и зърнах празно място с диаметър около петдесет сантиметра, където явно е стояла дванайсетата.

През върбовите клони се процеждаше слаба зеленикава светлина, която нахлуваше през двата малки прозореца над мивката и придаваше на чиниите чудат воднист нюанс, който ми напомни за моравата Трафалгар след дъжда: след като свалиха тялото на Бруки от фонтана.

В тесния коридор на входа на кухнята, върху очукан дървен бюфет, бяха подредени няколко еднакви бутилки с вид на аптекарски шишета.

Чак когато прочетох етикетите, усетих миризмата. Колко странно: обонянието ми обикновено е светкавично бързо, често пъти по-бързо от слуха и зрението.

Но вече нямаше съмнение. Цялата стая — дори самата госпожица Маунтджой — вонеше на рибено масло.

До този момент гледката на облените й с кръв дрехи бе надвила обонянието ми. Макар да бях доловила мирис на риба, когато видях кръвта да капе пред вратата и отново, когато сложих студения ключ на тила й, мозъкът ми явно не беше отчел този факт като непосредствено важен и го бе скътал в съзнанието ми за по-късно.

Имах богат опит с рибеното масло. Прекарала съм голяма част от живота си в бягане от връхлитащата госпожа Малит, която с отворена бутилка и лъжица колкото градинска лопата в ръка, ме преследваше по коридорите и стълбищата на Бъкшоу — дори и в сънищата ми.

Кой човек с всичкия си би преглътнал нещо, което прилича на старо моторно масло и е изцедено от рибешки дроб, оставен да се разлага на слънце? Рибеното масло се използваше и за обработка на кожа и нямаше как да не се замисля какво причинява на човешките вътрешности.

— Отвори уста, миличка — чувах гласа на клатушкащата се след мен госпожа Малит. — Маслото е полезно.

— Не! Не! — писках аз. — Не искам киселина! Няма да я изпия!

Това беше вярно, не си го измислях. Изследвах маслото в лабораторията си и установих, че съдържа множество киселини, сред които олеинова, маргаринова, оцетна, бутанова, фолиева, холева и фосфорна, а да не говорим за оксидите, калция и натрия.

В крайна сметка се споразумях с госпожа Малит: тя щеше да ми позволи да пия маслото сама в стаята си преди лягане, а аз щях да спра да крещя като демон и да я ритам в кокалчетата на глезените. Заклех се в гроба на майка си.

Хариет, разбира се, нямаше гроб. Тялото ѝ бе някъде сред снеговете на Тибет.

Доволна, че от плещите ѝ е паднала тази трудна и нежелана задача, госпожа Малит се направи на силно разтревожена, но ведро ми подаде бутилката и лъжицата.

Мислите ми се върнаха към настоящето рязко като гумена топка, опъната на ластик.

— Неприятности с антиките ли? — чух се да казвам. — Не сте само вие, госпожице Маунтджой.

Макар за малко да не забележа, бързият ѝ поглед към мястото на липсващата чиния ми каза, че съм уцелила в десетката.

Госпожица Маунтджой видя, че съм проследила погледа ѝ.

— Беше от времето на Хуну, първия император от династията Мин. Каза ми, че познавал един човек...

— Кой, Бруки ли? — прекъснах я аз.

Тя кимна.

— Каза, че познавал някакъв човек, който дискретно щял да продаде чинията на разумна цена. След войната имам някои затруднения и си помислих, че...

— Разбирам ви напълно, госпожице Маунтджой.

Тъй като финансовите затруднения на татко и непрестанният поток от пресрочени сметки, които пристигаха в пощата, бяха постоянна тема на разговор в Бишъпс Лейси, нямаше нужда да обяснявам, че и ние сме бедни.

Госпожица Маунтджой ми хвърли поглед, който сякаш казваше: „На едно дъредже сме“

— Рече, че я счупили във влака. Опаковал чинията със слама и я поставил в метална кутия, но някак си... не я беше застраховал естествено, за да не ме товари с допълнителни разходи и после...

— Някой я е видял в антикварен магазин — изпреварих я аз.

Тя кимна.

— Племенницата ми Джулия в Пимлико. Каза ми: „Лельо, познай какво видях днес: сестрата на твоята чиния от династията Мин!“ Стоеше точно където стоиш ти сега и също като теб видя празното място на полицата. „О, лельо“, възкликна тя. Разбира се, опитахме се да си върнем чинията, но продавачът рече, че е дадена на консигнация от депутата, който живеел на съседната улица. Не каза името му заради споразумението за поверителност. Джулия искаше да повикаме полицията, но ѝ припомних, че чичо Джеймисън, който донесъл чинията в рода ни, понякога се занимаваше с тъмни сделки. Съжалявам, че ти разказвам тази история, Флавия, но държа винаги да съм честна до болка.

Кимнах и я погледнах малко разочаровано.

— Но откъде Бруки Хеъруд изобщо е разбрал за чинията?

— Наемател ми е. Живее в гаража.

Бруки да живее тук, в гаража на госпожица Маунтджой? Това не го знаех.

— Да — отвърнах аз. — Разбира се, че живее тук. Бях забравила. Е, трябва да тръгвам. Полегнете за малко, госпожице Маунтджой. Още сте много бледа. Кръвоизливите от носа са крайно изтощителни, нали? Губи се желязо и така нататък. Сигурно сте страшно уморена.

Заведох я до малката гостна в предната част на къщата и ѝ помогнах да легне на дивана от конски косъм. Завих я с одеяло и я оставих, стиснала го с белите си пръсти.

— Няма нужда да ме изпращате — казах ѝ.

ЕДИНАЙСЕТ

Като актьор в пантомима, който излиза на сцената иззад театралната завеса, разделих висящите върбови клони и излязох от зеления мрак на ослепителното слънце.

Времето изтичаше. Инспектор Хюит и хората му сигурно бяха само на минути след мен, а аз едва започвах разследването си. Тъй като микробусът на Бруки се намираше точно пред мен, реших да започна от него. Озърнах се бързо в двете посоки на улицата. Не видях никого.

Един от прозорците на микробуса беше спуснат до долу: очевидно Бруки го е оставил отворен. Какъв късмет!

Татко все повтаряше колко важно е винаги да носиш със себе си носна кърпа и поне веднъж се оказа прав. Когато отворех вратата, щях да оставя отпечатащи по никелираната дръжка. Трябваше ми точно парче чист плат.

Но дръжката не помръдна, макар да изскърца страховито, което подсказваше, че отдолу има ръжда. Не биваше да допусна вратата на микробуса да се откърти и да падне с трясък на улицата.

Стъпих на страничното стъпало (последва ново изскърцване на метал) и се надигнах на лакти. Опрях корем на долната част на рамката на прозореца и вмъкнах торса си в микробуса, а краката ми останаха да стърчат навън за равновесие.

С увита с носната кърпа ръка натиснах копчето за отваряне на жабката и когато капакът изхвъркна рязко, напипах вътре малък пакет. Беше точно каквото си мислех — регистрационните документи на микробуса.

За малко да надам радостен възглас! Сега щях да разбера истинския адрес на Бруки, който дълбоко се съмнявах, че е Върбовата вила.

„Едуард Сампсън“, пишеше на документа. „Рай Роуд“, Източен Финчинг.

Много добре знаех къде е Източен Финчинг: на осем километра северно от Бишъпс Лейси.

Но кой беше Едуард Сампсън? Освен че е собственикът на микробуса, от който в момента дупето ми стърчеше като щипка на омар от капан, няхах ни най-малка представа кой е.

Върнах документите в жабката и затворих капака.

Сега трябваше да претърся гаража.

— Да вървим, Гладис — казах, когато я взех от мястото, където ме чакаше. Не исках да разберат, че съм наоколо, като я оставех паркирана пред очите на всички.

Заради странната форма на двора на госпожица Маунтджой, гаражът се намираше в края на жив плет с формата на буквата Г, който обрамчваше къщата от едната страна и отзад. Скрих Гладис зад един храст и продължих пеша.

Щом стигнах до постройката, видях, че названието „гараж“ е само любезна титла. Всъщност беше просто барака.

Сградата беше квадратна, с долен етаж от тухли и горен — от дъски. През прозорците не се виждаше нищо, което говореше за наслоена мръсотия и паяжини; подобни прозорци сякаш те гледат.

Вратата някога е била боядисана, но сега боята се лющеше и разкриваше сиво, прогнило дърво, от каквото бяха направени и дъските на горния етаж.

Увих ръка с носната кърпа и натиснах бравата. Вратата беше заключена.

Прозорците на първия етаж бяха твърде високо, за да вляза през тях, а счупената дървена решетка, по която пълзеше бръшлян — твърде паянтова, за да се изкатери. На стената имаше подпряна разнебитена стълба, твърде опасна на вид, за да влезе в употреба. Реших да заобиколя отзад.

Трябваше да внимавам. Само хлътналата дървена ограда и тясната пътека разделяха задната част на гаража от надвисналата върба на госпожица Маунтджой. Наложих се да се придвижвам на прибежки като командос по морски бряг.

В края на плета, от лявата страна на пътеката на гърба на гаража, имаше малко дворче, оградено с телена мрежа, от което, щом се приближих, дочух енергично кълване. В заграждението имаше клетка не по-висока от шейсет сантиметра — всъщност по-ниска, — а в нея стоеше най-големият петел, който съм виждала: толкова беше голям, че трябваше да крачи приведен.

Щом ме видя, птицата се спусна към двете мрежи, които ни разделяха, и понечи да ме клъвне в лицето със страховито пляскане на криле. Първата ми инстинктивна реакция бе да побягна, но после видях умолителния поглед в тъмните му очи.

Петелът беше гладен!

Взех шепа зърно от прикованата за рамката на клетката кутия и го хвърлих през мрежата. Петелът се спусна на семената като вълк на руски селяни, а червеният му като мак гребен се клатеше нагоре-надолу, сякаш се задвижваше с пара.

Докато птицата пируваше, в другия край на клетката забелязах вратичка към гаража. Беше голяма колкото за петела, но щеше да свърши работа.

Хвърлих още две шепи зърно, за да разсея птицата, и се обърнах към телената мрежа. Издигаше се на около два метра, но беше твърде високо, за да скоча и да се хвана за горната дървена рамка. Опитах се да се изкатеря по телта, но обувките ми не се задържаха.

Отказах да се примиря, седнах и събух обувките и чорапите си.

Когато дойдеше време да напиша автобиографията си, непременно трябваше да отбележа, че телена мрежа *може* да бъде изкатерена от босо момиче, но само ако е готово да понесе адски мъки, за да задоволи любопитството си.

Катерех се, като пъхах пръсти в шестоъгълните отвори на мрежата, а с всяка крачка сякаш стъпвах върху остри ножове. Когато най-сетне стигнах до върха, имах чувството, че краката ми са разранени като на Скот по време на експедицията му до Южния полюс.

Щом скочих на земята от вътрешната страна, петелът се спусна към мен. Тъй като не се сетих да напълня джоба си със зърно за изгладнялата птица, сега бях оставена на милостта ѝ.

Петелът се хвърли към голите ми колене, а аз се хвърлих към отвора в гаража.

Вратичката беше тясна, но пропълзях, стенойки, през прохода, докато петелът кълвеше яростно босите ми крака и след няколко секунди се озовах в гаража: в някакво странно заграждение, но все пак в гаража.

Заедно с петела, който ме беше последвал и сега ми налиташе като птица отмъстител.

Осенена от внезапно вдъхновение, клекнах, привлякох вниманието му и със силно съскане се изправих бавно, като извивах глава и цъках с език като кралска кобра.

Поддейства! В нищожния пилешки мозък древен инстинкт внезапно бе зашепнал безмълвно приказка за пиле и змия и петелът си плю на петите и се изстреля през отвора като пернато торпедо.

Бръкнах с пръст през мрежата, завъртях дървената летвичка, която служеше за мандало, и влязох в коридора.

Предполагам, че очаквах да видя отделения за коне, съсухрени сбруи, окачени по дървени пирони, чесала и пейки, а може би и отдавна изоставен файтон в някой сумрачен ъгъл. Може би си мислех за нашия гараж в Бъкшоу.

Но каквото и да очаквах, изобщо не бях подготвена за тази гледка.

Под ниските греди на тавана на някогашната конюшня стояха тапицирани със зелена и розова коприна дивани, наблъскани нагъсто като автобуси на площад „Пикадили“. Пъстри буркани и керамични вази — някои със сигурност марка „Уеджууд“ — бяха поставени тук и там върху маси, чието старо дърво сияеше дори на слабата светлина. Резбовани шкафове и богато инкрустирани масички се криеха в сенките, а близките отделения за конете преливаха от скъпи сервизи за чай и ориенталски паравани.

Това беше склад — и то необикновен!

Подпряна на една от стените, почти скрита от масивен бюфет, стоеше изящно гравирана полица за камина от XVIII век, пред която наполовина бе разгънат пищен мек килим. Приятелката и лакей на Фели, Шийла Фостър, не пропускаше възможност да изтъкне качествата на подобна вещ дори в най-обикновен разговор: „Архиепископът на Кентърбъри ни гостува за уикенда. Докато ми щипваше бузата, изпусна троха от кекса върху скъпия ни стар килим от Обюсон^[1].“

Тъкмо пристъпих напред да го разгледам по-добре, когато нещо привлече погледа ми: проблясък от тъмния ъгъл на полицата за камина. Ахнах тихичко, защото в гаража на госпожица Маунтджой стояха Лисицата Сали и Шопо — триножниците на Хариет!

„Но как...? Как, за Бога, е възможно това?“

Само преди няколко часа ги видях в салона в Бъкшоу. Бруки Хеъруд нямаше как да се е промъкнал в къщата и да ги е откраднал, защото беше мъртъв. Но кой друг би могъл да ги донесе тук?

Можеше ли да е Колин Праут? Все пак той беше марионетка на Бруки и го срещнах в квартала само преди няколко минути.

Дали Колин живееше тук с Бруки? Госпожица Маунтджой каза, че Бруки ѝ е наемател, което със сигурност означаваше, че Бруки живее тук. Не видях кухня или спалня, но те може би се намираха някъде отвъд морето от мебели или на горния етаж.

Върнах се обратно в главния коридор, а на улицата навън изсвистяха спирачки на кола.

Да му се не види! Това спокойно можеше да е инспектор Хюит.

Клекнах и се приближих до прозореца с патешко ходене, където прилепих гръб в масивен абаносов скрин, иззад който можех да надничам незабелязано.

Но към вратата не вървеше инспектор Хюит, а двуног булдог. Ръкавите на мъжа бяха навити до лактите и разкриваха ръце, които освен обилното окосмяване, приличаха на два свински бута. Разгърдената му риза разкриваше гора от черни къдрави косми, а дланите му се свиваха и разгъваха в юмруци, докато вървеше целеустремено към вратата.

Който и да беше той, си личеше, че е недоволен. Мъжът изглеждаше достатъчно силен да ме разкъса като пакет цигари. Не биваше да ме заварва тук.

Проправих си път назад през лабиринта от мебели с опънати нерви. На два пъти се стреснах от някакво движение наблизо, но установих, че е собственото ми отражение в едно непокрито огледало.

Мъжът вече отваряше вратата, когато стигнах до заграждението пред вратичката за петела. Измъкнах се навън — слава Богу, че бях боса, а подът бе покрит със слама, — приведох се на четири крака, после легнах по корем и започнах да пълзя през тесния проход навън.

Петелът се спусна върху мен като шампион по борба. Докато пълзях, се опитвах да предпазя лице с ръцете си, но клонът на птицата беше остър като бръснач. Преди да измина и половината път, китките ми вече кървяха.

Покатерих се по телената мрежа, а петелът се хвърляше неуморно към краката ми. Нямах време дори да усетя как мрежата се

врязва в пръстите ми. Стигнах до върха, прехвърлих се през дървената летва и скочих тежко на земята.

— Кой е там? — Гласът на мъжа в гаража звучеше сякаш е на не повече от два-три метра от мен. Но освен ако не легнеше по корем и не пропълзеше, нямаше как да ме проследи — нямаше дори да ме види във външното заграждение.

Щеше да се наложи да се върне до колата си и после да заобиколи гаража по пътеката.

Чух стъпките му да се отдалечават по дървения под.

Отново тръгнах на прибежки покрай разнебитената ограда, но изведнъж се сетих, че съм си забравила обувките и чорапите!

Върнах се да ги взема вече задъхана и с болка в гърдите при всяко вдишване. Отново минах покрай оградата и се спотаих зад плета, където бях оставила Гладис.

Тъкмо навреме. Притихнах зад живия плет — опитвах се дори да не дишам, — когато двуногият булдог мина тромаво покрай мен.

— Кой е там? — попита той отново и чух как петелът се хвърля към мрежата с диво кудкудякане.

След няколко груби ругатни преследвачът ми изчезна. Не се осмелявам да предам точните му думи, но ще ги помня за деня, в който ще ми се наложи да ги използвам.

Изчаках минутка-две за всеки случай, изкарах Гладис иззад плета и потеглих към къщи.

Докато карах, се стараех да си придам вид на възпитано английско момиче, излязло да се повози с колелото си на чист въздух.

Но малко се съмнявах, че ще заблудя някого: ръцете и лицето ми бяха мръсни, китките и глезените — окървавени, коленете — издрани, а дрехите ми ставаха само за боклука.

Татко нямаше да се зарадва.

Ами ако в мое отсъствие са открили Порцелан в стаята ми? Ами ако тя се е събудила и е слязла на долния етаж? Или е влязла в кабинета на татко!

Макар досега да не се бях свивала ужасено на велосипед, сега го направих.

— Хванах я да се промъква вътре през един от прозорците на картинната галерия — каза Фели. — Като долна крадла. Представяш ли си? Отидох да разгледам портрета на Аякс от Магс и...

Магс беше пасторален художник, живял в околностите на Бишъпс Лейси в началото на XIX век, а Аякс беше кон, който един от предците ми, Флоризел де Лус, решил неочаквано да купи. Аякс възнаградил собственика си, като спечелил достатъчно надбягвания, че Флоризел да победи на изборите за общинския съвет.

— Благодаря ти, Офелия — отвърна татко.

Фели сведе скромно очи и излезе елегантно през вратата, където щеше да седне на стол в коридора и да подслушва удобно настанена как ми се карат.

— Знаеш ли кой ден е днес, Флавия? — започна татко.

— Неделя — отвърнах без колебание, макар вчерашният панаир в „Свети Танкред“ да ми се струваше отминал преди цяла вечност.

— Точно така. И какво правим в неделя, откакто се помним?

— Ходим на църква — отвърнах като дресиран папагал.

Църковната служба! Съвсем бях забравила.

— Реших тази сутрин да те оставя да се наспиш, за да се възстановиш от неприятната история при Стобора. Но преди да се усетя, на вратата се появява полицаи и те търси за снемане на отпечатъци. А сега ми съобщават, че на моравата Трафалгар има труп, а ти обикаляш селото и задаваш неуместни въпроси.

— Госпожица Маунтджой ли? — осмелих се да попитам.

Говори малко, научи много. Това щеше да е мотото ми за този месец. Трябваше да си го запиша в тетрадката.

Но я чакай! Как би могла госпожица Маунтджой да знае за трупа на моравата? Освен ако...

— Да, госпожица Маунтджой — потвърди татко. — Позвъни по телефона, за да попита дали си се прибрала жива и здрава.

Тази стара харпия! Сигурно е станала от дивана и е проследила измежду клоните на върбата сблъсъка ми с петела и двуногия булдог.

— Колко мило от нейна страна — казах аз. — Непременно трябва да ѝ изпратя благодарствена картичка.

Щях да ѝ изпратя картичка и още как. Само че щеше да е асо пика, изпратено анонимно от някое съседно село. Филип Одел, детективът от радиопиесите, веднъж разследваше подобен случай, а

историята беше страхотна — едно от най-вълнуващите му приключения.

— И роклята ти! — продължи татко. — Какво си направила с роклята си?

Роклята ми ли? Нима госпожица Маунтджой не му бе описала подробно всичко, което е видяла?

Чакай малко! Може би в крайна сметка не беше изпяла всичко. Имаше вероятност татко да не знае за случилото се в гаража.

„Бог да ви поживи, госпожице Маунтджой!“, помислих си аз. „Дано живеете вечно сред светците и мъчениците, които са отказали да издадат къде са заровени църковните ценности.“

Ала нима татко нямаше да каже нищо за раните и охлузванията ми?

Очевидно не.

И в този миг ми се струва, че започнах да осъзнавам — наистина да осъзнавам, — че има неща, за които никога не се говори в изискана компания по никакъв повод; че синята кръв тежи повече от червената; че маниерите, впечатлението, което правиш, и въздържането от емоции са по-важни дори от самия живот.

— Флавия — повтори татко, за да не закърши ръце, — зададох ти въпрос. Какво се е случило с роклята ти?

Погледнах надолу, сякаш чак сега видях, че дрехата е съсипана.

— Роклята ми ли? — пригладих полите, за да привлека внимание върху окървавените си китки и колене. — О, съжалявам, татко. Нищо ми няма. Паднах с колелото. Липса на късмет, но веднага отивам да се измия и преоблека. След минутка ще съм като нова.

Острият ми слух долови подло кискане в коридора.

Ще ми се обаче да мисля, че онова, което видях в очите на татко, беше гордост.

[1] Град във Франция, известен с производството на ръчно тъкани килими и гоблени. — Бел.прев. ↑

ДВАНАЙСЕТ

Порцелан спеше като пън. Напразно се бях тревожила.

Погледах я как лежи на леглото ми в същата поза, в която я бях оставила. Тъмните кръгове под очите ѝ като че ли бяха изсветлели, а дишането ѝ бе едва доловимо.

Две секунди по-късно последва внезапно движение и се оказах прикована към леглото с палците на Порцелан, притиснали трахеята ми.

— Демон! — стори ми се, че изсъска тя.

Борех се да се освободя, но не можех да помръдна. Пред очите ми избухваха ярки звезди, докато посягах безпомощно към ръцете ѝ. Не ми достигаше кислород. Опитах се да се дръпна.

Но не можех да се меря с нея. Тя беше по-голяма и по-силна от мен и вече усещах как движенията ми стават мудни и не ме е грижа. Колко лесно би било да се предам...

Не!

Спрях да се боря и стиснах носа ѝ с палец и показалец. С последните ми останали сили го извих силно.

— Флавия!

Изглеждаше изненадана да ме види — сякаш сме стари приятелки, срещнали се неочаквано пред картина на Вермеер в Националната галерия.

Отдръпна ръце от гърлото ми, но аз още не можех да си поема въздух. Изтърколих се от леглото на пода, обхваната от пристъп на кашлица.

— Какво правиш? — попита объркано тя.

— А ти какво правиш? — отвърнах задавено аз. — Смаза ми трахеята!

— О, Боже, ужас! Съжалявам, Флавия, наистина. Сънувах, че съм във фургона на Фенела и над мен се надвеси някакъв ужасяващ... звяр! Мисля, че беше...

— Да?

Тя извърна очи.

— Съжалявам... Не мога да ти кажа.

— Няма да казвам на никого. Обещавам.

— Не, не бива.

— Добре тогава. Не ми казвай. Всъщност, ти забранявам да ми казваш.

— Флавия...

— Не — отсякох искрено. — Не искам да знам. Да си говорим за нещо друго.

Знаех, че ако изчакам, онова, което криеше Порцелан, щеше да се излее от устата ѝ като смляно месо от месомелачката на госпожа Малит.

Което ми напомни, че не съм яла от цяла вечност.

— Гладна ли си? — попитах я.

— Като вълк. Сигурно си чула как ми къркори стомахът.

Не бях, но се направих, че съм чула и кимнах мъдро.

— Стой тук. Аз ще донеса нещо от кухнята.

Десет минути по-късно се върнах с купа храна, задигната от килера.

— Ела с мен в другата стая.

Порцелан зяпна с ококорени очи, когато влязохме в лабораторията.

— Какво е това? Позволено ли е да влизаме тук?

— Разбира се. Тук провеждам експериментите си.

— Магии ли правиш? — попита тя, вперила поглед в стъклениците.

— Да, нещо като магия е. Вземи това...

Порцелан подскочи при изпукването на клечката кибрит, която поднесох към спиртната лампа.

— Сложи ги над огъня — казах ѝ и ѝ подадох две наденички и една никелирана щипка за колби. — Не толкова ниско. Изключително горещо е.

Счупих шест яйца във ваничка от боросиликатно стъкло и ги разбърках със стъклена бъркалка над друга спиртна лампа. Почти веднага лабораторията се изпълни с апетитен аромат.

— А сега да препечем филийките. Можеш да поставяш по две едновременно. Хвани ги заедно с щипката, опечи ги от двете страни, а после ги обърни.

По необходимост се бях превърнала в доста сръчен лабораторен готвач. Неотдавна, когато татко ме изпрати наказана в стаята ми, дори си приготвих пудинг със сушени плодове, като разтопих маста в широка стъкленица. И тъй като водата завира едва при 100° С, докато найлонът се топи чак като се загрее до 213°С, потвърдих теорията си, че от някой от безценните найлонови чорапи на Фели ще стане чудесна торбичка за пудинг.

Ако има нещо по-вкусно от наденичка, опечена на открития огън на спиртна лампа, не мога да си представя какво е то — освен може би усещането да я ядеш с ръце и да оставиш мазнината да се стича по пръстите ти. С Порцелан нагънахме храната като канибали след мисионерски пост и не след дълго от пиршеството останаха само трохи.

Докато две чаши вода завираха в стъклена колба, свалих от лавицата с подредени по азбучен ред аптекарски шишенца, измежду арсеника и цианида, буркан с *Camellia sinensis*.

— Не се тревожи — казах на Порцелан. — Това е просто чай.

Настъпи тишина, както между двама души, които тепърва се опознават: все още не топла и приятелска, но не и студена и предпазлива.

— Как ли е баба ти? — рекох най-накрая. — Или по-скоро трябва да я наричам Фенела.

— Сигурно е добре. Тя е твърда бабка.

— Издръжлива, искаш да кажеш.

Отговорът ѝ ме изненада.

— Искам да кажа твърда.

Порцелан нарочно пусна епруветката, с която си играеше, и я проследи с поглед как се разбива на пода.

— Но няма да се счупи — каза тя.

Не бях съгласна, ала си замълчах. Порцелан не беше видяла баба си, просната в локва кръв.

— Животът може да те убие, но само ако му позволиш. Така ми казваше баба.

— Сигурно много си я обичала — предположих, но още докато изричах думите, осъзнах, че звучат така, сякаш Фенела е мъртва.

— Да, понякога много — отвърна замислено Порцелан. — А понякога никак.

Явно видя удивеното ми изражение.

— Обичта не е като голяма река, която тече в една посока до безкрай, а ако мислиш, че е така, си голяма глупачка. Реката може да се свие до съвсем малко ручейче...

— Или да пресъхне изцяло — добавих аз.

Тя не отвърна.

Погледът ми се плъзна безцелно през прозореца към моравите и се замислих за видовете обич, които съм изпитвала, а те не бяха много. След известно време се замислих за Бруки Хеъруд. Кой го мразеше толкова, че да го убие и да го овеси на тризъбеца на Посейдон? Или пък смъртта му беше причинена от страх, а не от омраза?

И в двата случая Бруки сигурно вече лежеше на носилка в Хинли и някой — най-близкият му роднина — вероятно бе повикан да идентифицира тялото.

Когато санитар с бяла престилка повдигнеше ъгъла на чаршафа и откриеше мъртвото лице на Бруки, някоя жена щеше да пристъпи напред. Щеше да ахне, да притисне носна кърпа до устата си и да извърне поглед.

Знаех каква е процедурата, гледала съм я във филми.

И освен ако не грешах, жената щеше да е майка му: художничката от Молдън Фенуик.

А може и да грешах: може би щяха да спестят скръбта на майката. Може би жената, която пристъпва напред, щеше да е просто приятелка. Не, едва ли — Бруки не изглеждаше от хората, които имат приятелки. Малко дами биха желали да прекарват нощите си, промъквайки се из храсталака с гумени ботуши и пренасящи мъртва риба.

Толкова погълната бях от мислите си, че не чух кога Порцелан заговори.

— ... но никога през лятото — казваше тя. — През лятото зарязваше всичко и тръгваше по пътищата с Джони Фаа без пукната пара. Като две деца бяха. Като по-млад Джони бил калайджия, но се отказал от занаята по някаква причина, която се противеше да издаде.

Въпреки това се сприятеляваше лесно, свиреше на цигулка и знаеше всички езици под слънцето. Преживявах, с каквото Фенела изкараше като врачка от разни глупаци.

— Аз бях една от тези глупачки.

— Да — каза Порцелан. Нямах намерение да ме утешава деликатно.

— Ти пътувала ли си с тях?

— Един-два пъти като малка. Лунита не обичаше да ме пуска много-много с тях.

— Коя е Лунита?

— Майка ми. Тя беше единственото им дете. Циганите обичат да имат големи семейства, нали знаеш, но тя бе едничкото дете, което си имаха. Разби им сърцата, когато избяга с един гаджо — англичанин — от Тънбридж Уелс.

— Баща ти ли?

Порцелан кимна тъжно.

— Лунита ми разправяше, че баща ми бил принц и яздел чисто бял кон, по-бърз от вятъра. Дрехата му била изтъкана от злато, а ръкавите от фина коприна. Можел да говори на езика на птиците и да става невидим, когато си поиска. Част от историята беше вярна. Много го биваше да изчезва.

Докато Порцелан говореше, ми хрумна мисъл, неканена и внезапна като падаща звезда в нощното небе: Бих ли разменила баща си за нейния?

Пропъдих мисълта.

— Разкажи ми за майка си — подканих я май прекалено въодушевено.

— Няма много за разказване. Живееше сама. Не можеше да се прибере у дома, защото Фенела и Джони — най-вече Фенела — не искаха да я приемат. Трябваше да се грижи за мен, а нямаше нито един приятел на света.

— Колко ужасно. Как се справяше?

— Като правеше единственото, което можеше. Имаше дарба да чете картите и врачуваше. Понякога, когато положението станеше тежко, ме пращаше за известно време при Фенела и Джони. Те ме гледаха добре, но никога не питаха за Лунита.

— И ти никога не си говорила за нея пред тях.

— Не. Но когато избухна войната, нещата се промениха. Живеехме в стаичка в Мургейт, където Лунита предсказваше бъдещето зад чаршаф, опнат по средата на стаята. Тогава бях едва четиригодишна и не помня много ясно онези дни, като изключим паяка, който живееше в една дупка в банята. Живеехме там от, хм, май четири години, значи трябва да съм била на осем, когато един ден на празния прозорец на съседната къща поставиха табела, а хазайката рече на Лунита, че ще правят там клуб за военнослужещи.

Изведнъж тя започна да изкарва повече пари, отколкото можеше да похарчи. Мисля, че й беше гузно за канадците, американците, новозеландците и австралийците, дори за поляците, които се трупаха в униформи пред вратата ни, за да им гледа на карти. Не искаше никой да си мисли, че трупа печалби от войната.

Няма да забравя деня, в който я заварих да плаче в тоалетната. „Горките момчета!“, изхлипа. „Всички задават един и същ въпрос: ще се върна ли жив?“

— А тя какво им отговаряше?

— „Ще се върнеш у дома, покрит със слава“. Казваше им едно и също, на всички до един за по половин крона.

— Много тъжно.

— Тъжно ли? Не, не е тъжно. Това бяха най-прекрасните дни от живота ни. Просто тогава не го съзнавахме. Имаше един офицер, който все се навърташе в клуба: висок младеж с тънки руси мустачки. Виждах го на улицата, когато пристигаше и си тръгваше. Беше мълчалив, но като че ли държеше нещо под око. Един ден, като закачка, Лунита го покани да му гледа на карти. Не му взе пари, защото беше неделя. След ден-два вече работеше за някаква разузнавателна служба. Не й казваха, но каквото и да е видяла в картите, беше уцелило право в десетката. Някакъв експерт в Уайтхол се опитвал да разбере какъв ще е следващият ход на Хитлер и бил чул слухове за циганката, която гледала на карти в Мургейт.

Веднага поканиха Лунита на обяд в хотел „Савой“. В началото беше просто игра. Сигурно са искали да се разчуе, че са толкова отчаяни, че да възложат надеждите си на една циганка. Но тя пак им казала неща, толкова близки до строго секретни истини, че не могли да повярват на ушите си. Никога не били чували подобно нещо. В началото я помислили за шпионка и докарали някакъв учен от Блечли

Парк да я разпита. Той едва влязъл през вратата, когато тя заявила, че имал голям късмет, че е жив: болестта спасила живота му. И се оказало вярно. Тъкмо го били разпределили като свръзка при американците, когато апендицитът му се възпалил и не могъл да вземе участие в репетицията за десанта — „Упражнение Тигър“, така я нарекли. Операцията се провалила и загинали стотици войници. Потулили всичко, разбира се. По онова време никой не знаел за случилото се. Едва ли е нужно да казвам, че младокът останал слисан. Тя минала теста с отличен и след няколко дни, дори няколко часа, я настаниха в луксозен апартамент в Блумсбъри.

— Явно има забележителни способности — казах аз.

Лицето на Порцелан помръкна.

— Имаше — поправи ме сухо. — Лунита умря месец по-късно. От ракета „Фау едно“, избухнала на улицата пред Военновъздушното министерство. Това се случи преди шест години. През юни.

— Съжалявам — рекох искрено. Най-накрая се оказа, че с Порцелан имаме нещо общо, макар и само майка, умряла твърде рано и оставила дъщеря си да расте сама.

Как копнеех да ѝ разкажа за Хариет, но някак си не можех. Скръбта в стаята принадлежеше на Порцелан и почти веднага осъзнах, че ще е егоистично от моя страна да ѝ я отнемам.

Заех се да разчистя счупените стъкла от епруветката, която тя изпусна.

— Дай на мен — рече Порцелан. — Аз трябва да почистя.

— Няма нищо. Свикнала съм.

Това беше едно от измислените оправдания, които по принцип ненавиждах, но как да ѝ кажа истината: на никого не позволявам да пипа парчетата.

Зачудих се дали това не е мимолетно прозрение какво е да си жена.

Надявах се да е така... а в същото време и да не е.

Седяхме на леглото ми — Порцелан, облегла глава на стената, а аз — седнала по турски в краката ѝ.

— Сигурно искаш да видиш баба си.

Порцелан сви рамене и я разбрах.

— Полицията още не знае, че си тук. Най-добре е да им съобщим.

— Май да.

— Да го оставим за утре. Твърде уморена съм.

Самата истина: клепачите ми бяха натежали все едно някой им беше закачил оловни тежести. Бях твърде изтощена, за да се заема с разрешаването на належащите проблеми. Най-големият от тях беше да запазя в тайна присъствието на Порцелан в къщата. Последното, което исках, бе да гледам безпомощно как татко гони внучката на Фенела и Джони Фаа.

Фенела беше в болницата в Хинли и бе напълно възможно вече да е умряла. Ако исках да разнищя историята с нападението ѝ при Стобора, — и, както подозирах, убийството на Бруки Хеъруд — трябваше да привличам възможно най-малко внимание върху себе си. Беше само въпрос на време инспектор Хюит да цъфне на вратата и да ме разпита подробно как съм открила трупа на Бруки. Нуждаех се от време да обмисля какво да му кажа и какво да премълча. Нали?

Мислите ми бяха като водовъртеж. „Еха!“, помислих си, „Колко е забавно в света на Флавия де Лус!“

Събудих се чак на сутринта от струящите през прозорците слънчеви лъчи.

ТРИНАЙСЕТ

Обърнах се и примигнах. Лежах просната в долната част на леглото с глава, болезнено извита и притисната в таблата. В горния край на леглото Порцелан спеше завита с одеялото ми, положила коси на възглавницата ми като някаква ориенталска принцеса.

За миг ме хвана яд, но тогава си спомних историята ѝ от снощи и оставих ядът да се стопи до съжаление.

Погледнах към часовника и за свой ужас видях, че съм се успала. Бях закъсняла за закуска. Татко настояваше блюдата на всяко хранене да се сервират и отнасят с военна точност.

Внимателно, за да не събудя Порцелан, се преоблякох бързо, прокарах четка през косата си и се промъкнах към трапезарията.

Татко, както обикновено, се бе потопил в най-новия брой на списание „Филателия“ и, изглежда, почти не забеляза пристигането ми: сигурен знак, че предстоеше поредният търг за продажба на марки. Ако финансовото ни състояние наистина беше толкова несигурно, колкото твърдеше той, трябваше да е напълно наясно с актуалните цени на марките. Докато се хранехме, татко си водеше бележки върху салфетка с парче молив, потънал в съвсем друг свят.

Седнах тихичко на стола си, а Фели ме прикова със студения и сразяващ поглед, който бе копирала от кадри на кралица Мери в кинопрегледите.

— Имаш пъпка на лицето — казах делово, докато наливах мляко върху зърнените гранули.

Тя се направи, че не ме е чула, но след по-малко от минута със задоволство видях как инстинктивно вдига ръка към бузата си и започва обследване. Сякаш гледах как рак пълзи бавно по морското дъно в някой от цветните късометражни филми в киното: „Живот в океана“ или някой подобен.

— Внимавай, Фели! — предупредих я. — Ще се пръсне.

Дафи вдигна очи от книгата си — „Огледало на Лондон и Англия“ — същата, която намерих на панаира. Сама си я е купила,

свинята му със свиня!

Реших по-късно да я открадна.

— Какво има предвид с „червена херинга без горчица“? — посочих аз книгата.

Дафи обичаше да се възползва и от най-малката възможност да се изфука с необятните си знания.

Вече си бях припомнила наум всичките си знания за горчицата, които всъщност бяха съвсем малко. Знаех, например че съдържа, освен всичко останало, и олеинова, ерукова, бехенова и стеаринова киселина. Знаех, че стеариновата киселина се среща в говеждата и овчата мазнина, защото веднъж подложих на химичен анализ едно от неделните печени ястия на госпожа Малит и прочетох, че еруковата киселина носи името си от гръцката дума „повръщам“.

— През шестнайсети и седемнайсети век смятали червената херинга за долнокачествена храна — отвърна Дафи и подчерта с изпепеляващ поглед думата „долнокачествена“.

Погледнах крадешком към татко, за да проверя дали ни наблюдава, но той бе забил поглед в списанието.

— Никълъс Бретън казал за нея, че е „гнусно ястие за груби стомаси“ — продължи Дафи, въртейки се наперено на стола си. — Освен това е казал, че старата треска, това е друг вид риба, в случай че не знаеш, е като „необозначена престилка“, което означава прислужник, който не носи герба на господаря си.

— Дафни, моля те... — намеси се татко, без да вдига очи от списанието, и тя млъкна.

Знаех, че става въпрос — като си мислех, че не разбирам — за Догър. Войната в Бъкшоу се водеше така: невидимо, а понякога и мълчаливо.

— Подай ми една препечена филийка, ако обичаш — помоли Дафи тихо и възпитано, сякаш се обръщаше към непознат в кафене: като че последните единайсет години от живота ми изобщо не съществуваха.

— Фостър имат нов корт за бадминтон — отбеляза Фели внезапно, без да се обръща конкретно към някого. — Шийла ще използва стария за паркинг на Даймлера си.

Татко изсумтя, но разбрах, че вече не ни слуша.

— Много е модерна — продължи Фели. — Накара Копли да поднесе десерт на южната морава, но вместо сладолед, ни сервира охлюви! Ядохме ги сурови като стриди, като кинозвездите. Толкова забавно беше.

— По-добре внимавай — предупредих я аз. — Събирачите на охлюви понякога слагат в кошницата и по някоя пиявица погрешка. Ако глътнеш пиявица, тя ще прояде стомаха ти отвътре.

Лицето на Фели бавно побледня.

— Имаше някаква статия по въпроса в „Хрониките на Хинли“ — добавих услужливо. — В броя от преди три седмици, ако помня правилно. Ставаше въпрос за мъж от Сейнт Елфрида, съвсем наблизо, който глътнал пиявица, и се наложило да му...

Но Фели вече беше станала от стола и сега изтича навън.

— Отново ли провокираш сестра си, Флавия? — надигна очи от списанието татко, но постави пръст, за да си отбележи страницата.

— Опитвах се да обсъдя новините — отвърнах аз. — Но май не я заинтригувах особено.

— Ах — въздъхна татко и продължи да чете за дефектите в печатарската плака на сините марки от две пени.

Когато татко седеше с нас на масата, поне се правехме на възпитани.

Успях да се измъкна изненадващо лесно.

Госпожа Малит изтезаваше трупа на пиле с кълбо готварски канап в кухнята.

— Няма да се опече хубаво, ако не привържеш стегнато крилата — обясни тя. — Така ми казваше госпожа Чадуик в Нортън Хол, а тя най-добре знаеше. Научи ме да готвя, макар и още по времето на лейди Рекс-Уелс, много преди да се родиш, скъпа. „Овържи ги три пъти, казваше ми, и никога няма да се налага да стържеш фурната.“ На какво се смееш, госпожичке?

Изплъзна ми се нервен кикот, щом в съзнанието ми изникна внезапен спомен — как по подобен начин ме завързват собствените ми сестри.

Споменът от своя страна ми припомни, че още не съм си отмъстила. Вярно, казах шегичката за пиявиците, но това беше само

загрявка: прелюдия към отмъщението. За съжаление просто бях твърде заета.

Докато госпожа Малит пяхаше обреченото пиле в пастта на фурната, се възползвах от възможността да свия буркан ягодов конфитюр от килера.

— Три пъти по три — заявих със страховита гримаса и намигнах зловещо на госпожа Малит, сякаш ѝ давах знака на някое тайно общество, чиито единствени членове бяхме двете с нея. В същото време като Уинстън Чърчил вдигнах два пръста под формата на буквата „V“ — знака на победата — с дясната си ръка, за да отклоня вниманието от буркана в лявата.

Щом се върнах на безопасно място на горния етаж, отворих вратата на стаята си възможно най-тихо. Нямаше нужда да будя Порцелан. Щях да ѝ оставя бележка, че ще се върна по-късно. Не бе необходимо да ѝ обяснявам къде отивам.

Но не се наложи: леглото беше оправено, а Порцелан я нямаше.

Да му се не види! Нима не разбра, че не бива да излиза от стаята ми? Мислех, че съм се изразила пределно ясно, но явно не бях.

Къде ли беше сега? Дали се скиташе из залите на Бъкшоу, където със сигурност щяха да я хванат? Или се е върнала във фургона при Стобора?

Възнамерявах да я придружа до полицията в Бишъпс Лейси, за да уведоим полицаи Линет, че е тук. Така не само щях да изпълня дълга си, но щях да съм и в удобна позиция да подслушам разговора между Порцелан и органите на реда. Полицаи Линет на свой ред щеше да уведоми началниците си в Хинли, които щяха да предадат информацията на инспектор Хюит. А аз щях да получа благодарност.

Можеше да е толкова просто. Проклето момиче!

Минах обратно през кухнята, намигнах зловещо за втори път на госпожа Малит и промърморих:

— Три пъти по три.

Гладис ме чакаше подпряна на градинския зид, а Догър бе улисан в работа в оранжерията си.

Но докато се отдалечавах, усетих, че ме наблюдава.

Молдън Фенуик се намираше източно от Бишъпс Лейси, недалеч от Чипфорд.

Макар никога да не съм идвала тук, селцето ми изглеждаше познато. И нищо чудно: понякога го наричаха „най-хубавото село в Англия“ и му правеха умопомрачително количество снимки. Къщичките от XVII и XVIII век с дървените греди и покриви, с ружи в градините и с прозорци с ромбовидно разделени стъкла, с езерцето и плевнята за зърно, се бяха появявали не само в стотици книги и списания, но бяха служили и за декор на няколко популярни филма като „Мед за продаван“ и „Госпожица Дженкс отива на война“.

Именно тук живееше майката на Бруки Хеъруд и тук бе ателието ѝ, макар да нямах ни най-малка представа коя от къщичките е нейната.

Зелен туристически автобус беше паркиран пред „Бикът“, а пътниците му се носеха нагоре по главната улица с извадени фотоапарати и плъзваха във всички посоки, размахващи отмерено ръце като банда стрелци.

Няколко възрастни селяни, хванати навън в градините си, започнаха плахо да оправят коси и да наместват вратовръзките си под звука на щракащите фотоапарати.

Подпрях Гладис на един стар бряст и отидох до автобуса.

— Добро утро — поздравих жена със сламена шапка, сякаш съм от комитета по посрещането. — Добре дошли в Молдън Фенуик. Откъде идвате?

— О, Мел — обърна се тя към мъжа зад себе си, — чуй само акцента ѝ! Не е ли възхитителна? От Йонкърс, щата Ню Йорк, сме, миличка. Обзалагам се, че знаеш къде се намира.

Всъщност знаех. В Йонкърс е живял Лео Бакеланд, белгийският химик, който случайно открил поли-окси-бензил-метилен-гликолан-хидрида, по-известен като бакелит, докато се опитвал да получи синтетичен заместител на шеллак, който до откриването на бакелита се извличал от секретите на бръмбара *Coccus lacca*.

— О, да, чувала съм за Йонкърс — отвърнах аз.

Залепих се за Мел, който с фотоапарат в ръка тръгна към варосана бяла къща, а зад него с прегърбени рамене и сведени очи се мъknеше начумерена дъщеря, на която изглежда ѝ бе дошло до гуша от презокеански пътувания.

Пристъпвах от крак на крак и го зачаках да снима белокоса жена с туидени дрехи, която, покачена несигурно на стълба, кастреше пълзящ розов храст.

Мел закричи да търси нови спомени, а аз останах за миг до портата и се престорих, че се люблювам на градината; после сякаш се събудих от частичен транс и вкарах в употреба най-добрия си американски акцент.

— Я ми кажете — провикнах се и посочих неопределено зеленината на селото. — Нали тук живее онази, как ѝ беше името? Художничката?

— Ванета Хеъруд. Живее в Глийб Котидж — отвърна топло жената и помахна с градинарските ножици. — Последната къща отдясно.

Стана толкова лесно, че почти се засрахих.

Значи така се казваше: Ванета. Ванета Хеъруд. Подхождаше на човек, който рисува дребни благородници с техните кучета и коне.

Вероятно не беше много възпитано да се натрапвам на майка, току-що загубила сина си, но трябваше да разбера някои неща преди полицията. Дължах поне това на Фенела Фаа и в по-малка степен на семейството си. Защо например заварих сина на Ванета Хеъруд в салона на Бъкшоу посред нощ точно преди да го убият?

Не очаквах майка му да знае отговора на въпроса, но беше възможно да ми каже нещичко, което да ми помогне да разбера сама.

Както и обясни жената с градинарските ножици, Глийб Котидж беше последната къща отдясно — два пъти по-голяма от останалите на улицата, сякаш две къщи бяха събрани заедно и превърнати в една по-голяма постройка. Всяка от половините имаше собствена входна врата, прозорец с оловна рамка и отделен комин и изглеждаха като огледални образи.

Имаше обаче само една порта и на нея беше закачена малка месингова табелка с надпис: „Ванета Хеъруд — портретист“.

Спомних си една пролетна вечер, в която по време на задължителните литературни вечери, организирани от татко, Дафи ни четеше на глас откъси от „Животът на Самюел Джонсън“ от Бозуел и се сещам, че Джонсън бе обявил рисуването за непристойна професия за жена. „Упражняването на всяко изкуство сред обществото и

взирането в лицата на мъжете е крайно непристойно за една жена“, заявяваше той.

Е, аз видях лицето на доктор Джонсън в книгата и не бих могла да си представя който и да било, мъж или жена, да гори от желание да се вира в него — човекът приличаше на подпухнала жаба!

Зад портата градината на Глийб Котидж искреше в синьо; високите ралици, цъфтящи за втори път, сякаш се надигаха на пръсти зад салвията и отчаяно се опитваха първи да докоснат небето.

Веднъж Догър ми каза, че макар ралиците да могат да цъфнат отново, ако стеблата им се отрежат ниско след първия цъфтеж, нито един честен градинар не би го направил, защото така се изтощавали корените.

Каквато и да беше Ванета Хеъруд, очевидно не беше честна градинарка.

Докоснах с пръст порцелановия звънец на вратата и натиснах. Докато чаках да ми отворят, отстъпих назад, взрях се заинтересовано в небето и свих устни, сякаш си свирукам безгрижно. Никога не се знае: някой можеше да надникне зад пердетата и беше важно да изглеждам безобидна.

Изчаках... и отново натиснах звънеца. Вътре се чува стъпки, последвани от стържещ звук точно зад вратата, сякаш някой преместваше барикада от мебели.

Вратата се отвори и едва не ахнах на глас. Пред мен се изправи мускулеста жена с бричове за езда и лилава блуза. Късата ѝ сива коса прилепваше към главата ѝ като алуминиев шлем.

Тя вдигна монокъл пред окото си и се взря в мен.

— Да?

— Госпожа Хеъруд?

— Не — отвърна тя и затръшна вратата в лицето ми.

Добре тогава!

Спомних си как татко веднъж отбеляза, че ако грубото държание не се дължи на невежество, то може да се приеме за сигурен знак, че разговаряш с аристократ. Отново натиснах звънеца. Щях да помоля да ме упъти.

Но този път вратата не се отвори, а къщата зад нея стоеше потънала в тишина.

Я чакай малко! Къщата имаше две входни врати. Просто бях избрала грешната.

Ударих се с кокалче по главата и отидох при другата врата. Вдигнах чукчето и почуках леко.

Вратата се отвори мигновено и пред мен застана жената с бричовете за езда и ме изгледа кръвнишки, макар и този път не през монокъла.

— Може ли да разговарям с госпожа Хеъруд? — осмелих се да попитам. — Става въпрос за...

— Не! — отвърна тя силно. — Върви си!

Но преди да успее да затръшне вратата, от вътрешността на къщата долетя глас.

— Кой е, Урсула?

— Едно момиче се опитва да ни продаде нещо — провикна се тя през рамо, а после се обърна към мен: — Върви си. Не искаме бисквити.

Зърнах възможността и се възползвах.

— Госпожо Хеъруд! — извиках. — Става въпрос за Бруки!

Сякаш направих магия и спрях времето. Като че ли цяла вечност жената на вратата стоя напълно неподвижна и ме зяпаше сякаш съм рисунка с човешки размери, изрязана от книга с картини. Дори не дишаше.

— Госпожо Хеъруд, моля ви! Казвам се Флавия де Лус и съм от Бишъпс Лейси.

— Покани я да влезе, Урсула — каза гласът.

Когато минах покрай нея и влязох в тесния коридор, Урсула не помръдна.

— Насам — обади се гласът и аз тръгнах към него.

Предполагам, че почти очаквах да видя спаружената госпожица Хавишам от „Големите надежди“ на Дикенс, стиснала плесенясалите си съкровища в пустия салон със спуснати пердета. Гледката обаче беше съвсем различна.

Ванета Хеъруд стоеше обляна от слънчева светлина пред еркерния прозорец и когато влязох, се обърна и протегна ръце към мен.

— Благодаря ти, че дойде.

Стори ми се около четирийсет и пет годишна, но трябваше да е доста по-възрастна. Как, за Бога, това прекрасно създание можеше да е

майка на нехранимайкото на средна възраст Бруки Хеъруд?

Госпожа Хеъруд носеше елегантен черен костюм с ориенталско шалче на врата, а пръстите ѝ пламтяха от диаманти.

— Трябва да се извиня заради Урсула — каза тя и взе ръцете ми в своите. — Брани ме ожесточено. Може би твърде ожесточено.

Кимнах глуповато.

— В моята професия уединението е от първостепенно значение, а сега с всичко това...

Тя разпери ръце, сякаш за да обхване целия свят.

— Разбирам. Съжалявам за Бруки.

Тя се обърна, извади цигара от сребърна табакера, запали я със сребърна запалка, приличаща на умален модел на лампата на Аладин, и издиша дълга струя дим, който, странно, но също изглеждаше сребрист на слънчевата светлина.

— Бруки беше добро момче — каза тя, — ала когато порасна, не стана добър мъж. Имаше фаталната дарба да убеждава хората да му вярват.

Не разбрах точно какво има предвид, но кимнах.

— Животът му не беше лек — продължи замислено госпожа Хеъруд. — Изобщо не беше толкова лек, колкото изглежда. — И изведнъж попита: — А сега, кажи ми, защо дойде?

Въпросът ѝ ме хвана неподготвена. Защо наистина дойдох?

— Не се срамувай, дете. Ако си тук, за да изкажеш съболезнования, вече го направи и ти благодаря. Ако искаш, можеш да си вървиш.

— Бруки беше в Бъкшоу — рекох изведнъж. — Заварих го в салона посред нощ.

Идеше ми да си отрежа езика! Нямахше нужда майка му да разбира това — изобщо нямаше нужда, а и за мен никак не беше изгодно да ѝ казвам.

Но част от мен знаеше, че няма страшно. Ванета Хеъруд беше професионалистка. Едва ли искаше да се разчуе за среднощните разходки на сина ѝ. Не повече, отколкото аз.

— Ще те помоля за една голяма услуга, Флавия. Ако се налага, кажи на полицията, но ако мислиш, че не е жизненоважно... — Госпожа Хеъруд се бе върнала до прозореца и се взираше през него в миналото. — Разбираш ли, Бруки си имаше... лоши черти, ако може

така да се каже. Ако няма нужда да ги правим обществено достойние, тогава...

— Няма да кажа на никого, госпожо Хеъруд. Обещавам.

Тя се обърна и прекоси бавно стаята.

— Ти си забележително интелигентно момиче, Флавия — рече ми и след като се замисли за няколко секунди, добави: — Ела с мен, искам да ти покажа нещо.

Слязохме по едно стъпало, после се качихме по друго и стигнахме до онази част от къщата, на чиято врата бях почукала първо. Заради ниските тавани се наложи Ванета Хеъруд да се привежда, докато преминавахме от стая в стая.

— Това е ателието на Урсула — махна тя с ръка към едно помещение, което изглеждаше пълно с клонки и пръчки.

— Плете кошници — обясни госпожа Хеъруд. — Урсула е привърженичка на традиционните занаяти. Върбовите й кошници са печелили награди и тук, и на Континента. Честно казано — сниши глас до поверителен шепот, — заради миризмата на химични препарати често излизам навън, но в края на краищата тя само това си има, горкичката.

Химични препарати ли? Ушите ми се наостриха като на стар военен кон при звука на боен рог.

— Предимно сяр — продължи госпожа Хеъруд. — Урсула използва парите, за да избелва върбовите клонки. Стават бели като излъскани кости, но как само мирише!

Подозирах, че довечера до късно ще преглеждам книгите от химичната библиотека на чичо Тар. Вече премислях химичните възможности на салицина ($C_{13}H_{18}O_7$) — открит във върбовата кора през 1831 г. от Леру — и добрата стара сяр (S). От опит знаех, че цветчета от върба, държани няколко седмици в кутия, издават отвратителен мирис на мъртва риба — факт, който съм запомнила за употреба в бъдеще.

— Насам — подкани ме госпожа Хеъруд и се приведе, за да не си удари главата в една особено ниска греда. — Внимавай да не се нараниш и гледай къде стъпваш.

Ателието й беше великолепно. Ясната северна светлина нахлуваше през високите ъгловати прозорци и създаваше

впечатлението, че си се натъкнал случайно на стая наред горска поляна.

Под светлината стоеше голям дървен статив, а на него — недовършен портрет на Флоси, сестрата на Шийла Фостър, приятелката на Фели. Флоси седеше на голям тапициран стол с един крак свит под себе си и галеше огромна персийска котка, свила се в скута ѝ. Котката поне имаше почти човешки вид.

Всъщност и Флоси не изглеждаше зле. Тя не ми беше голяма любимка, но не я винях. Портретът улавяше идеално, по начин, по който не би могъл и фотоапарат, лъскавата ѝ безличност.

— Е, как ти се струва?

Огледах тубичките с боя, изцапаните с петна парцали и изобилието от четки с камилски косъм, които стърчаха навсякъде около мен от консервни кутии, стъклени чаши и бутилки като тръстики в блато през декември.

— Много хубаво ателие. Това ли искахте да ми покажете? — посочих към портрета на Флоси.

— Мили Боже, не! — отвърна тя.

Чак сега забелязах в другия край на ателието, срещу прозорците, два тъмни ъгъла, където може би дузина картини без рамки и с облепени с хартия гърбове стояха облепени с лице към стената.

Ванета (вече мислех за нея като „Ванета“, вместо като „госпожа Хеъруд“) се наведе над тях и започна да ги прехвърля, все едно разглеждаше голям каталог с индексирани картончета.

— А, ето я — каза най-накрая тя и извади едно голямо платно.

Държеше картината с гръб към мен, докато я носеше към статива. Премести Флоси на един дървен стол, и обърна платното с лице и го постави на триножника.

После безмълвно отстъпи назад и ме остави да видя портрета.

Сърцето ми спря.

Портретът беше на Хариет.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Харriet. Майка ми.

Седи под прозореца в салона на Бъкшоу. От дясната ѝ страна сестра ми Офелия, около седемгодишна, си играе с нишка червена прежда, оплетена около пръстите ѝ като тънка алена змия. Отляво на Харriet другата ми сестра, Дафни, макар твърде малка, за да може да чете, е отбелязала с показалец до коя страница е стигнала на голяма книга: „Приказки от братя Грим“.

Харriet е свела нежно очи, с лека усмивка на лице като мадона, към белия вързоп в ръцете си: дете — бебе, облечено в дълга бяла дрешка с богата бродерия и дантели — може би рокличка за кръщение?

Искам да погледна майката, но очите ми непрекъснато се връщат към бебето.

Това, разбира се, съм аз.

— Преди десет години — казваше Ванета — отидох в Бъкшоу един зимен ден.

Вече стоеше зад гърба ми.

— Колко добре си го спомням. През нощта бе станало убийствено студено. Всичко беше покрито с лед. Позвъних на майка ти и ѝ предложих да го оставим за друг път, но тя не искаше и да чуе. Каза, че заминавала и искала портретът да е подарък за баща ти. Щяла да му го даде, когато се върнела.

Зави ми се свят.

— Но така и не се върна — добави тихо Ванета, — а, честно казано, след това сърце не ми даваше да я занеса на баща ти. Горкичкият, толкова скърби.

Скърби ли? Макар никога да не съм мислила по въпроса точно от тази гледна точка, беше вярно. Татко наистина скърбеше, но сам и предимно мълчаливо.

— Картината е негова, тъй като майка ти ми плати предварително. Тя беше много доверчива.

„Наистина ли?“, искаше ми се да попитам. „Не знаех. Не я познавах добре като вас.“

Изведнъж усетих непреодолимо желание да се махна от това място — да изляза навън и да дишам свободно.

— Най-добре я задръжте, госпожо Хеъруд... поне засега. Не искам да разстройвам татко.

„Я чакай!“, сетих се в следващия миг. Та целият ми живот беше посветен на това да разстройвам татко — или поне да не го слушам. Откъде изведнъж ме обзе желание да го утеша и да го накарам да ме прегърне?

Не че щях да го направя, разбира се, защото ние Де Лус не правим такива неща.

Въпреки това някаква непознаваема част от Вселената се бе променила, сякаш една от четирите гигантски костенурки, на които разправят, че се крепял светът, изведнъж е пристъпила от единия на другия си крак.

— Трябва да вървя — казах и неизвестно защо тръгнах заднишком към вратата. — Съжалявам за Бруки. Знам, че той има много приятели в Бишъпс Лейси.

Всъщност изобщо нямаше подобно нещо! Защо излъгах? Сякаш устата ми е обладана от демони и не можех да спра думите.

Всичко, което на практика знаех, беше, че Бруки Хеъруд е браконьер и лентяй — и че го изненадах по време на едно от нощните му похождения. Знаех това, както и че твърдеше, че е видял Сивата дама на Бъкшоу.

— Довиждане — казах и излязох в коридора, където Урсула се обърна рязко и се скри бързо от поглед с плетена кошница в ръка. Но не толкова бързо, че да не забележа изпълнения с омраза поглед, който ми хвърли.

Докато карах на запад към Бишъпс Лейси, размишлявах за онова, което видях. Отидох в Молдън Фенуик, за да разбера нещо за Бруки Хеъруд — със сигурност той е нападнал Фенела при Стобора, защото кой друг е обикалял из Бъкшоу през онази нощ? Но вместо това зърнах отново Хариет, майка ми: зърнах образ, който не ме зарадва толкова, колкото очаквах.

Защо например ме глождеше толкова, че видях Фели и Дафи като два доволни плужека да се къпят в сиянието ѝ, докато аз лежах безпомощно, увита като малка мумия в бял плат; по-безинтересна и от пакет месо от касапина?

Хариет обичала ли ме е? Сестрите ми непрекъснато повтаряха, че не е: всъщност ме е презирала; изпаднала е в дълбока депресия, след като съм се родила — депресия, която вероятно е довела до смъртта ѝ.

И въпреки това на картината, нарисувана малко преди да предприеме последното си пътешествие, по лицето ѝ не се забелязваше и следа от страдание. Очите на Хариет бяха вперени в мен, а в изражението ѝ се четеше поне частица радост.

Нещо в портрета ме глождеше: нещо почти забравено се опитваше да излезе на повърхността, докато се взирах в статива в ателието на Ванета Хеъруд. Но какво?

Колкото и да се опитвах, не можех да установя.

Казах си: „Отпусни се, Флавия. Успокой се. Мисли за нещо друго.“

Отдавна съм открила, че когато не мога да се сетя за някоя дума или формула, най-добре беше да се замисля за нещо друго: тигри, например или овесена каша. И тогава, когато непослушната дума най-малко очакваше, внезапно насочвах цялото си внимание към нея и осветявах виновницата с лъча на мисълта си, преди да успее да изчезне отново в мрака.

Наричах тази техника „Дебнене на мисли“ и страшно се гордеех с откритието ѝ.

Оставих мислите ми да се зареят при тигрите и наум първо ми дойде тигърът от стихотворението на Уилям Блейк: онзи, който горял в страховита симетрия в горите на нощта.

Веднъж, когато бях по-малка, Дафи ме докара до истерия, като се уви в черга от тигрова кожа, взета от оръжейния музей на Бъкшоу, и се промъкна в стаята ми посред нощ, за да издекламира стихотворението със зловещо съскане: „Тигър, тигър в нощта гори...“

Така и не ми прости, задето я замерих с будилника си. Още има белег на брадичката.

След това се замислих за овесената каша: през зимата в големи димящи черпаци, сива като лава, изхвърлена от лунен вулкан. По

нареждане на татко госпожа Малит...

Госпожа Малит! Разбира се!

Глождеше ме нещо, което тя каза, когато я разпитвах за Бруки Хеъруд. „Майка му е онази жена с боите в Молдън Фенуик. Може пък един ден и вас да нарисува“, беше добавила тя. *И вас.*

Което означаваше, че госпожа Малит е знаела за портрета на Хариет! Сигурно е присъствала на тайното позиране.

— Тигър! — извиках. — Ти-гър!

Думите ми отекнаха от живите плетове от двете страни на тесния път. Пред мен нещо се шмугна светкавично в храстите.

Може би беше някакво животно? Елен? Не, не беше животно, а човек.

Със сигурност беше Порцелан. Още носеше черната рокля на Фенела.

Натиснах спирачките на Гладис.

— Порцелан? — провикнах се. — Ти ли си?

Никой не ми отговори.

— Порцелан? Аз съм, Флавия.

Колко глупаво от моя страна да извикам точно това. Та Порцелан се бе скрила в храстите именно от мен. Само че защо?

Не я виждах, но тя сигурно беше толкова близо, че да мога да я докосна. Усещах как очите ѝ ме следят.

— Порцелан? Какво има? Какво се е случило?

Зловещата тишина се проточи. Чувствах се като на някой от онези спиритични сеанси, на които чакаш стрелката на дъската за викане на духове да се задвижи.

— Добре — казах накрая. — Не бързай. Ще седя тук и ще те чакам, докато излезеш.

Последва нова дълга тишина и накрая храстите се разтвориха и Порцелан излезе на пътя. Изражението ѝ подсказваше, че се е запътила към гилотината.

— Какво има? — попитах я. — Какво е станало?

Пристъпих към нея, но тя направи крачка назад, за да запази безопасно разстояние помежду ни.

— Полицаите ме заведоха да видя Фенела — отвърна тя разтреперана. — В болницата.

„О, не, помислих си. Умряла е от раните си. Дано не е вярно.“

— Съжалявам — направих още една крачка напред.

Порцелан отстъпи назад и вдигна ръце, за да ме спре.

— Съжаляваш? — попита със странен тон. — За какво? Не... не се приближавай!

— Съжалявам за случилото се с Фенела. Направих всичко възможно, за да ѝ помогна.

— За Бога, Флавия! — изписка Порцелан. — Престани! Опита се да я убиеш, много добре знаеш това. А сега искаш да убиеш и мен!

Думите ѝ ми изкараха въздуха, сякаш някой ме е ударил. Не можех да си поема дъх; зави ми се свят, мислите ми препускаха и в главата си чувах звук като от ято скакалци.

— Аз...

Но нямаше смисъл — не можех да продумам.

— Фенела ми разказа всичко. Ти и семейството ти ни мразите от години. Баща ти изгонил Фенела и Джони Фаа от земята ви и Джони умрял заради това. Ти си я завела на старото им място за лагеруване, за да я довършиш, и почти успя, нали?

— Това е лудост! — успях да промълвя. — Защо ще искам да...

— Само ти си знаела, че фургонът ѝ е там.

— Виж, Порцелан, знам, че си разстроена. Разбирам те. Но ако исках да убия Фенела, защо ще си правя труда да викам доктор Дарби? Нямаше ли да е по-лесно просто да я оставя да умре?

— Не... не знам. Опитваш се да ме объркаш. Може да си си търсила извинение... в случай че не успееш да я убиеш.

— Ако исках да я убия, щях да го направя — отвърнах раздразнено. — Нямаше да се откажа, докато не я довърша. Нямаше да се проваля, разбираш ли?

Очите на Порцелан се разшириха, но виждах, че съм я убедила.

— А по въпроса, че само аз съм била навън през нощта, какво ще кажеш за Бруки Хеъруд? Той се мотаеше из Бъкшоу, дори го хванах в салона. И него ли мислиш, че съм убила? Да не мислиш, че някой, който тежи двайсет килограма, може да убие Бруки, който тежеше вероятно осемдесет, и да го провеси като пране на тризъбеца на Посейдон?

— Ами...

— О, стига, Порцелан! Мисля, че Фенела не е видяла нападателя. Иначе нямаше да обвини мен. Тежко ранена и объркана е. Оставя

въображението ѝ да запълни липсващите спомени.

Порцелан стоеше на пътя и се взираше в мен, сякаш съм кобра в кошницата на факир, която внезапно е проговорила.

— Хайде, ела — качих се на Гладис. — Скачай на рамката. Ще се върнем в Бъкшоу и ще разнищим тази работа.

— Не, аз се връщам във фургона.

— Там няма да си в безопасност. — Може би ако ѝ обяснях ситуацията направо, без заобикалки, щеше да промени решението си. — Онзи, който е разбил черепа на Фенела и е забил вилицата за омари в носа на Бруки, още е на свобода. Хайде, качвай се.

— Не. Казах ти, връщам се във фургона.

— Защо? Страх ли те е от мен?

Отговори малко по-бързо, отколкото ми се понрави.

— Да. Страх ме е.

— Добре тогава — рекох тихо. — Голяма глупачка си. Не ме интересува.

Поставих крак на педала и се приготвих да тръгна.

— Флавия...

Погледнах я през рамо.

— Признах на инспектор Хюит какво ми разказа Фенела.

„Прекрасно. Направо прекрасно!“

Някой беше казал, че музиката може да успокои и най-големия гадняр... или пък беше „звяр“? Дафи щеше да знае със сигурност, но тъй като не ѝ говорех, нямаше как да я питам.

На мен обаче музиката не ми действаше и наполовина толкова успокояващо, колкото отмъщението. За мен разчистването на сметки изобщо не можеше да се сравнява с благотворния ефект на музиката. След срещата с Порцелан задишах тежко през носа като разярен глиган и ми трябваше време да се поуспокоя.

Щом влязох в лабораторията си, се почувствах сякаш съм прекрачила прага на тиха църква: редиците шишенца с химикали бяха моите витражи, а работният плот — моят олтар. Химията има повече богове и от връх Олимп и тук в уединение можех да се моля на най-великите от тях: Жозеф Луи Гей-Люсак (който, щом видял една млада продавачка в магазин за платове да чете тайно учебник по химия,

скрит под тезгяха, веднага зарязал годеницата си и се оженил за момичето); Уилям Пъркин (открил как да приготвя лилава боя за наметките на императорите, без да използва плюнката на мекотели) и Карл Вилхелм Шееле, който най-вероятно е открил кислорода и — още по-вълнуващо — циановодорода, който според мен, имаше последната дума в света на отровите.

Първо си измих ръцете. Винаги изпълнявах това като церемония, но днес трябваше ръцете ми да са сухи.

Качих в лабораторията предмет, който обикновено стоеше завързан за седалката на Гладис. Гладис бе излязла от фабриката напълно оборудвана с кутия с инструменти за лепене на гуми и именно тази тенекиена кутия с името на господата Дънлоп на капака сега поставих на работния плот.

Но първо затворих очи и си представих ясно обекта на вниманието си: обичната ми сестра Офелия Гертруд де Лус, чиято мисия в живота бе да възроди Испанската инквизиция с мен за единствена жертва. Неотдавнашното изтезание със съучастието на Дафи беше последната капка. А сега щеше да удари часът за отмъщение!

Най-голямата слабост на Фели бяха огледалата: по отношение на суетата в сравнение с нея и Беки Шарп от „Панаир на суетата“ изглеждаше като някоя от Смирените сестри на Дева Мария — орден, с който Фели винаги ме сравняваше (в отрицателен смисъл, смее да добавя).

Сестра ми можеше да се гледа в огледалото с часове, да отмята коса, да оголва зъби, да си стиска пъпките и да подръпва надолу външните ъгълчета на клепачите, за да ги насърчи да увиснат аристократично като на татко.

Дори в църквата, където ходеше изтупана от глава до пети, Фели поглеждаше крадешком в огледалцето, скрито в книгата ѝ с ХИМНИ, за да следи тена си, докато се правеше, че си припомня текста на Химн 573: „Създания от светлина и красота“.

Освен това тя бе сноб и по отношение на религията. За Фели сутрешната църковна служба беше драма, а тя — набожната звезда в нея. Винаги се стрелкаше първа на опашката за причастие, за да може на връщане към скамейката максимален брой хора да я видят как е свела скромно очи и е преплела дългите си бели пръсти пред себе си.

Припомнях си наум тези факти, докато планирах следващия си ход, а сега моментът за него настъпи.

С малката бяла Библия, която госпожа Малит ми подари в деня на първото ми причастие, в едната ръка и с кутията с инструменти в другата, се отправих към стаята на Фели.

Не беше толкова трудно, колкото изглежда. През лабиринта от прашни мрачни коридори на горния етаж успях да стигна от източното до западното крило на Бъкшоу, минавайки покрай няколко необитаеми спални, неизползвани от времето, когато кралица Виктория е отказала поканата да посети имението в последните години от управлението си. Казала на личния си секретар, сър Хенри Понсънби, че „в подобна малка къща няма място дори да се диша“

Зад дървените си врати тези стаи бяха като гробище за мебели, обитавани единствено от покрити с чаршафи легла, тоалетки и столове, чиито сухи кости нощем скърцаха и пукаха тревожно.

Сега, докато минавах покрай тях, всичко беше тихо чак до вратата, водеща до западното крило. Прилепих ухо до зеления плат, но от другата страна цареше тишина. Открехнах я мъничко и надзърнах в коридора.

Не се виждаше жива душа. Сякаш се намирах в гробница.

Усмихнах се, когато по западното стълбище долетя мелодията на „Радостният копнеж на човека“ на Бах: Фели се упражняваше на пианото в салона и нямаше да ме обезпокои.

Влязох в спалнята ѝ и затворих вратата.

Познавах стаята сравнително добре, тъй като често идвах тук, за да свия някой шоколад и да претършувам хубавичко чекмеджетата. Разположението беше почти като на моята стая: просторна като плевня с високи тавани и прозорци; място, по-подходящо за паркиране на самолети, отколкото за паркиране на тяло за сън.

Най-голямата разлика между моята стая и стаята на Фели беше, че тук ги нямаше висящите на парцали от стените влажни тапети, които при силен дъжд задържаха студ, от които капеше вода и превръщаха дюшека ми в блато. В такива случаи се принуждавах да изоставя леглото си и, загърната в халат, да прекарам нощта на вмирикан на мухъл фотьойл в някой сух ъгъл.

За разлика от моята, стаята на Фели приличаше на декор от филм. Тапетите бяха на нежни цветя (като че ли мъхави рози), а

високите прозорци — обрамчени с метри дантела.

Легло с бродиран балдахин стоеше почти незабелязано в ъгъла на огромната стая.

Отляво на прозорците гордо се издигаше изящна старинна тоалетка, чиито извити крака бяха тънки и деликатни като краката на балерините от картините на Дега. Върху нея беше прикрепено чудовищно огледало в тъмна рамка, твърде голямо за нежните крака, на които се крепеше. Приличаше по-скоро на Хъмпти Дъмпти — огромна глава върху крака на джудже.

Отворих Библията и я подпрях на четката за коса на Фели върху тоалетката. От кутията с инструменти извадих шишенце с магнезиев силикат хидроксид, по-известен като талк. Тази пудра пречеше на прясно залепената вътрешна гума да се прилепи за външната, но аз щях да го използвам с друга цел.

Топнах една от четчиците за грим на Фели в талка и след като погледнах към Библията за справка, написах с печатни букви кратко послание върху огледалото: *Второзаконие 28:27*.

След това извадих носната кърпа от джоба си и внимателно избърсах изписаните думи. Издухах попадалия върху плота на тоалетката талк и избърсах няколкото пращинки, останали на пода.

Готово! Останалата част от плана ми щеше да се изпълни сама, без да си помръдна и пръста, благодарение на неумолимите закони на химията.

Следващия път, когато Фели се курдисаше пред огледалото и се наведеше напред, за да разгледа грозната си мутра, влагата от топлия ѝ дъх, щеше да направи думите върху стъклото видими. Посланието щеше да се появи пред очите ѝ:

Второзаконие 28:27.

Фели щеше да се ужаси. Веднага щеше да провери откъса в Библията. Всъщност може и да не се наложеше: тъй като е свързан с външния вид, възможно беше вече да го знае наизуст. Но в случай че го потърсеше, щеше да открие следното:

„Ще те порази Господ с египетска проказа, хеморои, краста и сърбеж, от които не ще можеш да се изцериш.“

И сякаш проказата не бе достатъчна, „хеморои“ означаваше хемороиди — идеално допълнение според мен.

А доколкото познавах сестра си, знаех, че няма да се сдържи и ще прочете и останалото:

„И ще те порази Господ с лудост, слепота и вцепеняване на сърцето. И ще ходиш пипнешком по пладне, както слепец ходи пипнешком в тъмнина, не ще имаш сполука в пътищата си, и ще бъдеш всеки ден притесняван и ограбван, и не ще има кой да те защити.“

На Фели щяха да ѝ се разтреперят шушоните!

След като посланието се материализираше пред очите ѝ, щеше да повярва, че е получила телеграма от Господ и — триста дяволи! — как само щеше да се разкайва!

Представях си я: щеше да се хвърли на пода и да пълзи по килима, да моли прошка за долния начин, по който се държи с малката си сестричка.

По-късно щеше да слезе за вечеря и да седне на масата изнурена, уплашена и безмълвна от шок.

Слязох по стълбите с кискане. Нямах търпение.

В подножието на стълбището, във вестибюла, стоеше инспектор Хюит.

ПЕТНАЙСЕТ

Инспекторът никак не изглеждаше доволен. Догър, който току-що го бе поканил да влезе, затвори тихо вратата и изчезна, както правеше обикновено.

— Май трябва да откриете представителство на участъка тук, в Бъкшоу — казах приветливо в опит да го разведря. — Ще спестите от бензин.

Инспекторът изобщо не се развесели.

— Хайде да си поговорим — отвърна той и аз останах с впечатлението, че не се опитва особено да ме предразположи.

— Разбира се. На ваше разположение съм.

Можех да съм изключително великодушна, когато съм в настроение.

— Става въпрос за онова, което открихме при фонтана... — започна той.

— Имате предвид Бруки Хеъруд, нали? Да, каква трагедия.

Инспекторът, изглежда, се изненада.

По дяволите! Десет секунди от началото на играта, и вече бях допуснала сериозна грешка.

— Значи го познаваш?

— О, всички познават Бруки — окопитих се бързо. — Той е един от селските чешити. Или поне... беше.

— А ти познаваше ли го?

— Виждала съм го. Тук-там, сецате се. Мяркала съм го из селото. Това е в общи линии.

Свързвах с невидим шев истина и неистина — умение, с което особено се гордеех. Един от триковете на занаята в такива случаи е да предложиш нова информация, преди разпитващият да има време да зададе друг въпрос. Така че продължих:

— Върнах се при Стобора, защото се притеснявах за Грай. Грай е конят на циганката. Искях да се уверя, че има храна.

Това не беше съвсем вярно: Грай можеше да се храни седмици наред с тревата на поляната, но никой не поставя под съмнение благородните мотиви.

— Много похвално — рече инспектор Хюит. — Помолих полицай Линет да снесе там малко сено.

В съзнанието ми бързо изникна образът на полицай Линет, който снася яйце в сеното, но го пропъдих, преди да съм се ухилила.

— Да, видях, когато пристигнах. И там, разбира се, се запознах с Порцелан. Тя ми каза, че сте я намерили в Лондон.

Докато говорех, инспекторът извади бележник, отвори го и започна да си записва. Трябваше да внимавам.

— Реших, че във фургона няма да е в безопасност. Особено след като нападателят на баба й е още на свобода. Настоях да дойде с мен в Бъкшоу и по пътя насам се натъкнахме на тялото.

Не казах „тялото на Бруки“, защото не исках да изглеждам твърде близка с него, което само би довело до още въпроси за познанството ни.

— В колко часа се случи това?

— Хм, да видим. Вие бяхте тук, когато станах, някъде по времето за закуска, значи около девет и половина, бих казала.

Инспекторът прелисти назад няколко страници от бележника си и кимна. На верен път бях.

— Веднага след това дойде сержант Грейвс да ми вземе отпечатъци. Към десет и половина... може би единайсет? Във всеки случай полицай Линет би могъл да ви каже в колко часа се обадох да съобщя, което беше не повече от десет-петнайсет минути след като открих тялото във фонтана.

Протаках — увъртах и отлагах момента, в който инспекторът неизбежно щеше да попита за предполагаемото ми нападение срещу Фенела. Реших просто да го кажа направо.

— Според Порцелан аз съм нападнала баба й — заявих рязко.

Инспектор Хюит кимна.

— Госпожа Фаа е много дезориентирана. Често се случва при травми на главата. Мислех си, че съм бил пределно ясен с внучката, но може би ще трябва да поговоря отново...

— Не! — прекъснах го аз. — Не го правете. Не е от значение.

Инспекторът ме изгледа остро и записа още нещо в бележника си.

— Пак ли изписвате „Р“ срещу името ми?

Дързък въпрос и веднага щом го зададох, съжалих. При едно предишно разследване бях видяла инспекторът да изписва главна буква „Р“ срещу името ми. Отказа да ми обясни какво означава и това ме влудяваше.

— Не е възпитано да задаваш такива въпроси — отвърна той с лека усмивка. — Човек никога не бива да разпитва полицаи за тайните му.

— Защо?

— По същата причина, поради която аз не те разпитвам за твоите.

Обожавах този човек! Как само си седяхме и играехме мисловна партия шах, в която и двамата знаехме, че единият мами.

С риск да се повтора — обожавах този човек!

И това беше всичко. Той ми зададе още няколко въпроса: дали съм видяла друг наоколо, дали съм чула бръмченето на моторно превозно средство и така нататък. И след това си тръгна.

По едно време ми се прииска да му разкажа още нещо, само за да се порадвам по-дълго на компанията му. Щеше да му стане много интересно да разбере например, как съм заварила Бруки в салона, а да не говорим за посещението ми при госпожица Маунтджой и в бърлогата на Бруки. Можех дори да му споделя какво видях в къщата на Ванета Хеъруд в Молдън Фенуик.

Но не го направих.

Докато стоях и размишлявах във вестибюла, вниманието ми привлече тихичко изскърцване на обувка и щом вдигнах очи, видях Фели да ме гледа от площадката на първия етаж. През цялото време е стояла там!

— Услужливата госпожица — подсмихна се тя. — Мислиш се за много умна.

По държанието ѝ разбрах, че още не се е огледала в огледалото в стаята си.

— Опитвам се да помогна — отвърнах и небрежно изтупах няколко останали по роклята ми пращинки талк.

— Нали не си мислиш, че той те харесва? Мислиш си, че много хора те харесват, но не е вярно. Никой не те харесва. Може би няколко души се преструват, но в действителност и те не те харесват. Колко жалко, че не го осъзнаваш.

Усилен от облицовката по стените на вестибюла, гласът ѝ отекваше до долу чак от изрисувания с херувимчета таван. Почувствах се сякаш съм затворник на подсъдимата скамейка, а тя — моят обвинител.

Както винаги, когато една от сестрите ми се обърнесе срещу мен, в гърдите ми се надигаше странно усещане, като че някакво праисторическо блатно същество се опитва да изпълзи от вътрешностите ми. Не можех да си обясня това чувство. Какво съм направила, та да ме мразят толкова?

— Защо не отидеш да поизтезаваш Бах? — озъбих ѝ се аз, но не бях в настроение за заяждане.

Винаги се изненадвам, когато след семейна кавга излизам навън и установявам, че светът изобщо не се е променил. Докато страстите и емоциите, натрупващи се като отровни газове в къщата, изглежда, се кондензират и полепват по стените и таваните като стар пушек, навън е различно. Природата като че ли не натрупва човешкото облъчване. Може би вятърът издухва надалеч гнева.

Мислех си за това, докато се тътрех към моравата Трафалгар. Щом Порцелан искаше да вярва, че аз съм чудовището, ударило баба ѝ по главата с... с какво наистина?

Когато намерих Фенела на пода във фургона, вътрешността му, с изключение на кръвта, бе изрядно чиста: нападателят не беше захвърлил наоколо окървавено оръжие: нямаше тояга, камък или ръжен. Което беше странно.

Освен ако оръжието не е имало някаква стойност, защо виновникът ще го взема?

Или пък го е изхвърлил? Но не видях нищо в подкрепа на хипотезата.

Полицайте със сигурност са търсили оръжието с лупа из цялата местност. Но намерили ли са го?

Спрях за миг пред фонтана на Посейдон. Старият Нептун, както го наричали римляните, със здравите си мускули и стегнатия си корем, се взираше безразлично в далечината като човек, пуснал без да иска газове на банкет, като се преструва, че не е бил той.

Държеше тризбеца си вдигнат като скиптър (все пак беше цар на морето), а рибарските му мрежи лежаха оплетени в краката му. Нямаше и следа от Бруки Хеъруд. Трудно ми бе да повярвам, че само преди часове той висеше тук мъртъв като страховит придатък към статуята.

Но защо? Защо убиецът му си е направил труда да вдигне трупа на толкова труднодостъпно място? Възможно ли е това да е послание — странна форма на военноморски сигнален флаг например?

Малкото, което знаех за Посейдон, бях научила от книгата „Митология“ на Томас Булфинч, екземпляр от която имахме в библиотеката на Бъкшоу. Това беше една от любимите книги на Дафи, но тъй като в нея не пишеше нищо за химия и отрови, не представляваше особен интерес за мен.

Според легендата Посейдон бил богът на водите, така че беше пределно ясно защо статуята му е избрана да украсява фонтан. Единствените водоеми в близост до този Посейдон бяха река Ефън, течаща покрай Стобора, и декоративното езеро на Бъкшоу.

Бруки бе повесен от тризбеца, както сврачките набождат пойни птици на тръни, за да се заемат с тях по-късно — макар да ми се струваше малко вероятно убиецът на Бруки да е планирал да го изяде след това.

Да не би тогава това да беше предупреждение? И ако е така, за кого?

Нуждаех се от няколко часа насаме с тетрадката си, но сега моментът не бе подходящ. Трябваше да се заема с Порцелан.

Не бях приключила с нея. В знак на добра воля нямаше да се засягам от детинското ѝ поведение — нито пък щях да се обидя. Възнамерявах да ѝ простя, независимо дали искаше.

Не мога да твърдя, че Грай се зарадва да ме види, когато пристигнах при Стобора, макар за миг да вдигна глава от пашата си.

По балата прясно сено наблизко разбрах, че полицай Линет бди, но Грай май предпочиташе прясната салата от бурени по брега на реката.

— Ехо! — извиках към фургона, но никой не отговори. Чувствителният ми като фин инструмент тил също ми каза, че поляната е пуста.

Не помня Порцелан да е заключвала фургона, когато тръгнахме от тук заедно, но сега вратата беше заключена. Или циганката се е върнала и е намерила ключа, или някой друг е заключил.

Но определено някой беше идвал тук, и то — ако можех да вярвам на носа си — съвсем наскоро.

От затоплената от слънцето врата се носеше нехарактерен мирис. Както щях да направя в лабораторията си с химично вещество, започнах да махам с длани и да насочвам въздуха към ноздрите си.

Нямаше съмнение: край вратата на фургона се носеше остатъчен мирис — мирис, който по-рано със сигурност не бях усетила от външната страна: миризмата на риба.

Мирисът на морето.

ШЕСТНАЙСЕТ

— Затуляш ми светлината — каза Дафи.

Умишлено застанах между книгата в ръцете ѝ и прозореца.

Нямаше да е лесно да помоля сестра си за помощ. Поех си дълбоко въздух.

— Имам нужда от помощ.

— Горкичката Флавия!

— Моля те, Дафи — казах аз, отвратена от себе си, че я умолявам. — Става въпрос за човека, чийто труп открих във фонтана.

Дафи хвърли раздразнено книгата.

— Защо ме въвличаш в подлите си игри? Много добре знаеш колко ме разстройват.

Дафи да се разстройва от игри?

— Мислех си, че обичаш кримките! — посочих към книгата ѝ, сборник с криминалните разкази за отец Браун от Гилбърт Честъртън.

— Обичам ги, но не и в истинския живот. От нещата, с които се занимаваш, ми се повдига.

Това беше новост за мен. Щях да я запомня за по-нататъшна употреба.

— И татко е същият — добави тя. — Знаеш ли какво каза на закуска, преди ти да слезеш? „Флавия пак е намерила труп.“ Все едно се гордее с теб.

Нима татко е казал това? Не можех да повярвам.

Колко неща разбрах само за минута! Трябваше да се сетя по-рано да говоря с Дафи.

— Вярно е. Намерих труп. Но ще ти спестя подробностите.

— Благодаря — рече тихо тя и дори ми се стори, че е искрена.

— Посейдон — продължих, като се възползвах от лекото затопляне на отношенията ни. — Какво знаеш за Посейдон?

На това му се казва да хвърлиш ръкавицата. Дафи беше компетентна по всички въпроси, а аз знаех, че няма да устои на изкушението да се изфука със свръхестествената си памет.

— Посейдон ли? Бил е простак. Грубиян и простак. И женкар.

— Как може един бог да е простак?

Дафи не отговори на въпроса ми.

— Бил е, както днес бихме го нарекли, светец, покровител на моряците, при това по много основателна причина.

— Какво означава това?

— Че е бил не по-добър, отколкото се е изисквало за тази длъжност. А сега изчезвай оттук.

По принцип щях да се докача, задето ме гони така високомерно (обожавам думата „докача“ — от „Дейвид Копърфийлд“ е, споменава се, когато леля му, Бетси Тротууд, е докачена от раждането на Дейвид), но сега не се засегнах — вместо това изпитах странно чувство на благодарност към сестра си.

— Благодаря, Дафи. Знаех си, че мога да разчитам на теб.

Малко прекалявах, но наистина бях доволна. А мисля, че Дафи също. Когато взе книгата си, забелязах, че ъгълчетата на устата ѝ се извиха нагоре с около милиметър.

Почти очаквах да заваря Порцелан в стаята си, но тя, разбира се, не беше там. За малко да забравя, че ме обвини в опит за убийство.

Щях да започна с нея.

Порцелан (записах в тетрадката си). — Не е възможно тя да е нападнала баба си, тъй като по това време е била в Лондон. Наистина ли? Имам единствено нейната дума по този въпрос. Но защо тогава е решила така спешно да изпере дрехите си?

Бруки Хеъруд — вероятно е бил убит от същия човек, който е нападнал Фенела. Дали? Възможно ли е Бруки да е нападнал Фенела? Той беше близо до местопрестъплението по това време.

Ванета Хеъруд — Защо ще убива собствения си син? Давала му е пари да стои далеч от нея.

Урсула? — не знам фамилното ѝ име. Работи с белила и върбови клонки, а Ванета Хеъруд каза, че я брани

ожесточено. Мотив?

Колин Праут — Бруки го тормозеше, но каква вражда би могъл да има Колин с Фенела?

Госпожа Бул — заплаши Фенела с брадва — твърдеше, че я видяла близо до дома си преди години, когато бебето ѝ изчезнало.

Хилда Муир — която и да е тя. Фенела изрече името ѝ два пъти: когато видяхме детето на Бул, покачено на дървото над Канавката, и когато отрязах бъзовите клонки при Стобора. „Сега всички ще умрем!“, извика Фенела. Дали Хилда Муир не я е нападнала?

Госпожица Маунтджой — хазяйка на Бруки. Но защо ще иска да го убива? Кражбата на старинна чиния не изглежда достатъчно основателна причина.

Драснах линия и под нея написах:

СЕМЕЙСТВО

Татко — много малко вероятно (въпреки че преди години е изгонил Фенела и Джони Фаа от територията на Бъкшоу).

Фели, Дафи, Догър и госпожа Малит — нямат мотив за нито едно от престъпленията.

Я чакай! Ами загадъчната жена, на която Фенела е гледала на панаира? Какво е казала за нея?

„Мрачна като буреносен облак.“ — почти чух гласа ѝ. — „Казах ѝ, че нещо е погребано в миналото ѝ и че за да го поправи, трябва да се разрови назад.“

Беше ли видяла Фенела нещо в кристалната топка, което е предопределило съдбата ѝ? Макар да помнех, че Дафи гледа с насмешка на врачките (наричаше ги „шарлатанки“), не всички споделяха мнението ѝ. Порцелан например твърдеше, че собствената ѝ майка, Лунита, имала толкова силна ясновидска дарба, че военното министерство е финансирало взирането ѝ в кристалната топка.

Ако Лунита наистина е имала толкова голяма сила, не е далеч от ума, че я е наследила от майка си Фенела. Я чакай!

Щом Фенела и Лунита имат ясновидска дарба, съвсем логично е и Порцелан да вижда отвъд настоящето.

Това ли е истинската причина да се страхува от мен? Нали призна, че я е страх.

Възможно ли бе Порцелан да е видяла нещо от миналото ми, което на мен ми убягваше?

Или пък е видяла нещо в бъдещето ми?

Твърде много въпроси и недостатъчно факти. Раменете ми потръпнаха, но не им обърнах внимание и продължих с бележките.

Стобора

Мястото притежава атмосфера, която не може да се обясни лесно. На предшественика ми Луций де Лус сигурно му се е сторило като библейския потоп, когато реката била отклонена, за да напълни изкуственото езеро. Преди това мястото е било просто тиха, закътана горичка, където Никодимус Флич и спънатите са идвали за кръщенета и събори. По-късно циганите са започнали да лагеруват там по време на пътуванията си. Хариет им е позволявала, но след смъртта ѝ татко им е забранил. Защо?

Драснах още една линия, под която написах:

Риба

1) Когато изненадах Бруки в салона на Бъкшоу, освен на алкохол, той (или кошницата му) вонеше на риба.

2) Долових мирис на риба във фургона, когато намерих Фенела пребита на пода. На следващия ден, когато открих Порцелан заспала там, миризмата беше изчезнала — но отново я усетих днес, този път от външната страна на вратата. Въпрос: Миризмите могат ли да изчезват и пак да се появяват като актьори в пиеса?

3) И госпожица Маунтджой миришеше на риба — рибено масло, ако съдя по огромните количества от него, които държи във Върбовата вила.

4) Бруки е бил убит (поне така мисля) с вилица за омари, забита в ноздрата му чак до мозъка. Вилица за омари от Бъкшоу. (Забележка: омарът не е риба, а ракообразно, но все пак...) Тялото му беше овесено на статуята на Посейдон — бога на морето.

5) Когато го намерих на статуята, лицето на Бруки беше бяло като корема на риба — не че това означава нещо, освен че е висял от фонтана дълго време. Вероятно цяла нощ. Със сигурност, който и да е извършителят, го е убил в късна доба, когато наоколо не е имало жива душа.

Сигурно някъде по света в момента има хора, които биха се изкушили да се пошегуват „Тук нещо намирисва на развалено“.

Но аз не съм от тях.

Всеки химик, струващ си калциевия хлорид, знае, че не само рибата мирише на риба. Веднага се сещах за няколко вещества, които вонят на развалена съомга, а едно от тях е пропиламинът.

Пропиламинът (открит от великия френски химик Жан-Батист Дюма) е третият от поредица алкохолни радикали — което на пръв поглед изглежда скучно, докато не вземете предвид следното: когато някой от алкохолите се нагрее заедно с амоняк, се извършва забележително преобразуване. Като игра на атомни музикални столове, в която радикалите на алкохола заемат един или повече столове (всъщност атоми) на водорода от състава на амоняка. В зависимост от това кога музиката спре, може да се образуват няколко нови съединения, наречени амини.

С малко търпение и спиртна лампа в лабораторни условия могат да се създадат някои наистина смрадливи миризми. През 1889 г. например се наложило да евакуират целия град Фрайбург в Германия, когато химици разлели малко тиаоцетон. Разказват, че на километри навред на хората им прилошало от вонята, а конете припадали по улиците.

Как ми се иска да го бях видяла със собствените си очи!

Докато други вещества като алифатните въглеводороди лесно могат да се използват за възпроизвеждане на всяка миризма — от гранясало масло до потен кон или от вонящ канал до бутонки за ръग्би — то амините — тези опърпани деца на амоняка — имат най-уникалната и интересна характеристика: както вече казах, те миришат на развалена риба.

Всъщност пропиламинът и триметиламинът несъмнено биха могли, без изобщо да преувеличавам, да бъдат наречени „Кралете на вонята“.

Тъй като ни бе дала толкова много начини да възпроизвеждаме миризливите ѝ чудеса, знаех, че Майката природа обича хубавата воня колкото мен. Спомних си с умиление за онзи път, когато извлякох триметиламин (за друга безобидна шега с момичетата скаути) чрез дестилация с газирана вода от кошница за пикник, пълна с миризлив гъши крак (*Chenopodium olidum*) — отвратително вонящ плевел, който расте в изобилие на моравата Трафалгар.

Кое то ме подсети за Бруки Хеъруд.

Сигурна бях поне за едно: мистериозната му смърт нямаше да бъде разкрита с фотоапарати, бележници и измервания на фонтана на Посейдон, а в химичната ми лаборатория.

И именно аз щях да я разкрия.

Мислех си за гатанки, докато се спусках по парапета и се приземих във вестибюла. Като всички останали и аз съм израснала с римувани гатанки.

*Трийсет бели коня върху хълм нервен.
Тракат, дъвчат и мирно стоят.*

— Зъби! — виках аз, защото Дафи ми подшушваше отговора на ухо.

Това, разбира се, беше преди сестрите ми да започнат да ме мразят.

По-късно научих и по-мрачни стихчета:

Една е на радост,

*две — на тъга,
три са на сватба,
четири вещаят смъртта.*

Отговорът беше „свраки“. Бяхме видели четири от тези птици да кацат на покрива, докато си правехме пикник на моравата, и сестрите ми ме накараха да запомня стихчето, преди да ми позволят да си взема ягоди.

Тогава още нямах представа какво е смърт, но от гатанките сънувах кошмари. Предполагам, че именно от тези кратки стихчета от ранното ми детство съм се научила да разгадавам загадки. Неотдавна стигнах до заключението, че детските гатанки са първичната форма на криминален роман. Това е мистерия, лишена от всичко останало, освен най-важните факти. Да вземем за пример следното стихче:

*На път към Сейнт Ийвс
срещнах мъж със седем жени.
Всяка от тях носеше седем чувала.
Във всеки чувал имаше по седем котки,
всяка котка имаше по седем котета.
Котенца, котки, чували и жени,
колко от тях отиваха в Сейнт Ийвс?*

По принцип отговорът, разбира се, е „един“. Но ако се замислите, не е само това. Ако например разказвачът случайно задминава мъжа с пътуващата менажерия, действителният брой — включително чувалите — става почти три хиляди!

Всичко зависи от гледната точка.

Госпожа Малит пиеше чай до прозореца. Взех си една бисквитка за храносмилане.

— Спънатите — гмурнах се направо в дълбокото аз. — Казахте, че ще ми изпият кръвчицата. Защо?

— Предупредих те, госпожице, да не се забъркваш с тези.

— Мислех си, че вече са изчезнали.

— Миришат не по-различно от останалите хора. Затова не ги знаеш какви са, докато някой не ти ги посочи.

— Но как да страня от тях, щом не знам кои са?

Госпожа Малит сниши глас и се озърна през рамо.

— Онази Маунтджой например. Бог знае какво се случва в кухнята ѝ.

— Тилда Маунтджой ли? От Върбовата вила?

Не можех да повярвам на късмета си!

— Същата. Даже сутринта я видях на Канавката, беше тръгнала към Стобора с вирнат нос. Още се събират там и правят разни неща с водата. Тровят я, мен ако питаш.

— Но госпожица Маунтджой не може да е от Спънатите. Тя посещава „Свети Танкред“.

— За да шпионира най-вероятно! — изсумтя госпожа Малит. — Казала на приятелката ми, госпожа Уолър, че ходи заради органа. „Спънатите нямат орган, а аз обичам да слушам, особено, когато някой свири добре на него“, рекла на госпожа Уолър, а пък тя каза на мен. Тилда Маунтджой е отраснала като „спъната“, както и родителите ѝ преди нея. В кръвта им е. Няма значение в коя църква си дарява монетите, тя е „спъната“ до мозъка на костите, повярвай ми.

— Видели сте я на Канавката? — попитах аз, като в същото време трескаво си водех записки наум.

— Със собствените си очи. Откакто стана онова с онази госпожа Ингълби, трябва да ходя за яйца чак до Роулингс, но признавам, че жълтъците им са по-хубави, отколкото на яйцата на Ингълби. Всичко зависи от песъчинките, дето кокошките ги кълват... или пък от черупките беше? На връщане, разбира се, няма смисъл да обикалям чак отзад, нали? Затова минавам през Канавката, натоварена с яйцата, и хващам прекия път през Стобора. Тогава я видях досами една от кладите на Бул, беше на няма и хвърлей камък пред мен.

— Говорихте ли си?

— Ха! Как пък не. Щом видях коя е, забавих крачка, седнах на банката и си свалих обувката. Престорих се, че имам камъче в нея.

Очевидно госпожа Малит е вървяла в същата посока като нея и се е канела да я изпревари — точно както човека, отиващ към Сейнт Ийвс.

— Браво на вас! — плеснах въодушевено с ръце и поклатих удивено глава. — Супер идея.

— Не казвай „супер“, миличка. Знаеш, че на полковника не му харесва.

Прокарах ръка пред устните си, все едно закопчавам цип.

— Ой ое?

— Извинявай, скъпа, но не те разбирам.

Разкопчах ципа.

— Кой още? Искам да кажа, кой още е от Спънатите?

— Хм, не бива да казвам, но онзи Реджи Петибоун е от тях. И жена му. Мисли се за дама, нали е в Женския институт, занимава се с разни вехтории и така нататък.

— Съпругът ѝ е собственикът на антикварния магазин?

Госпожа Малит кимна мрачно и разбрах, че отново преживява загубата на масичката си.

— Благодаря, госпожо Малит. Мисля да напиша доклад за историята на Бъкшоу. Ще ви спомена в бележките под линия.

Госпожа Малит пооправи косата си с показалец, докато отивах към вратата.

— И да стоиш далеч от тези.

СЕДЕМНАЙСЕТ

Както няколко от другите магазини в Бишъпс Лейси, антиквариатът на Петибоун имаше старинна фасада с малка изписана вратичка, сместена между два еркерни прозореца.

Минах бавно с колелото по улицата, а после слязох от Гладис и се приближих небрежно до магазина, сякаш чак сега го забелязвах.

Прилепих нос в стъклото, но вътре беше твърде тъмно, за да видя нещо повече от купчина стари чинии върху прашна маса.

Неочаквано отнякъде изникна ръка и окачи нещо право пред лицето ми — ръчно написана картонена табела.

„Затворено“, гласеше тя и картонът още се полюшваше на връвта, когато се стрелнах към вратата. Сграбчих бравата, но в същия миг, чифт ръце без тяло хванаха топката от вътрешната страна и отчаяно се опитаха да ѝ попречат да се завърти — опитаха се да заключат, преди да успея да вляза.

Но късметът беше на моя страна. Силният ми натиск се оказа по-силен от натиска на ръцете от вътрешната страна и влетях в магазина малко по-бързо, отколкото ми се искаше.

— О, благодаря. Мислех си, че сте затворили. Но търся подарък и...

— Затворено е — каза пресипнало тънко гласче и щом се обърнах, се озовах лице в лице със странен дребен човек.

Приличаше на дръжка на чадър, издялана във формата на папагал: гърбав нос, бяла коса, гъста и къдрава като напудрена перука, и червени кръгове на двете бузи, сякаш си е сложил руж. Лицето му беше бяло като платно, а устните — неописуемо червени.

Изглеждаше нестабилен на мъничките си крака и се полюшваше толкова застрашително напред-назад, че имах чувството, че всеки момент ще се стовари на земята.

— Затворено е — повтори той. — Елате друг път.

— Господин Петибоун? — попитах и протегнах ръка. — Аз съм Флавия де Лус от Бъкшоу.

Не му оставих голям избор.

— Приятно ми е да се запознаем — рече, пое два от пръстите ми в миниатюрната си длан и ги стисна леко. — Но магазинът е затворен.

— Става въпрос за баща ми — продължих задъхано. — Днес е рожденият му ден и искахме, аз и сестрите ми, да го изненадаме. Той проявява голям интерес към един предмет в магазина ви и се надявахме... съжалявам, че идвам толкова късно, господин Петибоун, но сгъвах бинтове в медицинската палатка на „Свети Йоан“ и...

Оставих долната си устна леко да потрепери.

— И кой е този... хм... предмет?

— Една маса — казах бързо първото, което ми дойде наум, и добре, че се сетих. В подобен магазин сигурно се намираха десетки маси и щях да имам възможност да огледам добре наоколо, докато търсех подходящата.

— Бихте ли... хм... я описали?

— Да, разбира се. Има четири крака и... плот.

Виждах, че не съм го убедила.

— Ще се използва за марки. Баща ми е филателист и се нуждае от маса, на която да преглежда колекцията си... под лампа. Зрението му вече не е така остро както преди и със сестрите ми...

Човекът ме побутваше към вратата.

— О, чакайте малко. Мисля, че е тази — посочих към една доста окаяна мебел, сбутана в мрака под масивен часовник, украсен с калаени коне с големи кореми. Приближих се да я докосна и се озовах на около два метра навътре в магазина.

— О, не, тази е твърде тъмна. Мислех си, че е от махагон. Не! Чакайте, ето онази там е!

Хвърлих се навътре в магазина и потънах в сенките. Петибоун настъпваше след мен като вълк след плячка и осъзнах, че пътят ми към изхода е отрязан.

— Каква игричка играеш? — попита той и внезапно посегна към лакътя ми.

Отскочих назад и му се изплъзнах.

Изведнъж ситуацията стана опасна. Но защо? Имаше ли нещо в магазина, което Петибоун не искаше да види? Дали подозираше, че съм надушила съмнителните му сделки с антики?

Каквато и да бе причината за агресивното му поведение, трябваше да действам бързо.

От дясната ми страна на около трийсет сантиметра от вратата, стоеше масивен гардероб. Пъхнах се зад него.

Бях в безопасност, поне за известно време. Господин Петибоун беше твърде едър, за да се провре до мен. Възможно бе и да не мога да изляза оттам, но поне имах миг, за да планирам следващия си ход.

След малко обаче Петибоун се върна с метла. Бутна ме в ребрата с мекия край и натисна. Не помръднах. Тогава обърна метлата и започна да ме мушка бясно с дръжката, все едно е сгацил плъх зад кухненския шкаф.

— Ох! — извиках силно. — Спрете! Престанете! Боли ме!

Всъщност не ме болеше, но нямаше да му го кажа. Успях да се плъзна достатъчно далеч, за да изляза от обхвата на метлата.

Той заобиколи гардероба, за да се опита да ме изтика от другата страна, но аз се плъзнах обратно в далечния край.

Съзнавах обаче, че съм хваната в капан. Тази игра на котка и мишка можеше да продължи цял ден.

Гардеробът вече се клатеше, а болтовете му скърцаха пронизително. Петибоун бе опрял рамо в единия ъгъл на дървената мебел и го местеше към стената.

— Ох! — изписках аз. — Ще ме премажете!

Дървената мебел застина неподвижна и атаката му спря за миг. Чух тежкото му дишане.

— Реджиналд!

Женският глас прониза магазина като падаща висулка.

— Реджиналд! Качвай се тук веднага! Чу ли?

— Ей, вие горе! — извиках. — Аз съм Флавия де Лус.

Последва тишина, но след малко гласът се обади:

— Качвай се, Флавия. Реджиналд, доведи момичето.

Все едно каза „донеси“

Измъкнах се иззад гардероба, разтрих лакти и му хвърлих укорителен поглед.

Неговият поглед се плъзна към тясно стълбище покрай стената на магазина и преди да е размислил, тръгнах към стъпалата.

Можех да се стрелна към вратата, ала не го направих. Това можеше да е единственият ми шанс да огледам магазина. „Като е гарга,

да е рошава“, обичаше да казва госпожа Малит.

Поставих крак на първото стъпало и се затътрих нагоре към съдбата си.

Стаята на втория етаж напълно ме изненада. Вместо плетеницата от малки отделения, които си представях, помещението беше неочаквано просторно. Всички вътрешни стени явно бяха срутени, за да се получи широка мансарда, голяма колкото магазина отдолу.

И какъв контраст имаше само между двете помещения! Тук нямаше струпани мебели: всъщност, с едно изключение, стаята беше почти празна.

В средата ѝ стоеше огромно квадратно легло, покрито с бели чаршафи, а върху него, облежната на стена от възглавници, лежеше жена с лице, сякаш изсечено от леден блок. Кожата ѝ имаше лек синкав — или цианиден — оттенък, което можеше да се дължи на отравяне с въглероден оксид или със сребро, но след като се възрях в нея, установих, че оцветяването не е от отравяне, а е грим.

Кожата ѝ имаше цвят на кондензирано мляко. Устните, също като на съпруга ѝ (предположих, че човекът папагал ѝ е съпруг), бяха покрити с удивително червено червило, сякаш е изостанала звезда от нямото кино, а косата ѝ се спускаше около лицето на безброй сребристи масури.

Чак след като огледах стаята и обитателката ѝ, насочих вниманието си към самото легло: изработено от абанос, с четири колони, резбовани във формата на черни ангели, замръзнали в движение като караула пред Бъкингхамския дворец.

Явно бяха натрупали няколко дюшека един върху друг, за да е толкова високо, а отстрани имаше сложени две дървени стъпала като стълба, подпряна на бала сено.

Леденото привидение в леглото бавно вдигна театрален бинокъл пред очите си и ме разгледа хладно през лещите.

— Флавия де Лус, казваш. От дъщерите на полковник Де Лус от Бъкшоу?

Кимнах.

— Сестра ти Офелия ни е свирила в Женския институт. Забележително талантива пианистка.

Трябваше да се досетя, че прикованият към леглото айсберг е приятелка на Фели!

При други обстоятелства щях да отговоря грубо и да изляза от стаята, но сега не беше моментът за подобно нещо. Започвах да осъзнавам, че разследването на убийство изисква голяма жертвоготовност.

Всъщност жената казваше истината. Фели наистина бе първокласна пианистка, но нямаше смисъл да го повтарям непрекъснато.

— Да — отвърнах. — Много е талантива.

До този момент не бях забелязала колко близо стои Реджиналд — на едно-две стъпала зад гърба ми.

— Ти можеш да си вървиш, Реджиналд — каза жената и аз го проследих с поглед как слиза притеснително мълчалив обратно към магазина.

— А сега говори — обърна се към мен жената.

— Опасявам се, че дължа извинение на вас и на господин Петибоун. Излъгах го.

— За какво?

— Казах, че съм тук, за да купя маса за татко. Всъщност само търсех възможност да ви попитам за Спънатите.

— Спънатите ли? — попита тя с неловък смях. — Защо мислиш, че знам нещо за тях? Изчезнали са още по времето на напудрените перуки.

Въпреки че отрече, видях как въпросът ми я хвана неподготвена. Може би трябваше да се възползвам от изненадата ѝ.

— Знам, че братството е основано през седемнайсети век от Никодимус Флич и че Стобора в Бъкшоу е важна част от историята им, тъй като там са се кръщавали и така нататък.

Замълчах, за да видя как ще приеме думите ми.

— И какво общо имам аз с тази работа? — попита жената, свали бинокъла и пак го вдигна.

— Ами, някой спомена, че вие сте от тази... вярa. Говорех си с госпожица Маунтджой и тя...

Вярно е — наистина бях говорила с госпожица Маунтджой. Стига да не споменавах, че всъщност не тя ми е казала, нямаше да съм извършила грях. Освен че премълчах, може би. Фели все повтаряше до втръсване какъв страшен грях е премълчаването.

— Тилда Маунтджой — рече жената след дълго мълчание. — Разбирам... продължавай.

— Ами, работата е там, че си водя записки за историята на Бъкшоу и докато преглеждах архивите в библиотеката на татко, се натъкнах на няколко стари документа.

— Документи ли? — попита тя настойчиво. — Какви документи?

Захапваше въдицата! Мислите ѝ бяха изписани по лицето ясно като татуировки.

„Стари документи, свързани с Никодимус Флич и Спънатите ли?“, мислеше си тя. „Каква чудесна възможност да дръпна килима изпод краката на скъпата, глупава, стара Тилда и многословните ѝ доклади във вестника на Дружеството за изследване на историята на Спънатите. Какво като е бивша библиотечарка! Ще ѝ покажа какво може да излезе на бял свят след истинско проучване.“

И така нататък.

— О, просто откъслечни неща — отвърнах. — Писма до един от предците ми, Луций де Лус, за това-онова... Просто купища имена и дати — добавих. — Нищо интересно, опасявам се.

Това беше черешката на тортата — но щях да се престоря, че е маловажно.

Жената се взираше в мен през лещите на бинокъла като орнитолог, който неочаквано се е натъкнал на рядък вид птица.

Сега трябваше да изчакам. Ако думите ми не бяха разпалили любопитството ѝ, нищо друго нямаше да помогне.

Почти усещах горещината на погледа ѝ.

— Това не е всичко — заяви тя. — Какво още? Не ми казваш цялата истина.

— Ами всъщност си мислех да помоля Спънатите да ме приемат сред тях. Ние Де Лус не сме истински англиканци, тъй като векове наред сме изповядвали католицизма, но Фели ми каза, че Спънатите не се... не се...

— Не се подчиняват?

— Да, не се подчиняват, и тъй като и аз не се подчинявам... защо да не се присъединя към тях?

В това имаше зрънце истина: спомних си, че един от идолите ми, Джоузеф Пристли, откривателят на кислорода, е бил свещеник на

бунтовническа секта в Лийдс, а щом изтъкнатият Джоузеф можеше, защо не и...

— Води се разгорещен дебат — прекъсна ме замислено жената — за това дали сме отцепници, или бунтовници, и при обединяването на религията през хиляда седемстотин...

— Значи наистина сте от Спънатите!

Жената се взря в мен сурово, сякаш се е замислила.

— Има хора, които пазят основите, върху които са градили предците им — каза тя. — В наши дни невинаги е лесно...

— За мен няма значение. Бих дала всичко да стана „спъната“.

В известен смисъл беше вярно. Представях си как куцукам весело по някой селски път с разперени ръце, за да пазя равновесие като въжеиграч, докато се клатушкам от едната страна на пътя до другата.

„Аз съм спъната!“ щях да викам на всеки срещнат.

„Докато куцуках към Сейнт Ийвс...“

— Много интересно — прекъсна бляновете ми жената. — А баща ти знае ли за тези възделения?

— Не! — възкликнах потресено. — Моля ви, не му казвайте! Татко е много праволинеен и...

— Разбирам. Тогава това ще си остане наша тайна. Само двете с теб ще знаем.

Чудесно!

— О, благодаря ви — прошепнах аз. — Знаех си, че ще ме разберете.

Докато тя дърдореше за Закона за религиозната търпимост, Оксфордския закон, графинята на Хънтингтън и Калвинистката връзка, се възползвах от възможността да огледам стаята.

Нямаше много за гледане: леглото, разбира се, което сега ми напомни за Голямото легло от Уеър в Музея на кралица Виктория и принц Албърт. В далечния ъгъл, под прозореца, имаше малка масичка с котлон и кафяв чайник, кутия с бисквити и чаша в чинийка. Очевидно Реджиналд Петибоун не закусваше с жена си.

— Искаш ли бисквита? — попита тя.

— Не, благодаря. Не ям захар.

Лъжа, разбира се, но превъзходна.

— Какво необикновено дете си ти — махна жената към кутията с бисквити и добави: — Тогава би ли донесла една на мен? Не страдам от подобни скрупули.

Отидох до прозореца и взех кутията с бисквитите. Когато се обърнах, случайно погледнах навън — надолу към заграденото пространство при задния вход на магазина.

Там стоеше ръждясал зелен микробус с отворени врати и веднага познах, че е същият, който видях паркиран пред Върбовата вила.

В същия миг мускулист мъж по риза се появи в полезрението ми. Беше двуногият булдог — онзи, който за малко не ме хвана в гаража!

Освен ако не се лъжех жестоко, това трябва да беше Едуард Сампсън от „Рай Роуд“ в Източен Финчинг — чието име видях на документите в жабката.

Докато стоях неподвижно и го наблюдавах, той извади от задната част на микробуса два тежки предмета. Обърна се, може би защото бе усетил погледа ми, и вдигна глава към прозореца, на който стоях.

Първата ми реакция бе да се дръпна назад — да се отдалеча от стъклото — но установих, че не мога да помръдна. Някаква частица от съзнанието ми вече беше зърнала подробност, която чак сега мозъкът ми осмисляше, и се опасявам, че ахнах на глас.

Предметите, които двуногият булдог държеше в ръце, бяха триножниците за камина на Хариет — Лисицата Сали и Шопо!

ОСЕМНАЙСЕТ

— Какво има? — попита жената. Имах чувството, че говори някъде от много далеч.

— Ами...

— Да, скъпа... какво има?

Думичката „скъпа“ ме изтръгна от транса. Обичам да ми викат „скъпа“ или „миличка“ толкова, колкото би ми харесало да ме прострелят в главата. Запазила съм специални места в ада за хората, които се обръщаха така към мен.

Но си задържах езика зад зъбите.

— Просто... гледката от прозореца ви е зашеметяваща. Реката... фермата Малплаке... вижда се чак до Източен Финчинг и хълмовете отвъд. Човек, който минава по улицата, никога не би предположил, че...

От долния етаж се чу разтърсващ трясък от падането на тежък предмет. През дъските на пода долетяха две приглушени ругатни.

— Реджиналд! — извика жената и долу последва неловка тишина.

— Мъже! — каза тя достатъчно силно, че да я чуят. — Като слонове в стъкларски магазин са.

— Трябва да вървя. Вкъщи ме чакат.

— Добре, скъпа. Бягай. И не забравяй за писмата. Донеси ми ги, когато можеш.

Не й споделих какво си мисля, а само направих лек реверанс, обърнах се и слязох по тясното стълбище.

Долу погледнах крадешком към дъното на магазина. Реджиналд Петибоун и собственикът на микробуса се взираха в мен от сенките. Никой от тях не продума и не помръдна, но знаех, както ние, жените, усещаме инстинктивно, че са говорили за мен.

Обърнах им гръб и тръгнах към вратата, като спрях само колкото да изпиша инициалите си в праха върху един абаносов бюфет. Не ме беше точно страх, но за пръв път разбрах как се чувства

звероукротител в метална клетка, когато обърне гръб под кръвожадните погледи на два нови тигъра.

Макар да не го каза, Гладис изглеждаше доволна да ме види. Бях я подпряла на едно дърво през улицата срещу магазина на Петибоун.

— Има нещо гнило тук — казах ѝ. — Усещам го в костите си.

Веднага трябваше да се прибера и да огледам камината в салона.

Дърветата хвърляха издължени сенки в късния следобед, когато преминах през портата Мълфорд и продължих по алеята с кестените. Скоро трябваше да се появя в трапезарията за вечеря и това никак не ми се нравеше.

Щом отворих кухненската врата, до ушите ми достигнаха звуците от соната на Шуберт.

Успях! Веднага разбрах, че свръхестествената ми бомба със закъснител е избухнала.

Фели винаги свиреше Шуберт, когато беше разстроена, и Соната в си мажор, когато изпадаше в краен смут.

Почти чувах мислите ѝ, докато нотите прелитаха край ушите ми като птици, бягащи от горски пожар. Първо идваше строго сдържаният гняв с откъслечни гръмотевици (обожавах гръмотевиците), но после, когато се разразеше истинската буря, невероятният талант на Фели все още ме караше да ахвам възхитено.

Пристъпих по-близо до салона, за да чуя по-ясно този забележителен изблик на емоции. Все едно четях дневника ѝ.

Трябваше обаче да внимавам да не ме зърне до вечеря, когато присъствието на татко щеше да ми спаси кожата. Ако Фели дори само подозираше, че аз съм виновна за посланието от духовете, по килима щяха да се излеят кофи кръв, а от полилеите да увиснат черва.

Салонът щеше да почака.

Не бях усетила колко съм уморена, докато не се заизкачвах по стълбището. Денят беше натоварен и далеч не бе приключил.

Реших да подремна.

Когато стигнах до лабораторията си, спрях рязко. Вратата беше отворена!

Надзърнах зад ъгъла и видях Порцелан, все още с черната рокля на Фенела, да пече филия хляб над спиртната лампа. Не можех да

повярвам на очите си!

— Здрасти — вдигна поглед тя. — Искаш ли препечена филийка?

Все едно изобщо не ме е обвинявала, че съм разбила черепа на баба й.

— Как влезе?

— С ключа ти — посочи тя към вратата. Ключът все още стоеше пъхнат в ключалката. — Видях, че го скри в една дупка в крака на леглото си.

Вярно. Отдавна съм открила тайника на чичо Тар за ключове и други предмети, които не искал останалите да виждат. Сега обитавах някогашната му стая и с времето разкрих повечето й тайни.

— Много си нахална — казах й аз.

От мисълта, че някой е проникнал в лабораторията ми, ме побиваха тръпки като армия от червени мравки, плъзнали по ръцете, раменете и тила ми.

— Съжалявам, Флавия. Знам, че не ти си нападнала Фенела. Не разсъждавах трезво. Бях объркана и уморена. Върнах се, за да ти се извиня.

— Тогава започвай.

Нямаше да бъда умиловивена — не използваше ли Дафи тази дума, когато ми казваше същото: „умиловивена“? — само с няколко символични думи. Понякога едно „извинявай“ просто не е достатъчно.

— Извинявай — каза Порцелан. — Наистина съжалявам. Толкова се разстроих. Дойде ми в повече.

И изведнъж заплака.

— Първо пребиха Фенела, а сега дори не ми позволяват да я видя. Сложили са един полицаи на стол пред вратата й. После и онази ужасна работа с мъжа на фонтана...

— Бруки Хеъруд — казах аз. Почти бях забравила за Бруки.

— А сега и този труп, дето са изровили при... как се казваше... Стобора.

— Моля?

Нов труп? При Стобора?

— Прекалено много е — обърса тя нос с ръка. — Връщам се в Лондон.

Преди да успея да продумам, Порцелан бръкна в джоба си и извади банкнота от пет лири.

— Вземи — каза, отвори пръстите на ръката ми и ги притисна върху банкнотата. — Да купуваш храна на Грай, докато изпишат Фенела от болницата. И... — Погледна ме право в очите, все още стиснала ръката ми. Устните ѝ трепереха. — Ако тя не се оправи, Грай е твой. И фургонът. Дойдох да ти се извиня и го направих. Сега трябва да тръгвам.

— Чакай! Какъв е този нов труп?

— Попитай приятеля си, инспектора — отвърна Порцелан и тръгна да си ходи.

Спуснах се към ключа и затръшнах вратата. Сборихме се за бравата, но аз успях да грабна ключа, да го пхна от вътрешната страна на ключалката и да го завъртя бързо.

— Дай ми го. Пусни ме.

— Не и докато не ми разкажеш какво си видяла при Стобора.

— Престани, Флавия. Не ми е до игри.

— Нито пък на мен — отвърнах и скръстих ръце пред гърдите си.

Както и очаквах, тя внезапно посегна към ключа. Фели и Дафи често използваша този номер и май трябваше да съм им благодарна, че съм го научила от тях. Тъй като бях подготвена за следващия ход, протегнах ръка настрани с ключа в нея.

И тя се отказа. Просто ей така. Видях го в очите ѝ.

Отметна косата от лицето си и се върна на една от лабораторните маси, където притисна длан върху плота, сякаш за да не припадне.

— Върнах се във фургона, за да си събера багажа — започна бавно и целенасочено — и полицаите вече бяха там. Не ме пуснаха да се доближа. Вадеха нещо от дупка в земята.

— Какво?

Порцелан се взираше в мен, както ми се стори, предизвикателно.

— Повярвай, не беше злато.

— Кажи ми!

— За бога, Флавия!

Размахах ключа.

— Кажи ми!

— Беше тяло. Увито в килим или нещо подобно... не беше много голямо. Приличаше на дете. Видях само единия крак... или каквото е останало от него — куп стари зелени кости.

Тя притисна уста с ръка и раменете ѝ потрепераха.

Изчаках търпеливо да продължи, но дори да имаше още интересни подробности, явно нямаше да ги сподели с мен.

Взирахме се дълго една в друга.

— Фенела беше права — каза тя най-накрая. — Това място е мрачно.

Подадох ѝ ключа и Порцелан го взе от отворената ми длан с два пръста — сякаш съм заразна.

Без да продума, отключи вратата и излезе.

Зачудих се какво ли се очаква да изпитвам в подобен момент.

Честно казано, май ми се искаше Порцелан да се мъкне след мен, докато разследвах нападението срещу Фенела и убийството на Бруки Хеъруд. Дори бях мислила за начини да я разкарам, докато обикалям селото в търсене на информация. А може би съм очаквала прекалено въодушевено да седна с нея и търпеливо да ѝ обясня поредицата от улики, насочили ме към извършителя... или извършителите.

Но сега, след като си тръгна, ме лиши от всичко това.

Отново бях сама.

„Както бе в началото, така е и сега, и така ще бъде завинаги. Амин.“

Нямаше с кого да говоря, освен със себе си.

И с Догър, разбира се.

Догър се припичаше на последните слънчеви лъчи в градината. Беше си изнесъл стар дървен стол от оранжерията и седнал на ръба му, заковаваше пирони в ламаринената лента на дървения сандък за чай, разположен в тревата пред него.

Седнах в оставената наблизко градинска количка.

— Намерили са още един труп — казах. — При Стобора.

Догър кимна.

— Чух, госпожице Флавия.

— Бебето на Бул е, нали?

Догър кимна отново и остави чука.

— Ще се изненадам, ако не е.

— Госпожа Малит ли ти каза?

Макар да знаех, че не е прието да разпитваш един прислужник за друг, нямаше друг начин. Не можех просто да звънна на инспектор Хюит и да го разпитам за подробностите.

— Не — отвърна Догър, готов да закове още един пирон. — Госпожица Порцелан ми каза.

— Порцелан ли? — попитах аз и махнах към прозореца на стаята си в източното крило. — Знаел си за Порцелан? Знаел си, че е тук?

— Да — отвърна Догър и не обясни по-подробно.

След няколко секунди се отпуснах и между нас се възцари онази разточителна тишина, която съпътства повечето разговори с Догър: тишина, толкова дълга, прозорлива и златна, че направо ти се струва непочтително да я нарушиш.

Догър обърна сандъка и започна да заковава ламаринена лента и от другата страна.

— Имаш много нежни ръце — казах най-накрая аз. — Все едно са на концертиращ пианист.

Догър остави чука и огледа дланите си и от двете страни, сякаш ги виждаше за пръв път.

— Уверявам ви, моите са си — каза той.

Този път нямаше никакво съмнение. Догър наистина се бе пошегувал! Но вместо да се разсмея снизходително, сега постъпих правилно, като кимнах мъдро, сякаш съм знаела през цялото време. Започвах да разбирам, че между приятели една усмивка понякога е по-добра от гръмък смях.

— Догър, искам да разбера нещо, свързано с кървенето от носа.

Останах с впечатлението, че ме изглежда остро, макар и да не го направи в действителност.

— Кръв ли тече от носа ви, госпожице Флавия?

— Не, не. Не става въпрос за никого от Бъкшоу. Говоря за госпожица Маунтджой от Върбовата вила.

Описах му какво съм видяла в онази влажна и мрачна кухня.

— Аха — рече Догър и замълча. След малко заговори отново — бавно — сякаш изваждаше думите една по една от дълбок кладенец.

— Честите кръвоизливи от носа, епитаксис, могат да се дължат на ред причини.

— Като например? — подканих го аз.

— Генетична предразположеност. Хипертония, или високо кръвно налягане... бременност... тропическа треска... назофарингален рак... тумор в надбъбречната жлеза... скорбут... някои старчески заболявания като втвърдяване на артериите. Може да е признак и за отравяне с арсеник.

Разбира се! Знаех си! Как можах да забравя!

— Но — продължи Догър, — от онова, което ми казахте, съдя, че причината е друга. Кървенето от носа при госпожица Маунтджой най-вероятно се дължи на прекомерен прием на рибено масло.

— Рибено масло ли? — Явно съм го споменала на глас.

— Предполагам, че го пие заради артритата — рече Догър и продължи да кове.

— Бляк — направих физиономия аз. — Ненавиждам мириса на рибено масло.

Но Догър бе погълнат от работата си.

— Не е ли странно — продължих, — как природата е вложила в черния дроб на рибата същата воня като в плевела миризлив гъши крак и плаещите върби?

— Миризлив гъши крак? — Догър вдигна очи учудено, но после добави: — А, да, разбира се. Метиламините. Бях забравил за тях, а...

— Да? — казах аз твърде бързо и твърде нетърпеливо.

От време на време паметта на Догър му служеше прекрасно за кратко време, както разнебитената стара кола на викария се движеше нормално само в дъжд.

Стиснах палците на ръцете и краката си и прехапах език.

Догър свали шапката си и се взря в нея, сякаш споменът бе скрит в хастара ѝ. Намръщи се, избърса чело с предмишницата си и продължи колебливо:

— Струва ми се, че в списание „Хирургия“ пишеше за няколко случая от миналия век, при които от пациента се носела миризма на риба.

— Може да е бил рибар — предположих аз, но Догър поклати глава.

— В нито един от случаите пациентът не е бил рибар, нито пък е имал досег с риба. Дори след измиване рибешката миризма се е появявала отново, често след хранене.

— С риба ли?

Догър не ми обърна внимание.

— Разбира се, има една приказка от „Бхагават Гита“ за принцеса, от която се носела миризма на риба...

— И? — подканих го аз и се настаних удобно, за да чуя приказката. В далечината комбайн бръмчеше тихо и слънцето сияеше в небето. „Какъв прекрасен ден!“ помислих си. — Я чакай, ами ако тялото е отделяло триметиламин?

Мисълта беше толкова вълнуваща, че скочих от количката.

— Не е немислимо — отвърна Догър замислено. — Шекспир може да си е мислил точно за това, когато е написал „Я, какво е това? Човек или риба? Живо или умряло? Риба ще е. Смърди на риба, и то не много прясна.“

Полазиха ме тръпки. Догър бе заговорил с ясен и уверен глас на актьор, казвал тези реплики многократно.

— „Бурята“ — рече тихо той. — Второ действие, втора сцена, ако не се лъжа. Както сигурно помниш, Тринкуло казва това на Калибан.

— Откъде знаеш всички тези неща? — попитах възхитено.

— От радиото. Преди няколко седмици слушахме пиесата.

Така беше. В Бъкшоу всеки четвъртък вечерта задължително се слушаше радио и наскоро трябваше да изтърпим цялата радиопиеса „Бурята“, без да се въртим.

Освен прекрасните звукови ефекти на бурята, не помнех много от пиесата, но явно Догър я помнеше добре.

— И това рибешко заболяване има ли си име? — попитах аз.

— Не, доколкото знам. Мисля, че се среща изключително рядко...

— Продължавай — казах нетърпеливо.

Но когато вдигнах глава към Догър, видях, че светлината е изчезнала от очите му. Взираше се в шапката, която стискаше с треперещи ръце, сякаш за пръв път я виждаше.

— Ще си ида в стаята — рече той и стана бавно от стола.

— Добре. Мисля и аз да се прибера. Една хубава дрямка преди вечеря ще ни се отрази добре.

Но не съм сигурна, че Догър ме чу. Той вече се отдалечаваше към кухненската врата.

След като икономът влезе в къщата, насочих вниманието си към дървения сандък, който заковаваше. В единия му ъгъл върху хартиен етикет бе изписано с мастило:

Тази страна е нагоре — Съдържание — Сребърни прибори — Де Лус — Бъкшоу.

Прибори? Нима Догър е прибрал семейство Мъмпетър в този сандък? Мама и татко Мъмпетър? Малкия Гриндълстик и сребърните му сестри?

Затова ли ги е полирал?

Защо, за Бога, ще го прави? Семейство Мъмпетър бяха детските ми играчки и само при мисълта, че някой друг...

Но нали Бруки бе убит с един от приборите от този комплект? Ами ако полицията...?

Заобиколих сандъка от другата страна: от онази, която Догър завъртя, когато се приближих.

Щом прочетох думите, изписани с грозни черни букви по дъската, в гърлото ми се надигна отвратителен горчив вкус.

„Аукционна къща «Сотбис», ул. «Ню Бонд», Лондон“

Татко пращаше семейните сребърни прибори, за да бъдат продадени на търг.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

Атмосферата по време на вечеря беше мрачна. Най-лошото бе, че татко седна на масата без списание „Филателия“. Вместо да чете, той грижливо ми подаде граха и попита:

— Добре ли прекара днешния ден, Флавия?

Сърцето ми почти се късаше.

Макар татко на няколко пъти да е споменавал за финансовите си затруднения, те никога не са ми изглеждали особено страшни: просто далечна сянка като войната... и смъртта. Знаеш, че съществува, но не се тревожиш за това по цял ден.

Сега обаче, след като семейство Мъмпетър беше заковано в дървен сандък, готово да бъде натоварено на влака за Лондон и да го пипат разни непознати в зали за търгове, истината за финансовите проблеми на татко удари дома ни като тайфун.

А самият татко — миличкият татко — се опитваше да ни защити от реалността с любезен разговор на масата.

Усетих как очите ми се насълзяват, но не се осмелих да се разплача. За щастие седящата срещу мен Дафи не вдигна нито веднъж поглед от книгата си.

От лявата ми страна, в другия край на масата, Фели се взираше в скута си с преbledняло лице и стиснати побелели устни. Тъмните кръгове под очите ѝ приличаха на синини, а косата ѝ висеше отпусната и без блясък.

Единствената дума, с която можех да я опиша, беше „прокълнатата“

Химичната ми магия е подействала!

Доказателството беше фактът, че Фели си е сложила очилата, поради което заключих без съмнение, че цял ден се е взирала ужасено в посланието от духовете, материализирало се в огледалото.

Въпреки че от време на време беше жестока — а може би именно поради това — Фели беше от набожните хорица, които посвещават времето си на сделки с този и онзи светец за гладка кожа или лъч

светлина да огрее златистата ѝ коса, докато коленичи на олтара за причастие.

Докато аз като цяло вярвах в химията и щастливия танц на атомите, Фели вярваше в свръхестественото и именно от тази ѝ вяра се бях възползвала.

Но не очаквах, че ще постигна подобен опустошителен ефект.

Част от мен ми казваше да се спусна към нея, да я прегърна и да ѝ призная, че талкът — а не Бог — е виновен за нещастieto ѝ. А после щяхме да се посмеем заедно като в добрите стари времена.

Но не можех да го направя: това би означавало да си призная за лудорията пред татко, а исках да му спестя допълнителните тревоги.

Освен това Фели по-скоро би ме намушкала с каквото намери под ръка, без да се притеснява за снежнобялата покривка на масата.

Което ме подсети за Бруки Хеъруд. Колко странно! Докато вечеряхме, никой не проговори за убиеца. Или пък убийците в множествено число.

Мисля, че чак тогава обърнах внимание на приборите. Вместо обичайните сребърни вилици и лъжици, на масата бяха поставени ножовете и вилиците с жълти дръжки, които държахме в кухнята, за да ги използва прислугата.

Не издържах повече. Бутнах стола си назад, промърморих да ме извинят и излязох. Докато стигна до вестибюла, сълзите ми вече течаха като дъжд по шахматно подредените черни и бели плочи на пода.

Хвърлих се на леглото и зарових лице във възглавницата.

Защо отмъщението болеше така? Не разбирах. Просто не е възможно. Отмъщението трябваше да е сладко, както и победата!

Докато лежах, сломена от скръб, чух звука от кожените обувки на татко по коридора.

Не можех да повярвам на ушите си. Какво правеше в източното крило? Откакто се преместих тук, той за пръв път стъпваше в тази част на къщата.

Татко влезе бавно в стаята с провлечени стъпки и го чух да спира. Миг по-късно усетих леглото да хлътва, когато седна до мен.

Не вдигнах лице от възглавницата.

След, стори ми се, ужасно дълго време, усетих ръката му нежно да ме докосва по главата — но само за миг.

Не ме погали, не каза и дума и аз бях доволна. Мълчанието му спестяваше на двама ни неловката ситуация, в която не знаем какво да кажем.

После си тръгна също толкова тихо, колкото дойде.

А аз заспах.

На сутринта светът изглеждаше напълно различен.

Подсвирквах си във ваната. Дори си изтърках хубаво лактите.

През нощта сънувах, че трябва да се извиня на Фели. Съвсем просто.

Първо трябваше да я обезоръжа. Второ, татко щеше да се впечатли, ако Фели му кажеше как съм се извинила. И трето, щях да се почувствам крайно самодоволна, задето съм постъпила правилно.

Освен това, ако си изиграех правилно картите, можех да измъкна някаква информация за Ванета Хеъруд от Фели. Разбира се, нямаше да ѝ кажа за забравения портрет на Хариет.

Това беше идеалното решение.

Има нещо много красиво в звука на пианото, долитащ от съседна стая. Малко разстояние влива душа в инструмента — поне за моя чувствителен слух.

Докато стоях пред вратата на салона, Фели свиреше нещо от Рамо: мисля, че произведението беше *Les Sauvages*. Извикваше в съзнанието ми образа на обляна от лунна светлина поляна — Стобора например, — където племе дяволи танцуват в кръг като полудели: намирах това произведение за много по-приятно от заспалата творба на същата тема от Бетовен.

Изправих гръб и изпъчих гърди. Фели все ми повтаряше да не се прегърбвам и реших, че ще остане доволна да види, че следвам съветите ѝ.

В мига, в който отворих вратата, музиката спря и Фели вдигна очи от клавишите. Учеше се да свири без очила, затова сега не ги носеше.

Нямаше как да не забележа колко е красива.

Очите ѝ, които очаквах да са като две кухи дупки, сияеха студени и сини на утринната светлина. Изглежда ме гневно като татко.

— Да? — каза тя.

— Аз... дойдох да се извиня.

— Направи го тогава.

— Нали току-що го направих, Фели!

— Не, направи изявление. Заяви, че си дошла да се извиниш.

Можеш да започваш.

Щеше да е по-унизително, отколкото си мислех.

— Съжалявам, че писах на огледалото ти.

— Да?

Преглътнах и продължих:

— Това беше подъл и глупав номер.

— Така е, противен червей такъв.

Фели стана от пианото и се приближи към мен като робот. Отстъпих неволно назад.

— Веднага се сетих, че си ти. Второзаконие? Египетска проказа? Хеморои? Краста и сърбеж? Типично в стила на Флавия де Лус. Все едно се бе подписала върху картина.

— Не е вярно, Фели. Вчера беше съсипана. Видях кръговете под очите ти на вечеря!

Фели отметна глава и се изсмя.

— Грим! — отвърна тържествуващо тя. — Талк! Не само ти знаеш подобни игрички, глупачке. Малко талк и пепел от камината. Цял следобед се опитвах да докарам точния нюанс. Само да си беше видяла изражението! Дафи каза, че едва не се напикала, докато се съдържала да не се разсмее!

Лицето ми пламна.

— Нали, Дафи?

Зад гърба си чух мазен кикот, обърнах се и видях Дафи да влиза през вратата — и да препречва пътя ми за бягство.

— „Това беше подъл и глупав номер“ — изимитира ме тя пискливо като папагал.

Подслушвала е от коридора как се извинявам!

Но сега, вместо да се спусна разярено към нея, както бих направила вчера, събрах цялата си вътрешна сила и я атакувах с ново и неизпробвано оръжие: ледено спокойствие.

— Коя е Хилда Муир? — попитах аз и Дафи спря на място, сякаш е застинала на снимка.

Давах ѝ възможност да покаже необятните си знания. И подейства!

Като дойдох смирено при едната си сестра и не се разкрещях на другата, само за няколко минути си спечелих не едно, а цели две нови оръжия.

— Моля?

— Хилда Муир. Има нещо общо със Стобора.

„Хилда Муир“, каза Фенела, когато видяхме госпожа Бул на Канавката. „Хилда Муир“, повтори, когато занесох бързовите клонки във фургона. „Сега всички ще умрем!“

— Коя е Хилда Муир? — попитах пак с новия си влудяващо спокоен глас.

— Хилда Муир? Стобора? Да не искаш да кажеш Хилдемоир. Това не е име на човек, тъпачке. Тя е духът на бързовите дървета. Идва да накаже хора, които режат клоните ѝ без разрешение. Не си рязала бързови клони, нали? — (При тези думи пак се изкиска.)

Дафи явно забеляза въздействието на казаното върху мен.

— Искрено се надявам да не си. Понякога посадят бързови храсти върху гробовете, за да се разбере дали мъртвият е щастлив в отвъдното. Ако храстът порасне, всичко е наред. Но ако не порасне...

В отвъдното ли? Порцелан не бе ли видяла полицаите да изваждат трупа на бебето от самото място — или съвсем близо до мястото, — от което откъснах клоните за огъня?

— Хилдемоир е горска фея — продължи Дафи. — Не помниш ли какво ти казахме за горските феи? За Бога, Флавия, беше само преди два дни. Горските феи са от Стария народ — отвратителните създания, които откраднаха скъпото бебе на Хариет и оставиха *теб* на негово място.

Прикипя ми. Усещах как гневът се надига у мен като Червено море след преминаването на израилтяните.

— Надявам се да не си отрязала бързови клонки от нечий гроб — продължи Дафи. — Защото тогава...

— Благодаря, Дафи — прекъснах я. — Информацията ти ми беше безкрайно полезна.

Без да кажа и дума повече, минах покрай нея и излязох от салона.

В ушите ми още звънтеше подигравателният смях на сестрите ми, когато се затичах по ехтящия коридор.

ДВАЙСЕТ

Влязох в лабораторията, заключих вратата и изчаках да видя какво ще направят ръцете ми.

Винаги ставаше така. Ако просто се отпуснех и се опитах да не размишлявам прекалено, великият бог на Химията щеше да ме напътства.

Малко след това, не знам защо, взех три шишенца от шкафа и ги поставих върху работния плот.

С пипета отмерих петнайсет милилитра бистра течност от първото шише в калибрирана епруветка. От втората бутилка отмерих осемдесет и пет милилитра течност в малка колба. Гледах възхитено как пред очите ми сместа постепенно добива червеникав цвят, щом смесих двете течности със стотина милилитра дестилирана вода.

Вълшебство! *Aqua regia*... кралска вода!

Древните алхимици са я нарекли така, защото можела да разтваря злато, което те смятали за царя на металите.

Признавам, че винаги страшно се вълнувам, когато сама забърквам тази течност.

Всъщност *aqua regia* е по-скоро оранжева, отколкото червена: с цвят на нар, ако помня правилно. Да — нарове бяха.

Веднъж видях тези екзотични плодове на витрина на главната улица. Господин Хюс, зарзаватчията, ги беше заредил пробно, но си останаха там, докато не почерняха и не се спаружиха като гнили прахавици.

„Бишъпс Лейси все още не е готов за нарове, каза той на госпожа Малит. Не заслужаваме тези плодове.“

Винаги съм се удивявала на начина, по който три бистри течности — азотна киселина, солна киселина и вода — се смесват и като с магия произвеждат цвят, при това не какъв да е цвят, а цвета на огнения залез.

Вихърът от оранжеви нюанси в стъкленницата сякаш илюстрираше идеално мислите, които се вихреха и се преплитаха в

съзнанието ми.

Всичко беше ужасно сложно: нападението над Фенела, злокобната смърт на Бруки Хеъруд, внезапната поява и също толкова внезапното заминаване на Порцелан, появата едновременно на три различни места на триножниците на Хариет, странният антикварен магазин на противното семейство Петибоун, госпожица Маунтджой и Спънатите, отдавна забравеният портрет на Хариет, нарисуван от Ванета Хеъруд, и на фона на всичко това като басовия звук на църковен орган — постоянното бумтене на предстоящия банкрут на татко.

Цялата тази каша би накарала и архангел да се разплаче.

В стъкленницата кралската вода потъмняваше с всяка изминала минута, сякаш чакаше нетърпеливо някои отговори.

И внезапно видях решението.

Запалих спиртната лампа и поставих стъкленницата върху нея. Щях да затопля киселината бавно, преди да премина към следващата стъпка.

От скрина извадих малка дървена кутия, върху която чичо Тар е изписал с молив думата „платина“, и отворих капака. Вътре имаше сигурно дузина плочки от сребристосивия минерал, не по-големи от нокътя на възрастен човек. Взех едно парче, тежко около седем грама.

Загрях кралската вода до необходимата температура, хванах парченцето платина с пинцета и го надвесих над колбата. Като изключим свистенето на пламъка на спиртната лампа, в лабораторията беше толкова тихо, че чух едва доловимото *пльок*, когато пуснах платината в течността.

В първия миг нищо не се случи.

Но след това течността в стъкленницата започна да става тъмночервена.

И платината започна да се свива.

Това беше любимата ми част!

Сякаш агонизиращо, парчето метал пълзеше към стъклената стена на колбата и се опитваше да избяга от поглъщащата го киселина.

И изведнъж — пуф! — и платината изчезна.

Почти чух как кралската вода облиза устни. „Допълнително, моля!“

Не че платината не се отбранява достойно. Най-важното, напомних си аз, бе следното: платината не може да се разтвори само с една киселина!

Не, азотната киселина не можеше сама да разтвори платината, а металът само щеше да се изсмее на солната киселина. Чак когато двете се съюзят, успяват да я разградят.

От това можех да науча ценен урок — всъщност два.

Първият: аз бях платината. Нужен беше повече от един враг, за да надвие Флавия Сабина де Лус.

Остатъчният продукт в стъкленницата беше двухлорид на платината, който сам по себе си можеше да се използва — може би щях да го приложа в бъдещ експеримент — за тест за наличие на никотин или калий. По-съществен в случая обаче беше фактът, че макар плочката платина да бе изчезнала, се беше образувало нещо ново, и то с цял куп нови свойства.

И в този миг изведнъж зърнах отражението си и стъклениците — вирах се с ококорени очи в мътната течност в колбата, която се движеше неспокойно и доби нездрав жълт цвят, сякаш е рееща се мъгла в кристална топка на гадателка.

Разбрах какво трябва да направя.

— А, Флавия — каза викарият. — Липсваше ни на неделната служба.

— Съжалявам, отче. Малко се претоварих в съботи с панаира и всичко останало.

Тъй като по принцип не е нужно да се хвалим с добрите си дела, реших, че не е необходимо да споменавам за помощта, която оказах на Фенела. И, както излезе, добре че си задържах езика зад зъбите, защото викарият бързо зачекна точно тази тема.

— Да — рече той. — Баща ти ми обясни, че са те оставили да си поспиш на воля в неделя. Наистина, Флавия, толкова мило беше от твоя страна да постъпиш като добър самарянин. Много мило.

— За мен бе радост да помогна — отвърнах с подobaваща скромност.

Викарият стана и се протегна. Подрязваше с кухненски ножици туфите трева, пораснали около дървените крака на табелата с надпис

„Свети Танкред“.

— Божиите дела се проявяват под най-неочаквани форми — каза той, когато се обърна и видя, че наблюдавам ухиlena работата му. — Посетих бедната душа в болницата веднага след сутрешната служба.

— Говорили сте с нея? — попитах смаяна.

— О, не скъпа, не. Убеден съм, че тя дори не усети присъствието ми. Сестра Дъган ми каза, че не е дошла в съзнание. Циганката, разбира се, не сестра Дъган. И че тя, циганката имам предвид, е прекарала неспокойна нощ, викала от време на време за нещо скрито. Бълнувала горката.

Нещо скрито ли? Какво ли е имала предвид Фенела?

Вярно, че ми спомена за жената, на която гледала точно преди мен: казала й, че нещо било заровено в миналото, но това броеше ли се за скрито? Струваше си да пробвам.

— Много жалко, нали? — поклатих глава. — Нейната шатра бе най-посещаваната атракция на панаира, докато не изгоря. Каза ми как стреснала някаква жена точно преди мен, когато познала нещо за миналото й.

Помръкна ли леко лицето на викария?

— Миналото ли? Едва ли. Преди теб в шатрата й беше госпожа Бул.

„Госпожа Бул? Точно в целта!“ А преди малко бях готова да се закълна, че първата среща на госпожа Бул с Фенела от няколко години насам, беше в мое присъствие в събота на Канавката — след панаира.

— Сигурен ли сте?

— Напълно — отвърна викарият. — Стоях до стрелбището с кокосовите орехи и говорех с Тед Сампсън, когато госпожа Бул ме помоли да наглеждам децата й за няколко минути. „Няма да се бавя, отче, рече тя. Но искам врачката да ми гледа, за да се уверя, че няма да имам повече от тези калпазани.“ Шегуваше се, разбира се, ала въпреки това ми се стори странно, че го казва при тези обстоятелства. — Викарият се изчерви. — О, скъпа, колко съм недискретен. Веднага трябва да забравиш разговора ни.

— Не се тревожете, отче. И дума няма да кажа.

Направих жест, сякаш зашивам устата си с игла и дълъг конец. Викарият направи физиономия, щом видя гримасата ми.

— Освен това — продължих аз — семейство Бул не са от вашата енория.

— Няма значение. Дискретността не се ограничава само до хората от една вяра.

— Госпожа Бул „спъната“ ли е? — попитах изведнъж.

Той сбърчи чело.

— „Спъната“ ли? Откъде ти хрумна това? Та тази чудата вяра, ако не се лъжа, е изчезнала в края на осемнайсети век. Вярно, носеха се разни слухове, но човек не бива...

— Наистина ли е изчезнала? — прекъснах го аз.

Възможно ли бе Спънатите да са се покрили толкова успешно, че и самият викарий да не знае за присъствието им в Бишъпс Лейси?

— Независимо от вярата на госпожа Бул — продължи той, — не бива да съдим убежденията на другите, нали?

— Май да — отвърнах и в същия миг осъзнах какво бе споменал преди малко.

— Казахте, че сте разговаряли с някой си господин Сампсън, нали? За господин Сампсън от Източен Финчинг ли става въпрос?

Викарият кимна.

— Тед Сампсън. Идва да помага с шатрите и павилионите. От двайсет и пет години се занимава с това. Казва, че така се чувства близо до родителите си — те са погребани тук, в църковния двор. Разбира се, той живее в Източен Финчинг, откакто се ожени за...

— Да? — подканих го аз. Ако имах котешки мустаци, щяха да потрепват.

— О, много се разбъбрих. Извини ме, скъпа.

Викарият коленичи и продължи да подрязва тревата и аз разбрах, че разговорът ни е приключил.

Гумите на Гладис мъркаха по шосето, докато фучахме към Източен Финчинг. В началото пътуването бе леко, но когато пътят тръгна да се вие по околните хълмове, се наложи да натисна здраво педалите.

Докато стигна до Просешкия кладенец на билото на хълма Денам, вече пуфтах като парен локомотив. Слязох от колелото, облегнах го на каменния кладенец и коленичих да пийна вода.

Просешкият кладенец не беше толкова кладенец, колкото естествен извор: място, където водата извираше изпод земята още от времето, когато от освежаващите му ледени води са пили римляните.

Знаех, че изворната вода представлява забележителна смесица от химични вещества: калций, магнезий, калий, желязо и разнообразни соли и сулфати. Взех очуканата метална чаша, която висеше окачена на верижка, загребах от клокочещата вода и пих дълго, докато не усетих как костите ми укрепват.

С все още течаща по брадичката вода се изправих и огледах местността. Зад мен като на носна кърпа за пикник на кукли лежеше Бишъпс Лейси. През селото, от отсамната страна на главната улица, река Ефън се виеше лениво, преди да продължи на югозапад към Бъкшоу.

Сега, две седмици след началото на жътвата, почти цялата околност беше заменила яркозелената си лятна премяна с по-бледо сивкавозелено, сякаш Майката природа бе задрямала и бе оставила цветовете да избледнеят.

В далечината по хълма като голяма черна буболечка пълзеше трактор, теглещ брана през една нива, а бръмченето на двигателя му се чуваше ясно.

Тук отвисоко на юг се виждаше Стобора — зелен оазис при завоя на реката. А ето там беше Бъкшоу със сияещи на слънцето топли камъни, сякаш изсечени от жълт кварц и шлифовани от виртуозен ювелир.

„Къщата на Хариет“, помислих си незнайно защо. Гърлото ме задраци сигурно заради изворната вода. Взех Гладис и потеглих към Източен Финчинг.

Оттук насетне пътят вървеше надолу. След като завъртях здраво педалите, набрах скорост, вдигнах крака на кормилото и с Гладис се понесохме брулени от вятъра по прашния път чак до главната улица на Източен Финчинг.

За разлика от съседните Молдън Фенуик и Бишъпс Лейси, Източен Финчинг не беше китно селце със старинна архитектура. Тук нямаше къщи с дървени греди, нито пъстри цветя в градините. Думата, която ми дойде наум, бе „мърляво“.

Прозорците на поне половината магазини по главната улица бяха заковани с дъски, а онези, които още работеха, имаха тъжен и сломен

вид.

На витрината на магазина за тютюн на ъгъла една табела рекламираше „Днешните вестници“.

Камбанката над вратата издрънча грубо, когато влязох вътре, а побелял мъж със старомодни квадратни очила, вдигна поглед от вестника.

— Какво обичате? — попита той, сякаш съм го изненадала в банята.

— Извинете, чудя се дали бихте могли да ми помогнете. Търся господин Сампсън, Едуард Сампсън. Знаете ли къде живее?

— Каква работа имаш с него? Продаваш бисквити, нали?

Устните му се разтеглиха в противна усмивка и разкриха три ужасяващи зъба, които изглеждаха като изрязани от гнило дърво.

Горе-долу същото ми каза и онази отвратителна Урсула на вратата на Ванета Хеъруд: безвкусна шега, която явно е плъзнала из цялата околия, както само безвкусните шеги могат.

Замълчах.

— Бисквити ли продаваш? — попита мъжът пак като комик в локал, повтарящ до втръсване някой виц.

— Всъщност не. Родителите на господин Сампсън са погребани в църковния двор на Бишъпс Лейси, а църквата създаде фонд за поддръжка на гробовете. Заради войната... нали разбирате, решихме, че може би той ще иска да...

Мъжът ме изгледа скептично над очилата си. Трябваше да измисля нещо по-убедително.

— А, за малко да забравя. Викарият ме помоли да му благодаря от негово име и от името на дамите от Женския институт за помощта му на панаира в събота. Събитието постигна зашеметяващ успех.

Но за това заслуга имаха Женският институт и Женското църковно дружество. Продавачът сбърчи отвратено нос, побутна очилата на носа си и посочи с палец към улицата.

— Жълтата ограда, дворът за скрап — каза той и заби нос във вестника.

— Благодаря ви. Много сте мил.

И го казах почти искрено.

Нямаше как да не забележа къщата. Високата дървена ограда, боядисана в нюанс на жълтото, който издаваше, че е била използвана изостанала от войната авиационна боя, беше хлътнала навътре и навън от трите страни на голям двор.

Очевидно оградата бе скована в опит да се скрие от улицата грозотата на боклукчийския занаят, но без особен успех. Зад дъските купчини с ръждясали метални отпадъци се извисяваха към небето като нахвърляни на купове гигантски кибритени клечки.

Върху оградата с големи червени букви, явно написани от неопитна ръка, стоеше надпис: „Сампсън скрап — строителни отпадъци — изгодни цени — автомобилни части“.

Двете крила на портата бяха подпрени с метална тръба. Прилепих око до процепа между тях и надърнах вътре.

По дяволите! Нищо не се виждаше. От този ъгъл гледката препречваше разнебитен преобърнат камион с липсващи гуми.

Озърнах се набързо към улицата, дръпнах металната тръба, открянах портата, поех си дълбоко въздух и се проврях през нея.

Пред мен изникна табела с кървавочервени букви върху изтърбушен фургон за пренасяне на мебели: „Внимание: куч“ — сякаш въпросното животно е разкъсало гърлото на художника, преди да успее да завърши последната буква „е“.

Спрях и се ослушах, но от звяра нямаше и следа. Може би предупреждението целеше само да подплаши непознати.

В другия край на двора имаше големичка ламаринена барака, която, съдейки по следите от гуми пред двукрилата ѝ врата, се използваше редовно. От дясната ми страна като ред сушилни за хмел, купчините с метал, които бях видяла през портата, обрамчваха пътя към задната част на имота. От най-близкия куп стърчеше — сякаш току-що е паднал и се е врязал в метала — половин самолет „Спитфайър“ с ярки надписи на военновъздушните сили в червено, бяло и синьо, като че нанесени вчера.

Оградата криеше истинските размери на парцела, който беше поне няколко акра. Отвъд планините метални отпадъци, тук-там от тревата тъжно се подаваха останки от разнебитени автомобили, а дори и в дъното на двора, където боклуците постепенно отстъпваха място на овощна градина, сред дърветата проблясваха парчета цветен метал и сигнализираха, че и там има паднали жертви.

Докато вървах предпазливо по настланата с чакъл пътека между купчините счупени машини, от време на време чувах по някое издрънчаване на ръждясал метал, сякаш останките се опитваха да се стоплят на слънцето, достатъчно, че да оживеят — но без успех.

— Има ли някой? — провикнах се с отчаяната надежда, че никой няма да отговори, както и стана.

В края на едно разклонение на пътеката имаше тухлена постройка: склад или перално помещение с кръгъл комин, който се извисяваше на десет метра над плоския покрив.

Прозорците бяха толкова мръсни, че дори след като ги изтрих с ръка, не успях да надникна вътре. Вместо бравата вратата имаше нещо като самоделно резе от заварени железни парчета.

Поставих палец на езичето и го натиснах. Резето се вдигна, вратата се отвори и аз влязох в мрачното помещение.

Вътре беше изненадващо празно. От едната страна имаше голяма пещ, зад чиято отворена вратичка се виждаше покритото с пепел и сажди дъно. Отстрани имаше монтирано нещо, което приличаше на вентилатор.

Тези не са се променили от четири-петстотин години, помислих си аз. Освен електрическият вентилатор, това устройство почти не се различаваше от пещите на алхимиците, описани на страниците на няколко ръкописа в библиотеката на чичо Тар.

По същество тази пещ приличаше на газовата, монтирана от чичо Тар в лабораторията в Бъкшоу, само че беше много по-голяма, разбира се.

Върху тухленото огнище пред пещта, до дълъг стоманен черпак, лежаха няколко счупени леярски форми: дървени сандъци, пълни с пясък, върху който се притискаха предметите, за да оставят отпечатък, в който след това се изливаше разтопеното желязо.

„Имат формата на кучета“, помислих си. „Шпаньоли, като ги гледам, притиснати в пясъка, за да бъдат отлети две подпорки за врати.“

Или триножници за камина.

И макар още да не бях имала възможност да проверя дали са истински, разбрах, че именно тук, в импровизираната леярна на Едуард Сампсън, са били направени копията на Лисицата Сали и

Шопо: копията, които най-вероятно в момента стояха на местата на оригиналите в камината в салона на Бъкшоу.

В такъв случай къде са оригиналите на Хариет? Тях ли видях в гаража на госпожица Маунтджой — склада за антики, в който Бруки Хеъруд пазеше съкровищата си? Или бяха триножниците, които видях в ръцете на Сампсън, двуногия булдог, от прозореца на антикварния магазин на Петибоун? Потръпнах само при мисълта.

Въпреки това вече бях свършила по-голямата част от работата, заради която дойдох тук. Оставаше само да претърся гаража за документи. С малко късмет можеше да се натъкна на познато име.

В този миг навън избръмча двигател на автомобил.

Бързо огледах помещението. Освен да се пхна в студената пещ, нямаше къде другаде да се скрия. Единствената друга възможност бе да изтичам навън и да се опитам да избягам.

Спомних си за Хензел и Гретел, когато затворих тежката врата на пещта след себе си, и клекнах.

„Съсипах още една рокля, помислих си аз, и ме чака още една лекция от разочарования татко.“

В този миг чух стъпки по каменния под.

Едва се осмелявах да дишам — тухленият кошер, в който се бях сгушила, щеше страшно да усили звука.

Стъпките спряха, сякаш човекът отвън се заслушваше.

После тръгнаха отново... и пак спряха.

Чу се метално ДРЪН, когато нещо докосна вратата на пещта само на сантиметри от лицето ми. И тогава бавно... толкова бавно, че едва не изпищях от напрежението... вратата на пещта се отвори.

Първото, което видях, бяха ботуши: големи, прашни и очукани от работа.

После зърнах крачолите на гащеризона.

Вдигнах очи и го погледнах в лицето.

— Дитер!

Беше Дитер Шранц, работник във фермата Кълвърхаус и единственият останал в Бишъпс Лейси военнопленник, избрал да заживее в Англия след края на войната.

— Ти ли си, наистина?

Дори след като се изправих, Дитер се извисяваше високо над мен, а сините му очи и русата коса му придаваха вид на безкрайно

пораснал ученик.

— Какво правиш тук? — попитах аз с глуповата усмивка.

— Може ли и аз да те попитам същото? — махна Дитер към помещението. — Освен ако този парцел не е станал част от Бъкшоу, ми се струва, че доста си се отдалечила от дома.

Усмихнах се учтиво на шегичката му. Дитер си падаше по сестра ми Фели, но като изключим това, беше добър младеж.

— Играех си на ребус с имена — отвърнах аз и започнах да обяснявам припряно правилата, които си измислях в движение. — Източен Финчинг носи двойно повече точки, защото е съставно име, а „Сампсън — Скрап и строителни отпадъци“ носи тройно повече точки заради трите „С“, схващаш ли? Щях да получа и бонус за библейското име^[1], но днес не е неделя, така че не се брои.

Дитер кимна сериозно.

— Английските правила са много сложни. Така и не ги научих.

Той тръгна към вратата, но се обърна да види дали идвам.

— Хайде — подкани ме. — В твоята посока съм, ще те закарам.

Още не бях готова да си тръгна, но знаех, че душенето ми наоколо е приключило. Какво в крайна сметка бих могла да открия с двуметров бивш военнопленник по петите?

Примижах на светлината, когато излязохме навън. В другия край на пътеката старият сив трактор на Дитер пуфтеше на себе си като слон, попаднал случайно в гробище за слонове: малко шокиран да се озове сред костите на предците си.

Затворих портата, качих се на пречката между двете задни гуми и вдигнах Гладис след себе си. Дитер включи на скорост и потеглихме, а високите гуми на трактора хвърляха зад нас струи прах като тъмни фойерверки.

Летяхме като вятъра под лъчите на септемврийското слънце и пиехме свежия есенен въздух, затова чак след като изкачихме наполовина южния склон на хълма Денам, ми просветна.

Задните ми части бяха здраво прилепени към един от калниците на трактора, а краката си бях опряла в потракващата напречна греда между двете колела. От скоростта земята под краката ми представляваше размазано зеленикаво-черно петно.

„Какво, запитах се изведнъж, прави един фермер толкова далеч от фермата без ремарке, плуг или брана?“ Просто нямаше никаква

логика.

Кожата ми настръхна.

— Кой те изпрати? — извиках над свистящия в ушите ни вятър и рева на мотора.

— Моля?

От опит знаех, че печели време.

— Какво? — повтори Дитер, сякаш не ме е чул, което необяснимо защо страшно ме ядоса.

— Татко те е пратил, нали?

Но още докато изричах думите, осъзнах, че греша. По-скоро Човекът на луната щеше да позвъни на Ловеца на плъхове, отколкото татко да се обади по телефона на Дитер.

— Инспектор Хюит!

Хващах се като удавник за сламка. Инспекторът си имаше официално превозно средство и никога нямаше да прати цивилен да му върши работата.

Дитер дръпна скоростния лост, тракторът забави ход и спря на малка отбивка, където имаше дървена платформа, отрупана с кутии от мляко.

Обърна се към мен със сериозно изражение.

— Изпрати ме Офелия — каза той.

— Фели ли? — изписах аз. Нима сестра ми го е накарала да ме следи цял ден?

Как смееше! Проклета да е! Възмутително!

Фактът, че бях отклонена — изтръгната — на практика отвлечена от важно разследване — и то от собствената ми сестра, ме разяри.

Неописуемо.

Без да продумам, скочих от трактора, свалих Гладис и тръгнах пеша надолу по хълма с развята опашка.

Щом се отдалечих достатъчно, стъпих на педала, възседнах колелото, потеглих несигурно, но запазих достатъчно равновесие, за да се оттегля с обидено достойнство.

Няколко секунди по-късно чух как тракторът пали, но не се обърнах.

Дитер се изравни с мен и подкара успоредно.

— Тревожеше се за теб — каза той. — Искаше да провера дали си добре.

Фели да се тревожи за мен? Не ми се вярваше. Случаите, в които се е държала поносимо с мен през последните години, се брояха на пръстите на едната ми ръка.

— Искаш да кажеш, да ме шпионираш — сопнах се аз.

Злобно беше от моя страна, но го казах. Харесвах Дитер, ала побеснявах от мисълта, че сестра ми го върти на малкия си пръст.

— Хайде, качвай се — рече Дитер и спря трактора. — Заедно с колелото.

— Не, благодаря. Предпочитам да остана сама.

Завъртях педалите по-бързо, за да изпреваря трактора. По-надолу по пътя можех да го изчакам и снизходително да се кача на машината за триумфално влизане в селото.

Но когато се сетих за това, вече бях изминала половината главна улица.

Разочаровах се, че не открих Догър в оранжерията. Обожавах да се промъкна вътре, да седна тихо до него и да си побъбрим сладко като двама старци, седнали на пейка до езерце с патици.

Когато се нуждаех от информация, вторият човек, при когото ходех, беше госпожа Малит, но щом влязох в кухнята, видях, че вече си е тръгнала.

Бих дала всичко да успея да изкопча нещо за Спънатите от Дафи, но не желях повече да говоря с нея. Още не си бях отмъстила за участието ѝ в инквизицията в избата, макар вече два пъти да наруших обиденото си мълчание, за да я разпитам за Посейдон и Хилда Муир — по-точно Хилдемоир — и горските феи.

Струваше ми се невъзможно да спечелиш война, ако непрекъснато търсиш съвети от противника. Освен това общуването — или както там се нарича, когато става въпрос за сестри — с врага те разколебава да ги фраснеш в мутрите.

Главата ми бръмчеше от информация, а не бях намерила време да я осмисля.

Някои от най-интересните заключения вече се оформяха в съзнанието ми — събираха се и се свързваха помежду си, както сребърният хлорид (добрият стар AgCl) образува нещо като химично сирене, когато се смесят разтворим хлорид със сребърен нитрат.

Смесица! Това беше думата. Щях ли някога да успея да разнищя тази сложна смесица от оплетени загадки?

Едно беше очевидно: трябваше да науча още — още много — за Спънатите, а беше пределно ясно, че никой от Спънатите, които познавах, нямаше да улесни живота ми, като си каже всичко.

[1] Сампсън е английският вариант на името Самсон. — Бел.прев. ↑

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Събудих се от барабаненето на вода по покрива и уллиците — звукът от дъжд над Бъкшоу.

Още преди да отворя очи, чух как цялата къща оживява по начин, по който това никога не се случваше в сухо време — дълбоко влажно вдишване и издишване — сякаш след лудешки спринт, продължил векове, старата уморена къща най-сетне прекосяваше финиша.

В коридорите тихо свистеше вятър и от неочаквани ъгли ставаше течение. Въпреки размерите си Бъкшоу притежаваше уюта на подводница.

Загърнах се с одеялото и отидох до прозореца. Навън валеше като из ведро, а капките приличаха на черти, начертани с молив и линия. Подобен дъжд не спираше бързо — щеше да вали часове наред.

Татко отбеляза пристигането ми на масата за закуска със стегнато кимване. Поне не се опитваше да води ведър разговор, поради което казах наум кратка благодарствена молитва.

Фели и Дафи, както обикновено, бяха заети да се правят, че не ме виждат.

В дъждовни дни атмосферата на масата беше по-мрачна от обикновено и тази сутрин не правеше изключение.

Септемврийското меню за закуска влезе в сила преди почти две седмици и основата на езика ми потръпна леко, когато госпожа Малит поднесе на масата дневния ни порцион от:

Препечени филии.

Овесена каша.

Ябълков сок.

Фурми.

Фурмите, задушени в масло и поднесени със студена сметана, бяха поредното кулинарно извращение на госпожа Малит. Приличаха и

имаха вкус на нещо, откраднато от ковчег посред нощ на гробището.

— Подай ми мозъка на мъртвеца — казваше Дафи, без да вдига очи от книгата си, а татко я поглеждаше кръвнишки, докато най-новият брой на списание „Филателия“ не привлече вниманието му обратно към страниците си — процес, който продължаваше не повече от две секунди и половина.

Но днес Дафи не каза нищо, протегна механично ръка и сипа няколко лъжици от гнусната смес в чинията си.

Фели още не беше слязла, затова се измъкнах сравнително лесно.

— Ще ме извините ли? — попитах и татко изръмжа.

Няколко секунди по-късно вече вадох от дрешника в коридора яркожълтия си дъждобран.

— Когато караш колело в дъжда — беше ми рекъл Догър, — е по-важно да те виждат добре, отколкото да останеш суха.

— Искаш да кажеш, че винаги мога да се изсуша, но не мога да възкръсна, ако ме блъсне кола — отвърнах тогава аз, отчасти на шега.

— Именно — беше отвърнал Догър със свършена усмивчица и бе продължил да лъска обувките на татко.

Дъждът още се сипеше неумолимо, когато се стрелнах към оранжерията, където бях оставила Гладис. Тя не обичаше много дъжда, тъй като от него се каляше, но никога не се оплакваше.

Бях си съставила внимателно маршрута до „Рокс Енд“, така че да не минавам през Канавката, покрай страховитата госпожа Бул.

Докато карах по пътя към Бишъпс Лейси с жълтия си дъждобран, си спомних какво бе казал Догър по въпроса за видимостта. Въпреки мъглата, която се стелеше като сиво пране над мокрите ниви, навярно се виждах от километри. И въпреки това в известен смисъл, тъй като бях едва единайсетгодишна, носех най-доброто невидимо наметало на света.

Сетих се за онзи път, когато госпожа Малит ме заведе на кино да гледаме „Невидимият човек“. С автобуса отидохме до Хинли, за да купим нова рокля, след като съсипах официалната си пролетна одежда при един особено интересен — но провалил се — експеримент със сярна и солна киселина.

След отегчителен час в „Модният бутик на Елинора“ — магазин на главната улица с витрина, обсипана с хартиени табели в ужасяващи нюанси на розовото и синьото — „Най-модерните пролетни рокли за

млади госпожици!“ „Нова колекция от Лондон!“ „Красиви за Великден!“ — госпожа Малит се смили над мен и предложи да отскочим до близката чайна.

Там седяхме четирийсет и пет минути на маса край прозореца и гледахме хората, минаващи по тротоара навън. Госпожа Малит се бе разбъбрила и може би забравила, че не съм приятелката ѝ госпожа Уолър, се изпусна за няколко неща, които, макар да не ми се сториха важни, можеше да са ми от полза, когато порасна.

След чая и пастите, тъй като разполагахме с почти целия следобед („Много храбро се държа в магазина, миличка, въпреки онези вещици с карфиците и шивашкия метър!“), госпожа Малит предложи да ме заведе в киното, което зърнала на една уличка до чайната.

Тъй като госпожа Малит беше гледала „Невидимият човек“ преди години, през целия филм не млъкна и ме побутваше с лакът, докато ми обясняваше случващото се на екрана.

— Той ги вижда, но те него — не.

Идеята на лудия учен да се инжектира със силна белина, за да стане невидим, ме развесели, но ме шокира начинът, по който се отнасяше с лабораторните си принадлежности.

— Това е само реквизит, скъпа — успокои ме госпожа Малит, когато сграбчих ръката ѝ при едно разбиване на стъкленици.

Но сега като се замислих, филмът не беше особено добър. Не за пръв път се сблъсках с идеята за невидимостта — изкуство, което бях принудена да овладеея от деня на прохождането си.

Видим и невидим: номерът едновременно да присъстваш и да те няма.

— Юхууу! — извиках, когато профучах през локвите покрай „Свети Танкред“ и излязох на главната улица.

В другия край на селото завих на юг. В далечината се виждаше Джак Фенерът — скалист хълм с формата на череп, надвиснал над мястото, на което отивах: „Рокс Енд“.

Движех се паралелно на Канавката на около кило метър източно от нея и след няколко минути вече се спусках по инерция през една от обширните морави, простиращи се от трите страни на хълма.

И преди съм идвала в „Рокс Енд“ на посещение при стария училищен директор на татко, доктор Кисинг. Тогава го намерих на

запусната остъклена тераса в старческия дом и сега очаквах да вляза в същия мавзолей.

Но за моя изненада, щом скочих от Гладис пред входа, се озовах срещу самия възрастен господин в инвалидна количка, седнал под голям пъстър чадър, забучен на моравата.

Той ми помахаше, докато газех тежко към него през мократа трева.

— Я, Флавия! „Денят, който води млад посетител на прага ми, не може да е лош“. Думи на Хораций... или пък на Катул?

Усмяхнах се, сякаш знаех, но съм забравила.

— Здравейте, доктор Кисинг — поздравих го и му подадох кутия цигари „Плейърс“, които бях свила от чекмеджето за бельо на Фели.

Тя ги беше купила, за да впечатли Дитер, но той шеговито я отказа от пушенето. „Не, благодаря, рече, когато сестра ми му предложи цигара, съсипват гърдите“, и Фели прибра кутията, без да я отвори. Фели беше необичайно горда с гърдите си.

— Ах, колко мило от твоя страна да се сетиш за една от най-големите ми слабости — рече доктор Кисинг и извади сякаш от нищото кибрит и ловко запали една клечка още докато отваряше цигарите.

Той вдиша дълбоко и задържа дима в дробовете си, като че цяла вечност. После издиша бавно пушека и загледан в далечината, сякаш говореше на друг, издекламира:

— Здравето си той съсипва и душата си сломи,
като суетно на удоволствия се отдава до зори.
Но някой ден именно този смях и веселби
като оръжие ще го пронижат и смъртта ще го
сполети.

Като оръжие ще го пронижат и смъртта ще го сполети ли?

Кръвта ми се смрази при последния стих. За цигарите ли говореше, или за странната смърт на Бруки Хеъруд?

Разговорите с доктор Кисинг бяха като игра на шах. Нямаше пряк път.

— Спънатите — рекох като свой първи ход.

— Ах, да — усмихна се той. — Спънатите. Знаех си, че ще ме питаш за тях. Щях да се разочаровам, ако бе попитала друго.

Възможно ли беше господин и госпожа Петибоун да са му казали, че разпитвам по този въпрос? Стори ми се малко вероятно.

— Нали не подозираш, че съм от тях?

— Не — отвърнах аз и се опитах да не изоставам в играта. — Но си знаех, че племенницата ви...

До този момент почти бях забравила, че доктор Кисинг е чичо на госпожица Маунтджой.

— Племенницата ми ли? Помислила си, че Тилда ме осведомява за твоите...? Мили Боже, не! Тя нищо не ми казва... нито пък някой друг. Дори Бог не знае какво прави лявата ръка на Тилда напоследък.

Доктор Кисинг видя недоумението ми.

— Не търси по-далеч от домашното огнище — каза той.

— Госпожа Малит?

Доктор Кисинг се разкашля и гърдите му изсвистяха — по начин, който тревожно ми напомни за Фенела, — но се успокои, като си запали втора цигара.

— Всеизвестно е, че си в непосредствен контакт с уважаемата госпожа Малит. Останалото са чисто и просто догадки. Моя милост, разбира се — продължи той, — не е имала честта да общува лично с добрата жена. Доколкото знам обаче, тя е известна надлъж и нашир с, ах...

— Склонността си към обсъждане на другите хора — допълних аз.

Доктор Кисинг се поклони леко.

— Проницателността ти е обезоръжаваща.

Този човек ми харесваше все повече.

— Научих за Никодимус Флич и как е донесъл вярата си в Бишъпс Лейси. Знам, че няколко души в околността все още изповядват тази вяра и понякога се събират при Стобора.

— За кръщения.

— Да — казах аз. — За кръщения.

— Много по-честа практика в миналото. Вече са останали малко спънати в детеродна възраст.

Опитах се да преценя кои ли са те. Тилда Маунтджой и госпожа Петибоун определено не бяха сред тях.

— Мисля, че горката госпожа Бул беше последната — рече доктор Кисинг и забелязах, че ме наблюдава с крайчеца на окото си.

— Госпожа Бул ли?

Нима госпожа Бул беше от Спънатите?

— Госпожа Бул, която живее на Канавката ли? — попитах. — Онази, чието бебе откраднали циганите?

Не се сдържах. Макар да не вярвах на тази история, страшните думи се изплъзнаха от устата ми, преди да се усетя.

Доктор Кисинг кимна:

— Така разправят.

— Но вие не им вярвате.

Вече бях загряла и долавях всеки намек в думите на стареца.

— Признавам, че не вярвам циганите да са отвлекли детето. И сигурно очакваш да ти обясня защо.

Успях само да се ухия глуповато.

Макар дъждът още да се сипеше върху чадъра с монотонно барабанене, под него беше изненадващо спокойно и топло. В другия край на моравата грозната сграда на старческия дом приличаше на гигантска крастава жаба. На един от високите прозорци — несъмнено някога принадлежал на бална зала — две стари дами с пищни старомодни костюми танцуваха тържествен менует. При предишното си посещение при доктор Кисинг ги видях да репетира стъпките под дърветата, а сега очевидно и те ме бяха забелязали.

Докато ги гледах, по-ниската спря за малко и ми помахаше с облечената си в ръкавица ръка, а другата, след като видя, че партньорката ѝ ме поздравява, почти се залепи за стъклото и направи дълбок реверанс.

Докато насоча вниманието си обратно към доктор Кисинг, той беше запалил нова цигара.

— До миналата година — каза той и проследи с поглед как димът изчезва сред дъжда — още можех да се изкача до върха на Джак Фенера. За млад човек в добра физическа форма преходът е просто приятна разходка, но за вкаменелост в инвалидна количка е истинско мъчение. За един старец обаче дори мъчението понякога е облекчение от скуката, затова често се качвах просто от яд. От върха околността се вижда ясно като от балон с горещ въздух. На северозапад в далечината е училището „Грейминстър“, сцена на най-големите ми триумфи и

най-горчивите провали. На запад ясно се вижда Стобора, а зад него Бъкшоу, домът на предците ти. Именно при Стобора по една случайност поисках ръката на прекрасната Летиша Хъмфри — и пак при Стобора въпросната Летиша имаше здравия разум да ми откаже.

— Обзалагам се, че горчиво е съжалявала — вметнах галантно.

— Не, не съжаляваше. Летиша се омъжи за човек, който натрупа голямо богатство, защото смесваше пшеничено брашно с прах от кости. Доколкото разбрах, двамата били много щастливи заедно.

Облак цигарен дим изведнъж обагри въздишката му във влажния въздух.

— А вие съжалявахте ли? — Не беше много възпитано да задавам подобен въпрос, но исках да знам.

— Макар вече да не изкачвам Джак Фенера, това не се дължи изцяло на телесната ми слабост, но и на все по-голямата тъга, която се вижда от върха — тъга, която не е така забележима от подножието.

— Стобора ли?

— Някога обичах да се любувам на този стар завой на реката, сякаш го виждах какъвто беше в разцвета на силите ми. Всъщност точно това правех един ден през април преди две години и половина, когато изчезна бебето на Бул.

Зяпнах.

— От върха на хълма видях как циганката вдига лагера си, а по-късно забелязах госпожа Бул да бута бебешката количка по Канавката.

— Чакайте малко, трябва да е било точно обратното.

— Беше точно както ти казах. Циганката впрегна коня и подкара фургона на север по Канавката. Малко по-късно онази Бул се появи и буташе количката с бебето на юг към Стобора.

— Може количката да е била празна — предположих аз.

— Отлична идея, само че я видях да вдига бебето, докато търсеше запиляното сред одеялата шише.

— В такъв случай не е възможно Фенела да е отвлякла бебето.

— Много добре, Флавия. Както сигурно си се досетила, аз отдавна стигнах до това заключение.

— Но...

— Защо не съм съобщил в полицията ли?

Кимнах безмълвно.

— И аз многократно съм си задавал този въпрос. И всеки път си отговарям, че отчасти се дължи на факта, че полицията никога не ме е питала. Но това не е достатъчно, нали? Когато обаче достигнеш определена възраст, се колебаеш много, преди да се нагърбиш с нов товар от тревоги. Сякаш след като си преживял достатъчно скръб през живота си, получаваш извинителна бележка, която да дадеш на директора на рая. Разбираш ли ме?

— Мисля, че да.

— Затова не казах на никого. Но, странно, това е и причината сега да кажа на теб.

Единствено ромоленето на дъжда нарушаваше възцарилата се тишина.

И в този миг неочаквано от другия край на моравата долетя вик:

— Доктор Кисинг! Какво правите?

Беше Белия фантом, медицинската сестра, която видях при предишното си посещение в „Рокс Енд“; тя изглеждаше нелепо с бялата си униформа и огромните черни галоши, докато газеше тежко из тревата към нас.

— Какво правите? — попита сестрата, когато застана под чадъра. Забелязала съм, че деспотични хора като Белия фантом често повтарят по два пъти едно и също, сякаш трябва да покрият норматив.

— Мисля си, сестра Хамънд — отвърна доктор Кисинг, — за печалната липса на добро възпитание у англичаните, която се появи някъде към края на войната.

Думите му бяха посрещнати с мълчаливо изсумтяване и сестрата сграбчи дръжките на инвалидната количка и я забута бързо към сградата.

Спря, за да отвори вратата на остъклената тераса, и до ушите ми долетяха думите на доктор Кисинг:

— Дръж плячката, Флавия!

Това беше ловен вик.

Замахох с ръка като луда, за да му покажа, че съм разбрала, но беше твърде късно. Сестрата вече го бе вкарала вътре.

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

Струва ми се, че има един вид смелост, която добиваш, когато не можеш да решиш какво да правиш.

Дали заради това, или заради своенравната Гладис, но изведнъж се отклонихме от главния път и завихме по Канавката.

Заобикалях оттук и оттам из цялото село, за да не срещна госпожа Бул, горе-долу както муха избягва срещата със сгънат на руло вестник. Ала Канавката беше прекият път към Бъкшоу, а сега бързах да се прибера.

Макар черната боя на Гладис да беше опръскана с кал, тя изглеждаше пъргава, сякаш току-що е изтъркана хубавичко с четка и измита до блясък. Поне никелираните дръжки на кормилото ѝ блестяха на слънцето.

— Доволна си, нали? — попитах аз и Гладис изскърца доволно.

Дали госпожа Бул щеше да стои на пост до портата? Трябваше ли пак да се престоря на Маргарет Воул, племенница на измислената — но обичана — актриса Гилда Дикинсън?

Напразно се тревожех. Госпожа Бул никаква не се виждаше, въпреки че от стелеция се над запалените купчини пушек и самият двор едва се забелязваше.

Червенокосият ѝ син — онзи, дето се бе качил на клона, когато с Фенела минахме през Канавката, — сега седеше отстрани на банкета и копаеше с прибор за хранене тунел до Китай.

Спрях рязко Гладис и стъпих с двата крака на земята.

— Здравей — поздравих тъповато. — Как се казваш?

Не беше най-доброто начало за разговор, но не съм свикнала да говоря с деца и нямах ни най-малка представа какво да кажа. И без това нямаше значение, защото малкият сополанко не ми обърна внимание и продължи да копае.

Трудно ми беше да преценя възрастта му — беше някъде между четири и седемгодишен. Голямата му глава се държеше нестабилно

върху източено тяло и създаваше впечатлението, че гледаш много едро бебе или много дребен възрастен човек.

— Тимофей — изкроя хлапето като жаба тъкмо когато се канех да потегля.

— Тимъти ли?

Последва ново неловко мълчание, по време на което пристъпвах неспокойно от крак на крак.

— Тимофей.

— Майка ти вкъщи ли си е, Тимофей?

— Знам ли... да... не — отвърна той, изглежда ме бдително с крайчеца на окото и продължи да копае, като забиваше ожесточено прибора в пръстта.

— За съкровище ли копаяш? — попитах свойски. Облегнах Гладис на един насип и клекнах до момчето. — Дай да ти помогна.

Небрежно бръкнах в страничния си джоб и обвих пръсти около близалката, която носех в него.

С бързо движение пъхнах ръка в дупката, която Тимофей копаяше, и се престорих, че изваждам лакомството от нея.

— О, Тимофей! — извиках и изплясках с ръце. — Виж какво намери! Браво на теб! Тимофей си намери близалка! — Макар да ми звучеше странно, нямаше как да го нарека другояче, освен с името, което ми беше казал.

Вдигнах близалката, но той я сграбчи със светкавично движение и я пъхна в устата си.

— Шъкровище! — каза и я задъвка яростно.

— Да, съкровище — изгуках аз. — Тимофей намери заровено съкровище.

С клечката на близалката, стърчаща от ъгълчето на устата му като термометър, Тимофей хвърли прибора и нападна дупката с голи ръце.

Сърцето ми подскочи, когато осъзнах какво лежи в пръстта: среброто... зъбците... фигурката на омар, изпъкваща върху дръжката... монограмът на Де Лус...

Детето копаяше с една от нашите вилици за омари! Но как е възможно? Догър вече беше изпратил сребърните прибори на „Сотбис“, за да ги продадат на търг, и единствената вилица, чиято липса вероятно не са забелязали, беше онази, с която е убит Бруки

Хеъруд. А тя, освен ако не се лъжех жестоко, съвсем доскоро беше забита през ноздрата чак до мозъка на Бруки. Как тази вилица е стигнала до ръцете на хлапе, копаещо дупка в Канавката? А дали това не беше копие на истинската вилица?

— Дай да ти помогна — казах на момчето. — Аз съм по-голяма и мога да копая по-бързо, за да намерим още лакомства.

Направих с ръка жест все едно копая като язовец.

Тимофей обаче грабна вилицата и я дръпна далеч от мен.

— Мое! — рече той с пълна уста. — Мое! Тимофей намери!

— Добро момче! Дай да я видя.

— Не!

— Добре. И без това не я искам.

„Ако има някой, който знае как мислят децата, то това съм аз — Флавия де Лус, — защото до неотдавна самата аз бях дете.“

Бръкнах в джоба си и извадих още една близалка — последната. Погледнах я любящо, вдигнах я на слънцето, за да се възхитя на златистия ѝ блясък, облизах устни...

— Дай! — извика детето. — Иска!

— Виж какво, ще ти я дам за тази грозна вилица. На теб не ти трябва. Стара и мръсна е.

Направих ужасна физиономия и се престорих, че повръщам, със звукови ефекти, както си му е редът.

Хлапето се ухили и пхна зъбците на вилицата в едната си ноздра.

— Не, Тимофей! — казах с най-заповедническият тон, който успях да докарам. — Остра е, ще се нараниш. Дай ми я. Веднага — добавих строго като татко, когато иска незабавно да му се подчиним. Протегнах отворената си длан и Тимофей кротко постави сребърния прибор върху линията на живота ми — същата част от ръката ми, в която циганката Фенела — нима това се случи само преди три дни? — бе видяла мрак.

— Браво на теб — казах замаяна, докато обвивах пръсти около оръжието на убийството. — Откъде я взе?

Подадох му близалката и той я грабна алчно. Пхнах ръка в джоба, сякаш бърках в торба с лакомства.

Приковах го с поглед и чак сега забелязах колко странно призрачни са ирисите му. Реших да не извърщам очи, докато...

— Оба на Дани — каза той внезапно, завалено заради близалката в устата си.

„Оба на Дани“? Джоба на Дани, разбира се! Колко съм досетлива.

Но кой беше Дани? Не можеше да е бебето — то не беше достатъчно голямо, че да има джобове. Имаше ли госпожа Бул по-голям син?

Докато обмислях трескаво възможностите, пъхнах вилницата в джоба си. Голяма грешка.

— Мамо! — изписка детето. — Мамо! Мамо! Мамо! Мамо! — А всеки следващ вик беше все по-силен.

Скочих на крака и се стрелнах към Гладис.

— Мамо! Мамо! Мамо! Мамо! Мамо!

Малкият сополанко виеше като счупена сирена.

— Ти! — чу се глас от дима и внезапно госпожа Бул се спусна към мен тронаво измежду тлеещите купчини като чудовище от кошмар.

— Ти! — извика тя и протегна зачервените си ръце да ме сграбчи. Знаех, че ако ме хване, с мен е свършено. Жената беше достатъчно едра, за да ме разкъса на парчета.

Метнах се на Гладис и се забутах с крака, а подметките ми се хлъзнаха по педалите, щом се приведох рязко напред в опит да набера скорост.

Странно, но разсъждавах напълно логично. Дали да отклоня вниманието й, като извикам „Пожар!“ и посоча към къщата й? Тъй като около нея навсякъде горяха боклуци, идеята ми се стори едновременно добра и лоша.

Но нямах време за тактики — госпожа Бул ме догонваше с шокираща бързина.

— Мамо! Мамо! Мамо! Мамо! Мамо! — продължаваше да вие влудяващо Тимофей в Канавката.

Огромните длани на жената посегнаха към мен, когато пътищата ни се пресякоха. Трябваше да мина покрай нея, за да избягам. Ако хванеше дори само ръкава ми, щях да падна.

— Юхууу! — Викът се изтръгна неочаквано от гърлото ми, но веднага го познах. Беше бойният вик на дивак — свиреп, безстрашен вой, който се надигна от дробовете ми, сякаш е чакал там векове.

— Юхууу! — извиках пак просто за удоволствие. Почувствах се прекрасно. Тя не спря... но залитна, спъна се и аз профучах покрай нея.

Погледнах през рамо и видях, че жената стои на пътя с разтреперани, стиснати в юмруци ръце, а червеното ѝ лице се изкриви от гняв, когато изкрещя:

— Том, излез... и донеси брадвата.

Седях на брега на реката и разхлаждах крака във водата. При Стобора цареше неземна тишина и потреперих, когато си припомних всичко, случило се през последните няколко дни. Първо нападението срещу Фенела, а непосредствено след него — смъртта на Бруки Хеъруд. После, както ми каза Порцелан, преди да си заmine, полицията беше намерила трупа на бебе — вероятно бебето на госпожа Бул — точно тук, в горичката. Предполагам, че трябваше да изпитвам съжаление към майката. Може например да беше полудяла от скръб. Може би трябваше да рискувам живота си и да изкажа съболезнования.

Но животът не е лек, нали? Само ако можехме да връщаме времето назад като в онези късометражни кинофилми, в които комините на взривени фабрики се срутват и после отново се сглобяват, а разбитите парченца стъкло се съединяват обратно във ваза...

В такъв свят, ако исках, бих могла да се върна заднишком с колелото до Канавката, да слеза от Гладис и да прегърна онази жена. Можех да ѝ кажа колко съжалявам за бебето, заровено при Стобора, и че ако има нужда от помощ, може да разчита на мен.

Въздъгнах.

Отвъд реката, между дърветата, недалеч от мястото, на което стоеше фургонът на Фенела, забелязах купчина прясна пръст. Явно там са намерили тялото.

Освен че е видяла крачето на бебето, „увито в килим или нещо подобно, вързоп стари позеленели кости“, бе казала Порцелан, тя не сподели никакви други подробности. А сега беше твърде късно — Порцелан си беше заминала.

Не можех да попитам инспектор Хюит за трупа и докато не ми се предоставеше възможност да разбере от госпожа Малит какво се

говори по въпроса из селото, трябваше да се оправям сама. Щях да огледам отсреща.

Тук реката не беше много дълбока. Все пак Спънатите са идвали на това място векове наред да кръщават бебетата си. Водата беше достатъчно дълбока, за да ги потапят, и се намираше на не повече от трийсет метра от мястото, където полицията очевидно е открила трупа.

Вдигнах подгъва на роклята си с няколко сантиметра и нагазих в реката.

Само на два-три метра от брега водата стана забележимо по-студена и аз продължих бавно към средата с разперени за равновесие ръце, като много внимавах да не падна в засилващото се течение.

Скоро достигнах до средата на реката, след това я подминах. Нивото на водата тъкмо спадна отново под коленете ми, когато стъпих върху нещо твърдо, спънах се, загубих равновесие и цопнах по лице във водата. Потънах цялата.

— О, проклетие! — промърморих ядно на себе си. Защо не взех Гладис и не минах с нея по малкия мост?

— Да му се не види!

С мъка се изправих и се огледах. Роклята ми беше подгизнала.

Татко страшно щеше да се ядоса.

„Как можа, Флавия? По дяволите!“, щеше да каже той, както винаги, а после щеше да замълчи и да се възцари обичайната тишина, която щеше да продължи няколко дни, докато един от нас не свалеше гарда. „Твърдоглави като дървари“, казваше Дафи за такива случаи и сега, нагазила до коленете във вода, се опитах да си представя, че изведнъж съм се пренесла в студена бърза река някъде в северните гори на Канада, а около мен по течението се носят отсечените глави на дърварите като подути сиви ябълки.

Но необходимостта от практично решение ме върна обратно в Бишъпс Лейси. Когато се приберях от Бъкшоу, щеше да се наложи да се промъкна в къщата, да се кача незабелязано на горния етаж и да изплакна роклята на мивката в лабораторията.

В реката малкият облак кал, който вдигнах, бързо се утаи.

Странно — въпреки че ясно виждах ходилата си на речното дъно — наоколо нямаше никакви камъни. Но бях сигурна, че се препънах в нещо твърдо. За малко да си счупя пръста в проклетията!

Постоях неподвижно за миг и вече усещах студения повей в септемврийския въздух.

Нещо във водата помръдна: мехурче... вълнички във водата... проблясване на светлина.

Наведох се бавно и бръкнах.

Малко по-надълбоко... още малко наляво. Макар да не го виждах, пръстите ми напипаха нещо твърдо. Стиснах го здраво и го извадих.

Щом предметът излезе от водата, го видях. Колко зловещо.

Твърд... прозрачен... невидим във водата... но видим щом излезе на сушата.

Внезапно гърдите ме стегнаха и сърцето ми разбра, че знам какво държа, още преди главата ми да го осмисли, а и двете започнаха да пулсират, щом осъзнах, че с мокрите си ръце съм хванала кристалната топка на Фенела — топката, с която неизвестният нападател я с ударил по главата: топката, с която някой се е опитал да я убие.

Кълбото е лежало на дъното от дни и тъй като беше прозрачно, не се виждаше във водата дори когато ти беше пред очите. Нищо чудно, че полицаите не са го намерили!

Само ако бяха нагазили в плитчините — и само ако случайно бяха стъпили на него — щяха да открият предмета, който търсеха.

Естествено веднага щях да я занеса на инспектор Хюит.

Изкачих се на брега и забелязах, че при Стобора цари пълна тишина, сякаш птиците се страхуват дори да изчуруликат.

Кристалната топка беше студена в ръцете ми и пречупваше изкривено земя, дървета и небе, а вихреците им се цветове приличаха на капка боя във вода.

Ако не беше стъклото, вероятно нямаше да забележа проблясването сред дърветата — цвят, чието място не беше там.

Спрях, уж че съм се залисала с нещо. Казах си: „Не поглеждай нататък“.

Извих подгъва на роклята си, сякаш се опитвах да я изстискам от водата, и сложих кристалната топка в плата като в хамак.

Мокрите ми ръце дали бяха оставили отпечатьци? Кой знае. Не можех да направя нищо друго.

— Какво толкова! — казах престорено силно, за да покажа, че си мисля, че съм сама.

С периферното си зрение видях цветно петно сред храстите. Извърнах леко очи натам и ми се стори, че е шал — шал на цветя.

Да не беше някоя от горските феи, за които ми разказваха Дафи и Фели? Може би същата, която е взела детето на госпожа Бул! Не... феите не съществуват. Нали?

Бавно плъзнах поглед надясно.

Внезапно, сякаш с магическа пръчица, образът се намести като в оптичните илюзии в „Списание за момичетата“, където силует с две лица в профил внезапно се оказва чаша.

Сива коса... сиви очи, вперени в мен... шал, вързан на шията... бричове за езда — дори монокълът висеше на черна верижка на врата.

Приятелката на Ванета Хеъруд, Урсула, стоеше неподвижно сред храстите и разчиташе, че като не мърда, няма да я видя — Урсула, която събираше върбови клонки покрай реката, за да ги извива в грозни кошници.

Оставих очите ми да срещнат нейните, а после бавно отклоних поглед, сякаш не съм я видяла. Погледнах от дясната ѝ страна, след това от лявата и накрая над главата ѝ с леко отворена уста. Почесих се по главата и, опасявам се, по дупето.

— Идвам, Гладис — извиках. — Просто някаква катерица.

При тези думи прекосих моста и си мърморех сама като лудата дъщеря на ексцентричен земевладелец.

„Да му се не види!“, помислих си. Не успях да разгледам мястото, на което са копали полицаите.

Въпреки това денят се оказа забележително продуктивен. В джоба си носех сребърната вилица за омари на Де Лус, която според мен е предизвикала кончината на Бруки Хеъруд, а в полата ми се полюшваше кристалната топка, която почти със сигурност беше предметът, с който е ударена Фенела. Иначе защо ще я хвърлят в реката?

В главата ми започна да се оформя идея.

Естествено веднага щях да предам тези оръжия на инспектор Хюит — възнамерявах да го направя от самото начало, по най-различни причини.

Но първо се замислих дали е възможно да се свалят отпечатъци от предмет, стоял няколко дни в течаща вода.

ДВАЙСЕТ И ТРИ

Не бях изкачила и десетина стъпала, когато чух гласа на татко от вестибюла:

— Флавия...

Хванаха ме!

Спрях, обърнах се и слязох едно стъпало надолу от уважение. Той стоеше на входа за западното крило.

— В кабинета ми, ако обичаш.

Обърна се и тръгна.

Слязох бавно надолу и се помъкнах след него, като демонстративно изоставах.

— Затвори вратата — каза той и седна на бюрото.

Работата беше сериозна. Татко обикновено ни четеше конско, застанал до прозореца и загледан в поляните навън.

Седнах на ръба на един стол и си придадох съсредоточен вид.

— Обади се сестра Хамънд по... — Той махна в посока към телефона, но не събра смелост да изрече думата. — ... Апарата. Каза, че си извела доктор Кисинг навън в дъжда.

Коварната вещица! Нищо подобно не съм направила.

— Той не беше на дъжда — възразих. — Седеше под чадър на моравата и вече бе навън, когато пристигнах.

— Няма значение — вдигна татко ръка като регулировчик.

— Но...

— Той е стар човек, Флавия. Не бива да го безпокоиш за глупости.

— Но...

— Това скитане из околността трябва да престане. Превърнала си се в истинска напаст.

Напаст! Добре!

Идеше ми да се изплюя на килима.

— Напоследък доста мислих по въпроса и стигнах до заключението, че разполагаш с твърде много свободно време.

— Но...

— Признавам, че вината е отчасти моя. Не ти осигурявам достатъчно надзор и вследствие от това интересите ти са станали доста... нездрави.

— Нездрави ли?

— Ето защо — продължи невъзмутимо татко — реших, че трябва по-често да си сред други хора, да общуваш повече със свои връстници.

За какво говореше? Първо съм се размотавала прекалено много из селото, а сега пък съм имала нужда да общувам с хора. Все едно говореше за изолирано в планината овчарско куче.

Преди обаче да успея да възразя, татко свали очилата си, демонстративно сгъна тънките им черни дръжки и ги прибра в твърд калъф. Това беше знак, че разговорът е към края си.

— Викарият ми каза, че в хора се нуждаят от още няколко души и аз го уверих, че с радост ще се включа. Свикали са извънредна репетиция тази вечер точно в шест и половина.

Толкова слисана бях, че не успях да измисля нито дума.

По-късно се сетих за една.

— Не се туткай — каза Фели, докато вървахме през нивите към църквата. Понякога я викаха да замества господин Коликат, и днес беше призована.

— Къде е старият Коки — попитах в очакване на обичайното ѝ избухване. Мисля, че тя е почти влюбена в хубавия млад мъж, който наскоро беше назначен за органист в „Свети Танкред“. Беше стигнала дори дотам, че да се включи в хора заради прекрасния изглед към русите му къдрици от мястото зад олтара.

Но Фели не захапа — всъщност беше странно мълчалива.

— В журито на музикалния фестивал в Хинли — отвърна тя, сякаш едва ли не ѝ бях задала културен въпрос.

— До, ре, ми, фааа — какво от товааа? — запях силно и преднамерено фалшиво.

— Запази песните си за грешниците — любезно отвърна Фели и продължи да върви смълчана.

Пет-шест момчета със скаутски униформи от хора на „Свети Танкред“ се блъскаха в църковния двор и играеха грубо футбол с нечия шапка. Един от тях беше Колин Праут.

Фели пъкна палеца и кутрето си в устата и изсвири изненадващо пронизително, което никак не прилягаше на дама. Момчетата веднага прекратиха играта.

— Влизайте — нареди тя. — Първо химните, после игрите.

Тъй като капитанът и няколко от членовете му пееха в хора, скаутският отряд имаше сбирка чак след репетицията.

Чуха се няколко стона и възмутен шепот, но момчетата й се подчиниха. Колин се опита да се шмугне покрай нас с вперени в земята очи.

— Здравсти, Колин — препречих му пътя аз. — Не знаех, че си скаут.

Той наведе глава, пъкна ръце в джобовете на късите си панталони и ме заобиколи. Влязох след него в църквата.

Останалите хористи вече бяха заели местата си и си приказваха, докато чакаха органиста — мъжете от едната страна на олтара, а жените с лице към тях от другата.

Госпожица Кул, която изпълняваше ролята на пощаджийка и сладкарка в Бишъпс Лейси, ми хвърли лъчезарна усмивка, а госпожици Падок, Лавиния и Аурелия, съдържателки на чайната „Свети Николай“, ми помахаха едновременно с пръсти.

— Добър вечер, хористи — каза Фели. Този поздрав беше традиция, датираща от обвитото в мъгла минало на християнството.

— Добър вечер, госпожице Де Лус — отвърнаха те автоматично.

Фели зае мястото си на пейката пред органа, кресна през рамо „Химн 383“, подхвана първите акорди от „Нивите орем и сеем“ и аз трябваше бързо да прелистя страниците на сборника, за да открия химна.

Запахме:

*Нивите орем и сеем
семената в рохката земя,
но всемогъщата ръка на Бог
бди над нашите нивя;*

*през зимата ни праща сняг,
да топли семената,
ветрове и слънце ярко,
на свежия дъждец водата.*

Докато пеех, си мислех за трупа на Бруки, висещ от тризъбеца на Посейдон в бурята. Онзи порой изобщо не можеше да се нарече дъждец и никак не беше свеж — тогава всъщност бе станало много студено.

Погледнах към Колин отсреща. Той пееше много съсредоточено със затворени очи и лице, обърнато към последните слънчеви лъчи, процеждащи се през витражите. По-късно щях да се заема с него.

*Той създал е всичко,
що виждат нашите очи;
цветята той рисува
и пали нощните звезди;
ветрове, вълни...*

Органът замлъкна с хриптене по средата на такта, сякаш някой го е удушил.

— Де Лус — каза кисело някакъв глас и в следващия миг осъзнах, че беше Фели.

Говореше на мен!

— Гласът няма как да излезе през затворена уста.

Всички се обърнаха към мен, няколко души се усмихнаха, а други се изкискаха.

— Продължаваме от „ветрове, вълни...“

Фели изсвири първия тон, органът отново оживя с ръмжене и продължихме да пеем.

Как смееше да ме излага така? Каква вещица! „Само почакай, Офелия Гертруд де Лус... само почакай!“

Стори ми се, че репетицията се проточи цяла вечност, може би защото само да си отварям устата не носеше никакво удоволствие и всъщност се оказа изненадващо тежка работа.

Но най-накрая приключихме. Фели си събираше партитурите и си бърбеше весело със Синтия Ричардсън — съпругата на викария, сред чиито почитатели определено не бях. Щях да се възползвам от възможността да се измъкна незабелязано и да сгащя Колин на двора с няколко интересни въпроса, които ми хрумнаха.

— Флавия...

Да му се не види!

Фели беше прекъснала разговора си и идваше след мен. Твърде късно бе да се направя, че не съм я чула.

Тя ме хвана за лакътя и скришом ме разтърси.

— Не се опитвай да се измъкнеш — каза ми тихо, а с другата ръка помахна ведро за довиждане на Синтия. — Татко ще дойде след няколко минути и поиска специално ти да го изчакаш.

— Татко ще идва тук? Че защо?

— О, не се прави на ударена, Флавия, много добре знаеш. Довечера сме на кино, а татко се оказа прав, че ще се опиташ да се измъкнеш.

Имаше право и за двете. Въпреки че съвсем бях забравила, татко наистина обяви внезапно преди няколко седмици, че не прекарваме достатъчно време като семейство — пропуск, който той възнамеряваше да поправи, като ни абонира за поредицата прожекции, организирани от викария в енорийската зала.

И след малко зърнах татко с Дафи на вратата на църквата да се здрависва с викария. Твърде късно беше за бягство.

— А, Флавия — рече викарият. — Благодаря ти, че включи гласчето си в нашия ангелски хор. Тъкмо казвах на баща ти колко се зарадвах да видя Офелия на органа. Прекрасно свири, нали? Истинско удоволствие е да я гледаш колко енергично ръководи хора. „И малко дете ще ги поведе“, както е казал пророк Исаия... Не че Офелия е малко дете, разбира се, не, в никакъв случай! Хайде да влизаме, кино „Бижу“ ни очаква!

Докато вървахме през двора към енорийската зала, забелязах Колин да крачи от гроб на гроб, очевидно погълнат от някаква сложна игра, измислена от самия него.

— Тревожа се за това момче — чух викарият да споделя с татко. — Няма родители, а сега и след като Бруки Хеъруд го няма да се грижи за него... пак се разбърбих. А, пристигнахме... ще влизаме ли?

В енорийската зала вече беше станало неприятно топло. В подготовка за прожекцията завесите на прозорците бяха спуснати, за да не пропускат вечерната светлина, и в залата бе станало задушно, както се получава, когато твърде много прегрели тела се съберат в затворено помещение.

Съвсем ясно различавах многобройните миризми на Бишъпс Лейси, сред които разнообразни парфюми и одеколони; талк (викарият); бергамот (госпожиците Падок); алкохол за разтривки (съседът ни Максимилиан Брок); варено зеле (госпожа Дилейни); бира „Гинес“ (господин Данби) и холандски тютюн за лула (Джордж Карю, селският дърводелец).

Тъй като не видях наоколо госпожица Маунтджой с носещата се около нея миризма на рибено масло, тръгнах бавно между редиците от столове и душих дискретно за най-лекия полъх на риба.

„О, здравейте, господин Спърлинг, радвам се да ви видя. (Подушване.) Как вървят плетките на госпожа Спърлинг? Боже, сложна работа е това, нали? Не знам как намира време.“

По средата на залата господин Мичел, собственикът на фотографското ателие на главната улица, се бореше с виещите се като змии киноленти и се опитваше да ги постави в прожекционния апарат.

Нямаше как да не си спомня, че миналия път, когато дойдох в енорийската зала, присъствах на последното представление на Рупърт Порсън — на същата тази сцена той изнесе куклената пиеса „Джак и бобеното стебло“ „Горкият Рупърт“, помислих си и по раменете ми пролази приятна тръпка.

Но сега не беше време да потъвам в приятни спомени — трябваше да държа носа си наточен, образно казано.

Върнах се при татко, Дафи и Фели тъкмо когато първият ред лампи угасна.

Няма да си правя труда да предавам уводните думи на викария за „все по-важната роля на филмите в образованието на младите хора“ и така нататък. Той не спомена нито за смъртта на Бруки, нито за нападението срещу Фенела, но сега май не беше нито подходящият момент, нито подходящото място.

След това потънахме за кратко в тъмнина и няколко секунди по-късно първият филм се появи на екрана — черно-бяла анимация, в

която хор от страховито ухилени котки с бомбета се поклащаха в такт и виеха „Каква веселба“ под съпровода на малък джазбенд.

За щастие филмчето беше кратко.

По време на кратката пауза, когато светнаха лампите, за да сменят лентата, забелязах, че госпожа Бул е пристигнала с Тимофей и по-малкото си дете. Дори да ме е видяла сред публиката, не го показваше.

Следващият филм „Саскачеван: житницата на света“ беше документален и разказваше за големите комбайни, пълзящи из равните канадски прерии, за реките зърно, които се изливаха в товарни вагони, и за отворените люкове на чакащите товари си кораби.

Накрая на филма източих врат, за да потърся с поглед Колин Праут — да, седеше най-отзад и ме гледаше в очите. Помахам му, но той не отвърна.

Третият филм, „Поддръжка на самолетни двигатели: трета част“, явно бе останал от войната — гледахме го само защото по случайност се е оказал в една кутия с другите. На светлината, отразяваща се от екрана, забелязах татко и Фели да се споглеждат озадачено, сякаш информацията от филма им бе невероятно полезна.

Последният филм в програмата беше документален и носеше заглавието „Многоликият лимон“, който, освен че споменава как в миналото са използвали лимоните като средство за противодействие на множество отрови, беше невероятно скучен.

Гледах го със затворени очи.

Луната, в първата си фаза след новолуние, беше само тъничка ивица в небето, докато се прибирахме към Бъкшоу през нивите. Татко, Дафи и Фели вървяха напред, а аз се тътрех зад тях, потънала в собствените си мисли.

— Не изоставай, Флавия — каза Фели с търпеливия си, леко развеселен тон, който ме побъркваше. Правеше се за пред татко.

— Сепия! — рекох и прикрих думата с кихане.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Сънят ми беше изпълнен със сребро. Сребърен кон на сребърна поляна дъвчеше сребърна трева със сребърните си зъби. Сребърният Човек на луната сияеше в небето над сребърен фургон. Сребърни монети, подредени под формата на кръст в ръката на труп. Лъкатушеща сребърна река.

Щом се събудих, веднага се сетих за Фенела. Още ли беше жива? Дали вече е в съзнание? Порцелан твърдеше, че се е свестила, а викарият казваше обратното.

Е, имаше само един начин да разбере.

— Съжалявам, стара приятелко — казах на Гладис в сумрака на ранното утро. — Днес ще трябва да те оставя вкъщи.

Виждах, че е разочарована, макар да ме погледна смело.

— Налага се да останеш тук за прикритие — прошепнах ѝ. — Когато те видят, подпряна на оранжерията, ще си помислят, че още спя.

Гладис се оживи значително при мисълта за заговор.

— Ако се постарая, мога да претичам през нивите и да хвана първия автобус за Хинли от тази страна на хълма Оукшот.

В края на градината се обърнах и добавих безмълвно:

— И не се забърквай в неприятности.

Гладис ми даде знак, че е разбрала, и аз се стрелнах напред.

Тичах през надвисналата над нивите мъгла, напрако на разораните бразди и скачах грациозно в пръстта от буца на буца. Ако хванех автобуса от междуселския път, щяха да ме видят само вече качилите се пътници, които нямаше опасност да ме издадат на татко, тъй като пътувах извън Бишъпс Лейси.

Точно когато прескочих и последната ограда, автобусът за Котсмор се появи, клатушкащ се като огромна, чорлава птица по неравния път. Возилото спря с ръждясала въздишка и струйка дим се издигна от никелираната решетка на радиатора.

— Качвай се! — каза шофьорът Ърни. — Внимателно по стъпалата.

Поддох му парите за билета и седнах на третия ред зад него. Както и подозирах, по това време на деня имаше само още няколко пътници: две възрастни дами, сгушени най-отзад, твърде погълнати от клюките, за да ми обърнат внимание, и един полски работник с гащеризон и мотика се взираше тъжно през прозореца към тъмните, обгърнати от мъгла ниви. Слънцето щеше да изгрее чак след четвърт час.

Болницата в Хинли се намираше в края на стръмна улица, която тръгваше несигурно нагоре зад пазарния площад, а прозорците ѝ се взираха мрачно надолу към черните павета, още мокри от валелия през нощта дъжд. Зад високата порта от ковано желязо видях портиерска будка с табела с кратък и ясен надпис: „Всички посетители се записват“.

„Не се мотай“, каза ми едно вътрешно гласче и аз последвах съвета му.

Отляво каменна арка водеше до тесен проход, и който две газови лампи мъждукаха слабо.

„Само за катафалки“, пишеше на дискретна табелка, и веднага разбрах, че съм на прав път.

Въпреки че се опитвах да ходя тихо, стъпките ми отекваха от мокрите павета и влажните тухлени стени. Тунелът водеше до малък вътрешен двор. Спрях и се ослушах.

Не чух нищо, освен собственото си дишане. Надзърнах предпазливо зад ъгъла...

— Бек! — каза силен глас почти в ухото ми. Свих се назад в тунела и се прилепих о стената.

— Бек, ела веднага. Човекът на „Куенч“ ще дойде направо тук и трябва да я приготвим и да му я предадем. Знаеш какво става, когато ги караме да чакат.

Знаех, че „Елис и Куенч“ е най-голямата и най-старата погребална агенция в Хинли, известна нашир и надлъж с лъскавите си катафалки „Ролс-Ройс“ и бляскавите коли за опечалени „Даймлер“.

„Когато те погребат «Елис и Куенч», наистина си погребан“, ми каза веднъж госпожа Малит. Не се и съмнявах, че не обичат да чакат.

— Старшата сестра страшно се вкисва — продължи гласът, — ако не сме се строили, напълно готови на товарната платформа. А когато старшата сестра е вкисната, и аз се вкисвам, а когато аз се вкисвам, и ти се вкисваш. Бек? Ще се домъкнеш ли най-накрая?

Чух стъпки по дъсчената товарна платформа, а после и глас — изненадващо младежки глас, може би дори на момче, който каза:

— Съжалявам, господин Мартин. Забравих да ви кажа. Обадиха се преди двайсетина минути. Рекоха, че ще дойдат по-късно. Повикали ги в Стария лазарет.

— О, нима? Проклетници! А нас ни оставят да мръзнем на вятъра, докато те се разхождат из околията с проклетите си Бентлита. Е, аз слизам в котелното за чаша чай, независимо дали „Куенч“ ще дойде. Старшата сестра е в крилото „Насън“ с последната реколта медицински сестри. Горкичките, дано са си облекли азбестовите униформи!

Изваках, докато не чух тежката врата да се затваря, и преди да съм размислила, бързо се качих на товарната платформа.

— По дяволите! — възкликнах тихичко, когато една дървена треска се забодде в коляното ми. Извадих я и я пяхнах в джоба си, за да не оставям доказателства след себе си. Попих кръвта с носната си кърпа, ала нямах време да превържа раната. Това стигаше засега.

Поех си въздух, отворих тежката врата и влязох в слабо осветен коридор.

Подовите бяха от мрамор, а стените боядисани — долните метър и двайсет в кафяво, а нагоре в гнусно зелено чак до тавана, който очевидно е варосван за последно миналия век.

От дясната ми страна имаше три малки ниши, в едната от които стоеше носилка на колела с положена върху нея фигура, завита с чаршаф. Не беше нужно голямо въображение да отгатна какво се крие отдолу. В това бе истината: истински образец!

Умирах си да разкопчая токите на каишите и да надзърна под чаршафа, но нямах време.

Освен това частица от мен не искаше да знае дали трупът е на Фенела.

Все още не. Не и по този начин.

От мястото си виждах целия коридор да се простира сякаш безкрайно.

Тръгнах бавно, като поставях единия крак пред другия: десен крак... ляв крак. От едната страна коридорът имаше двукрила врата с надпис „Пералня“. Иззад нея се чуваше приглушеното бръмчене на машини и женски смях.

Ляв крак... десен крак... пръсти, пета...

Следващата врата беше на кухнята: тракане на съдове, бърбрещи гласове и силната прилепчива миризма на мазна зелева супа.

Супа за закуска? Осъзнах, че не съм яла от вчера и стомахът ми се сви.

През следващите дванайсет крачки стените бяха в неописуемо мъхесто зелено, което внезапно отстъпи място на гнусно жълто като горчица. Онзи, който с избираше боята, явно целеше всеки, който не е болен на влизане в болницата, да се разболее хубавичко, преди да си тръгне.

Следващата двукрила врата отляво, съдейки по ободряващия дъх на формалин, водеше към моргата. Потръпнах, когато минах покрай нея: не от страх, а от наслада.

На друга стая пишеше „Рентген“, а след нея следваха отворени врати и от двете страни на коридора с номера. Във всяка от стаите някой спеше или се въртеше в леглото. Един хъркаше, друг стенеше и дори ми се стори, че чух жена да плаче.

„Това са болничните отделения, а на първия и втория етаж сигурно има още.“

Но как да намеря Фенела? До този момент изобщо не се бях замисляла. Колко бързо мога да открия игла в копа сено?

Никога, ако преглеждам всяка сламка поотделно!

Стигнах до арка, водеща до нещо като голямо фоайе, в чийто център жена, загърната с вълнен пуловер, се взираше съсредоточено в подредените на бюрото ѝ карти за игра. Не ме чу, когато се приближих.

— Извинете — казах ѝ аз, — но не можете да сложите петица каро върху черна шестица.

Жената за малко да падне от стола. Тя скочи и се обърна към мен.

— Никога... — Лицето ѝ добиваше цвета на цвекло. — Никога повече не се... — Дланите ѝ се свиваха в юмрук и се разгъваха конвулсивно.

— Извинявайте, че ви стреснах. Не исках, наистина...

— Какво правиш тук? — попита ядосано тя. — Свижданията започват чак от един и половина следобед, а сега е едва... — Тя погледна ръчния си часовник, невероятно миниатюрен циферблат на каишка.

— Чакам братовчедка си — обясних аз. — Вмъкна се да занесе на баба малко...

Поех си дълбоко въздух и се замислих усилено, но единственото, което ми дойде наум — на ноздрите всъщност, — беше противната миризма, носеща се от кухнята надолу по коридора.

— Супа! Донесохме на баба супа.

— Супа ли? — Гласът на жената — и веждите ѝ — се извисиха. — Донесли сте ѝ супа? Тук? В болницата?

Кимнах хрисимо.

— Коя е баба ти? Как се казва? Пациентка ли е?

— Фенела Фаа — отвърнах без колебание.

— Фаа? Циганката? — попита жената и си пое дълбоко въздух.

Кимнах мълчаливо.

— И казваш, че братовчедка ти ѝ е занесла супа?

— Да. Отиде натам — махнах в неопределена посока.

— Как се казваш? — дръпна жената напечатан списък от бюрото си.

— Флавия. Флавия Фаа.

Беше точно толкова невероятно, колкото можеше да мине за истина. Жената изпръхтя като състезателен кон, стана и тръгна по широк коридор в другия край на фойето.

Последвах я, но тя не забеляза. Въпреки това вървах далеч след нея с надеждата, че няма да се обърне. Извадих късмет.

Без дори да се озърне през рамо, тя влезе във втората стая отляво и чух как дръпва пердетата. Не спрях, а подминах вратата и само с един поглед видях Фенела на най-далечното легло с увита с бинтове глава.

Скрих се зад една количка със завеси, оставена до стената.

— Хайде, излизай оттам! — провикна се жената, след което чух отваряне на врата — вероятно тоалетната в стаята.

Последва тишина, а след това тих, приглушен разговор. На Фенела ли говореше или на себе си?

Единствената дума, която различих, беше „супа“.

Последва ново кратко мълчание, а след това стъпките на жената се отдалечиха по коридора.

Преброих до три, влетях като прилеп в стаята на Фенела и затворих вратата след себе си. По мириса на етер разбрах, че това явно е хирургическото отделение.

Фенела лежеше неподвижно по гръб със затворени очи. Изглеждаше толкова крехка — сякаш чаршафите са изсмукали и последните капки от животворните ѝ сокове.

— Здравей — прошепнах. — Аз съм Флавия.

Тя не отговори. Хванах ръката ѝ.

Очите ѝ се отвориха изключително бавно, мъчейки се да фокусират.

— Аз съм, Флавия. Помниш ли ме?

Фенела стисна сбръчканите си устни и между тях се подаде езикът ѝ. Приличаше на костенурка, подаде глава от черупката си след дълга зима на дъното на езеро.

— Лъжкията... — прошепна тя, а аз се ухилих глуповато, сякаш току-що съм спечелила първа награда на пролетната изложба на цветя.

Фенела облиза немошно устни, обърна глава към мен и очите ѝ изведнъж проблеснаха свирепост и умопително в хлътналите си орбити.

— Сгара — каза тя доста отчетливо и стисна ръката ми.

— Съжалявам, не те разбрах.

— Сгара — повтори тя. — Пуши.

В мозъка ми светна лампичка.

— Цигара ли? — попитах. — Това ли каза?

Тя кимна.

— Сгара. Пуши.

— Съжалявам. Не пуша.

Очите ѝ се взряха умопително в мен.

— Знаеш ли какво. Ще отида да ти намеря цигара, но първо трябва да ти задам няколко важни въпроса.

Не ѝ дадох време да обмисли думите ми.

— Първо: наистина ли си мислиш, че съм била аз? Ще умра, ако наистина си го мислиш.

Тя сбърчи вежди.

— Кое?

— Че аз съм те нападнала. Моля те, Фенела, трябва да знам.

Нямах намерение да се обръщам към нея на малко име, просто ми се изплъзна неволно. Веднъж Дафи ми каза, че ако знаеш и използваш нечие малко име, имаш власт върху него.

Несъмнено, поне засега, имах власт върху бедното ранено създание, макар и тя да се изчерпваше само с това да я лиша от цигара.

— Фенела, моля те! — повторих жално.

Ако това е власт, хич не ми трябва. Почувствах се ужасно. Без да сваля очи от мен, тя бавно поклати глава.

— Не — прошепна най-накрая.

Не? Не очаквах този отговор. Щом Фенела не мислеше, че аз съм я нападнала, значи Порцелан ме е излъгала!

— А кой те нападна? — попитах с толкова дрезгав глас, че чак изненадах себе си. Това дивашко хриптене от моето гърло ли излезе? — Кой беше? Кажете кой те удари!

По неясна причина ми идеше да я хвана и да я разтърсвам, докато не ми отговори. Досега никога не съм се ядосвала толкова.

Фенела изглеждаше ужасена. Виждах го в замаяния ѝ поглед.

— Червеният бик — изрече тя отчетливо двете думи. — Беше... Червеният бик.

Червеният бик ли? Думите ѝ нямаха никакъв смисъл.

— Какво става тук? — попита глас от прага.

Обърнах се и се озовах лице в лице с медицинска сестра. Но не само бялата униформа и чорапи ѝ придаваха страшен вид: синята пелерина с червен кант я караше да прилича на ходещо британско знаме.

— Флавия?

Познатият глас ме изненада.

Беше Флоси! Сестрата на Шийла, приятелката на Фели!

— Флоси? Ти ли си това?

Бях забравила, че Флоси учеше за медицинска сестра. Това беше една от онези незначителни новини, които Фели споменаваше на

масата, някъде между салатата и наденичките, които забравях още преди чиниите да са прибрани.

— Разбира се, че съм аз глупаче. Но какво, за Бога, правиш *ти* тук?

— Ами... дойдох да видя една приятелка — посочих към Фенела.

— Свижданията са чак следобед. Ако старшата те хване, ще те изпече на шиш.

— Виж, Флоси, би ли ми направила една услуга? Трябва ми цигара, при това бързо.

— Ха! Трябваше да се досетя! Малката сестра на Фели е пристрастена към тютюна!

— Не е вярно! Моля те, Флоси... обещавам, ще направя каквото поискаш!

Флоси бръкна в джоба си и извади пакет цигари и запалка с монограм.

— А сега я запали — казах ѝ аз.

Изненадващо тя се подчини, макар и малко плахо.

— Пушим само в стаята за почивка на сестрите — обясни Флоси, докато ми подаваше цигарата. — И то само когато старшата не е наоколо.

— Не е за мен — посочих към Фенела. — Дай я на нея.

Флоси ме зяпна.

— Сигурно си полудяла.

— Хайде, дай ѝ я... или ще кажа на старшата сестра какво имаше в манерката ти на градинското парти на викария.

Само я дразнех, но преди дори да успея да се ухилия, Флоси пхна цигарата между сухите устни на Фенела.

— Ти си истинско чудовище — каза тя. — Ужасен малък звяр!

Видях, че ѝ иде да ме зашлеви, когато ѝ се усмихнах тържествуващо.

Но и двете извърнахме погледи към Фенела. Очите ѝ бяха затворени, а от устата ѝ излизаше дим на малки кръгчета като димни сигнали от индиански огън. Съвсем спокойно можеше да ни казва „м-е-р-с-и“.

В този миг въпросната старша сестра нахълта в стаята.

С тривърхата си касинка и колосания бял нагръдник приличаше на Наполеон — само че беше много по-едра.

Прецени ситуацията само с един поглед.

— Сестра Фостър, в кабинета ми.

— Не, почакайте — чух се да казвам. — Мога да обясня.

— Тогава обяснявай.

— Сестрата тъкмо влезе да ни каже, че пушенето е забранено. Тя няма никаква вина.

— Нима!

— Чух, че идвате — продължих аз — и пяхнах цигарата в устата на бедната жена. Много глупаво от моя страна. Съжалявам.

Изтръгнах фасата от устата на Фенела и го напяхах в своята. Дръпнах и издишах дима, хванала цигарата между показалеца и средния си пръст, както съм виждала да прави Чарлз Бойър във филмите, а през цялото това време се опитвах да не се разкашлям.

— А как ще обясниш това? — попита старшата и вдигна запалката на Флоси от одеялото на Фенела и я размаха обвинително пред лицето ми.

— Моя е. „Ф“ е инициалът ми. Флавия. Флавия де Лус. Това съм аз.

Стори ми се, че зърнах едва забележимо примижаване — или пък по-скоро беше гримаса?

— От онези Де Лус в Бъкшоу ли?

— Да. Запалката ми е подарък от татко. Той смята, че по някоя цигара от време на време укрепва белия дроб срещу парите от канализацията.

Не мога да кажа, че старшата сестра зяпна, но все пак ме изглежда, сякаш внезапно са ми поникнали човка и пера.

И в следващия миг неочаквано пяхна запалката в ръцете ми и избърса пръсти в полата си.

В коридора се чуха стъпки от кожени лекарски обувки; в стаята спокойно влезе доктор Дарби.

— А, Флавия — каза той. — Радвам се да те видя. Сестра, това е младата дама, чиито бързи действия спасиха живота на госпожа Фаа.

Протегнах бързо ръка и старият дракон бе принуден да я стисне.

— Радвам се да се запознаем, сестро — казах аз. — Много съм слушала за вас.

ДВАЙСЕТ И ПЕТ

— Но как е тя? Как е Фенела? — попитах аз.

— Ще оживее — отвърна доктор Дарби.

Той ме караше към Бишъпс Лейси с Мориса си, който бръмчеше весело между живите плетове като шевна машина във ваканция.

— Има фрактура на черепа — продължи, след като аз не казах нищо. — Линеарна фрактура на окципиталната кост, както я наричаме ние, знахарите. Звучно, нали? Благодарение на теб успяхме да я вкараме в операционната навреме, за да повдигнем счупеното парче кост, без да получи сериозни увреждания. Мисля, че ще се възстанови напълно, но трябва да изчакаме. Добре ли си?

Не му бе убягнало, че вдишвам дълбоко свежия утринен въздух, в опит да прочистя организма си от цигарения дим и отвратителните миризми в болницата. Формалинът от моргата не миришеше зле — всъщност беше доста приятен, — но вонята на зелева супа от кухнята би накрала и хиена да повърне.

— Добре съм, благодаря — отвърнах, опасявам се, с изнурена усмивка.

— Баща ти много ще се гордее с теб...

— О, моля ви, не му казвайте! Обещайте, че няма да му кажете!

Докторът ме погледна озадачено.

— Той просто има толкова грижи на главата...

Както вече споменах, финансовите затруднения на татко не бяха тайна в Бишъпс Лейси, особено за приятелите му, сред които беше доктор Дарби. (Другият беше викарият.)

— Разбирам. В такъв случай няма да го чуе от мен. Въпреки това — добави той със смях — новината ще се разчуе, да знаеш.

Не измислих друго, освен да сменя темата.

— Чудех се нещо. Полицайте завели внучката на Фенела, Порцелан, да види баба си в болницата. Тя твърди, че Фенела ѝ рекла, че аз съм я ударила по главата.

— И вярно ли е? — попита шеговито докторът.

— По-късно — продължих, без да обърна внимание на закачката — викарият ми спомена, че също ѝ е ходил на свиждане, но Фенела още не била дошла в съзнание. Кой от двамата казва истината?

— Викарият е добър човек — отвърна доктор Дарби. — Много мил човек. От време на време ми носи цветя от градината си, за да освежи кабинета ми. Но ако ме притиснат, ще трябва да призная, че понякога в болницата сме принудени да го заблуждаваме. Дребни бели лъжи. За доброто на пациента, естествено. Сигурен съм, че ме разбираш.

Ако имаше нещо на света, което разбих, то беше премълчаването на частици от истината. Няма да преувелича, ако кажа, че бях Велик магистър в този занаят.

Кимнах скромно.

— Той наистина е много отдаден на работата си.

— По една случайност бях в болницата и при посещението на внучката, и при посещението на викария. Макар той да не стигна чак до стаята ѝ, госпожа Фаа беше в пълно съзнание, когато той дойде.

— А Порцелан?

— Когато Порцелан дойде, тя не беше в съзнание. Пострадалите от фрактура на черепа се свестяват и губят съзнание толкова лесно, колкото ние с теб влизаме от една стая в друга — интересен феномен, като се замисли човек.

Аз обаче вече го слушах само с половин ухо. Порцелан ме беше излъгала.

Каква вещица!

Лъжецът най-много мрази да разбере, че някой друг го е излъгал.

— Но тогава защо обвини мен?

Явно неволно бях изрекла думите на глас. Нямах намерение да размишлявам гласно.

— „Да, има по земята и небето неща, Хорацио, които наш'та нещастна философия не е дори сънувала!“ Което означава, че когато са подложени на голямо напрежение, хората могат да се държат много странно. Твоята приятелка Порцелан е сложна млада дама.

— Тя не ми е приятелка! — възразих доста грубо аз.

— Подслони я и я нахрани — каза развеселено доктор Дарби. — Или може би съм разбрал погрешно.

— Съжалих я.

— Само това ли?

— Искаше ми се да я харесам.

— Аха! Защо?

Отговорът, разбира се, бе, че се надявах да се сприятелим, но не можех да му го призная.

— Винаги ни се иска да обикнем хората, на които помагаме от милосърдие — продължи докторът и направи остър завой с изненадващо ловко завъртане на волана, — но това не е необходимо. А понякога е невъзможно.

Изведнъж ми се прииска да се доверя на този внимателен човек и да му разкажа всичко. Но не можех.

Когато усетите, че сълзите напират в очите ви без причина, най-доброто, което можете да направите, е да смените темата.

— Чували ли сте за Червения бик?

— Червения бик ли? — попита докторът и зави рязко, за да избегне един териер, който внезапно изскочи с лай на пътя. — Кой Червен бик имаш предвид?

— Че повече от един ли има?

— Много са. Първо се сещам за „Червеният Бик“ в Сейнт Елфрида.

По лицето му пропълзя усмивка, сякаш си спомняше за приятна вечер в игра на дартс и една-две хубави халби бира.

— И?

— Хм, да видим... Червеният бик на зелено поле от „Ким“ на Киплинг, който бил богът на деветстотин дяволи... Червеният бик на Борджиите, който представлявал знаме върху златен фон, а не зелен... скандалният театър „Червеният бик“, изгорял по време на Големия пожар в Лондон през хиляда шестстотин шейсет и шеста година... митичният Червен бик на Англия, който се бил до смърт с Черния бик на Шотландия... и, разбира се, във времената, когато свещениците практикували медицина, лекували епилепсия с косъм от червен бик. Пропуснах ли нещо?

Нито един от изброените не ми се струваше да е Червеният бик, нападнал Фенела.

— Защо питаш? — рече доктор Дарби, след като видя озадаченото ми изражение.

— А, без причина. Просто го чух някъде... май по радиото.

Видях, че не ми вярва, но беше достатъчно възпитан да не ме притиска.

— А, ето я и църквата. Може да ме оставите на двора.

— Аха, време е за молитва — каза той и натисна спирачките.

— Нещо такова.

Всъщност исках да помисля.

И без това мисленето и молитвата са горе-долу едно и също нещо, ако разбирате какво имам предвид. Молитвата отправяме нагоре, а мислите слизат надолу — или поне така изглежда. Според мен това е единствената разлика.

Размишлявах за това, докато прекосях нивите на път за Бъкшоу. Мислите за Бруки Хеъруд — и кой го е убил и защо — беше просто друг начин да се помоля за душата му, нали?

Ако наистина бе така, току-що направих пряка връзка между християнското милосърдие и разследването на престъпления. Нямах търпение да споделя с викария!

На половин километър пред мен и малко встрани се намираше тесният път с живите плетове, където Порцелан се беше скрила в храстите.

Почти несъзнателно краката ми ме поведоха в тази посока.

Ако Порцелан бе излъгала за Фенела, значи не се е страхувала от мен, както се преструваше. В такъв случай трябва да е имала друга причина да се скрие в храстите — причина, за която тогава не се бях замислила.

В такъв случай тя беше успяла да ме заблуди.

Прескочих плета и излязох на пътя. Точно тук Порцелан се бе шмугнала в храстите. Спрях за миг и се ослушах.

— Порцелан? — попитах и ме побиха тръпки.

Защо си мислех, че още е тук?

— Порцелан?

Не получих отговор.

Поех си дълбоко въздух и осъзнах, че може да ми е за последно. С Порцелан човек за нула време можеше да се озове с нож, опрян в гърлото.

Поех си въздух още веднъж — този път за всеки случай — и влязох в храстите.

Веднага видях, че никой не се крие тук. Отъпканата земя и няколкото смачкани плевела показваха къде се е спотайвала Порцелан онзи ден.

Клекнах под клонките и се наместих в позата, в която явно е седяла тя, като си представих, че съм на нейно място и гледам света през нейните очи. В този миг ръката ми докосна твърд предмет...

Беше пъхнат под малък заслон, образуван от плевелите. Обвих пръсти около предмета и го извадих.

Беше черен и кръгъл, малко над седем сантиметра в диаметър и изработен от тъмно, екзотично дърво — може би абанос. По периферията му в кръг бяха гравирани знаците на зодиака. Бавно прокарах пръсти по изображението на две риби, разположени една върху друга, глава срещу опашка: Риби.

За последно видях този пръстен на панаира. Стоеше на масата в шатрата на Фенела под кристалната топка.

Несъмнено Порцелан е задигнала основата на топката от фургона и е бягала с нея, когато я изненадах на пътя.

Но защо? Някакъв сувенир ли беше това? Имаше ли сантиментална стойност?

Порцелан ме вбесяваше. Говореше само безсмислици.

Основата ми напомни за самата топка, скрита пред погледите на всички сред стъклениците в лабораторията ми, където тепърва щях да я изследвам внимателно.

Възнамерявах да я проверя за отпечатьци, макар почти всички следи вероятно вече да бяха отмити от водата в реката. Спомних си как Филип Одел, детективът от радиопиесите, веднъж каза на инспектор Хенли, че секретите от дланите и пръстите са съставени предимно от вода и водоразтворими вещества.

„Разбирате ли, инспекторе, каза той, Гарвин е допуснал фаталната грешка да прокара пръсти през косата си. Бръснарят го намазал с лаврово масло, съдържащо брилянтин, което е разтворимо в алкохол, но не и във вода. Дори след цяла нощ на дъното на реката, отпечатьците върху дръжката на ножа все още бяха достатъчно ясни, че да нахлузим примката на престъпния му врат.“

Като оставим настрана Филип Одел, аз имах собствена теория по въпроса за отпечатъците под вода. Имаше например едно общодостъпно домакинско вещество, което можеше да фиксира и втвърди следи от кал, оставени от ръцете на убиеца. Съвсем скоро щях да извърша лабораторните изследвания, да ги опиша и да ги поднеса на инспектор Хюит на сребърен поднос. Той несъмнено щеше да занесе доклада ми у дома и веднага да го покаже на съпругата си Антигона.

Но не ми бе останало време за това. Задължителното кино и репетицията на хора в „Свети Танкред“, както и посещението ми при Фенела след това, ми изядоха времето, необходимо за съответните изследвания.

Трябваше да побързам към къщи и веднага да се захвана за работа.

Едва излязла с единия крак от храстите, чух звук от приближаващ автомобил. Скрих се обратно и извърнах лице настрани, когато машината мина покрай мен. Когато прецених, че вече е безопасно да изляза, автомобилът беше изчезнал по посока на Бъкшоу.

Забелязах синия Воксъл на инспектора чак когато минах под грифоните на портата Мълфорд. Колата беше паркирана встрани под големите кестени, а инспекторът се бе облегал търпеливо на нея и чакаше.

Твърде късно да се обърна и да хукна да бягам. Трябваше да се възползвам както мога от ситуацията.

— О, инспекторе, тъкмо се канех да ви звънна и да ви съобща какво открих!

Дърдорех прекалено много, но не се сдържах. Протегнах дървената основа към него.

— Намерих това в живия плет край пътя. Мисля, че е част от кристалната топка на Фенела.

Инспекторът извади копринена носна кърпа от вътрешния джоб на самото си и взе дървения пръстен от ръцете ми.

— Не биваше да го пипаш — каза той. — Трябваше да го оставиш, където си го намерила.

— Знам. Но беше твърде късно. Пипнах го, преди да го видя, без да искам. Беше скрит под плевелите. Просто влязох за миг сред храстите...

Изражението му ми подсказа, че стъпвам по тънък лед: вече бях използвала извинението с повика на природата и втори път нямаше да мине.

— Вие сте ме видели, нали? Затова сте спрели и ме чакате тук.

Инспекторът не обърна внимание на разсъждението ми.

— Влизай, ако обичаш — каза той и ми отвори задната врата на Воксъла. — Време е да си поговорим.

Сержант Грейвс се обърна и ме погледна озадачено от шофьорското място, но не се усмихна. Чак тогава разбрах колко съм загазила.

Минахме през главния вход на Бъкшоу в пълна тишина.

За втори път през последните няколко дни си признавах всичко.

Седяхме в салона — всички, с изключение на татко, който стоеше прав до прозореца и се взираше в декоративното езеро съсредоточено, сякаш животът му зависеше от това.

Той настоя никой да не отсъства и повика Фели и Дафи, които се появиха дразнещо бързо, и сега седяха надуте една до друга на диван с дамаска на цветя като две крастави жаби на по чаша чай.

— За съжаление — казваше инспекторът — разследването ни бе много компрометирано. Замърсени местопрестъпления... пипани доказателства... премълчаване на жизненоважна информация... не знам откъде да започна.

Ставаше въпрос за мен, разбира се.

— Опитах се да внуша на Флавия колко сериозен е този въпрос, но не постигнах особен успех. Затова се опасявам, полковник Де Лус, че трябва да ви помоля да не я пускате да излиза от Бъкшоу, докато не приключим работа.

Не можех да повярвам на ушите си! Да не излизам от Бъкшоу? Защо направо не ме изпратят в Австралия и да се приключи?

Е, поне това беше краят на задължителните кинопрожекции и репетициите на хора. Край и на наредбата на татко цялото семейство да излиза по-често заедно.

Татко промърмори нещо и премести поглед от езерото към хълмовете в далечината.

— А сега стигнахме и до истинската причина да дойдем тук.

Истинската причина ли? Сърцето ми се сви, сякаш знаеше нещо, което аз още не съзнавах.

Инспекторът извади бележника си.

— Госпожица Урсула Випонд даде показания, че е била свидетел на това как от реката е бил изваден предмет, който тя описа като... — Инспекторът отвори бележника и прелисти няколко страници. — ... стъклена сфера...

Ококорих очи.

— ... от дете, чието име според нея е Флавия де Лус.

Проклетата жена! Веднага се досетих, че лицето, което си вре носа навсякъде, може да е само онзи трол Урсула; тя обикаляше като привидение къщата на Ванета Хеъруд в Молдън Фенуик. Описах гадното създание в тетрадката си, но не знаех фамилията ѝ.

Урсула се бе скрила в храстите при Стобора и ме е наблюдавала как вадя кристалната топка на Фенела от реката.

— Е?

По тона разбрах, че търпението на инспектора се изчерпва.

— Веднага щях да ви я дам — казах.

— Къде е?

— В лабораторията. Ще отида да я...

— Не! Стой тук. Сержант Грейвс ще се погрижи.

Изненадан, сержантът откъсна очи от Фели и скочи на крака.

— Един момент, сержант — каза тя. — Ще ви заведа.

Предателка! Кокетка! Дори когато малката ѝ сестра бе подложена на атака, Офелия мислеше единствено за флиртове.

— Чакайте — намесих се аз. — Лабораторията е заключена. Ще донеса ключа.

Преди някой да се усети да ме спре, профучах покрай Фели и сержанта и стигнах до средата на коридора.

Всъщност ключът беше в джоба ми, но нямаше как да разберат това, без да ме обърнат надолу с главата и да ме изтръскат.

Хукнах нагоре по стълбите, като вземах по две стъпала наведнъж, сякаш всички демони на Хадес ме гонеха по петите. Влетях в източното крило и се спуснах по дългия коридор.

Опитах се да отключа лабораторията, но нещо и механизма явно заяде, сякаш...

Отворих вратата с трясък и за малко да налетя и прегръдката на... Порцелан!

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ

— Какво правиш тук? — изсъсках с все още разтуптяно като парен чук сърце. — Нали замина за Лондон?

— Може и да съм — отвърна тя, — но нещо ме накара да се върна и да се извиня.

— И предишния път се опита да се извиниш, но не се получи. Мога да мина и без така наречените ти извинения.

— Знам, съжалявам. Излъгах те за Фенела. Тя не беше в съзнание, когато отидох в болницата. И не ми каза, че ти си я нападнала. Измислих си го, защото исках да те нараня.

— Но защо?

— Не знам. Нямам представа.

Изведнъж Порцелан се разплака и захлипа, сякаш е съкрушена. Без да се замислям, отидох при нея, прегърнах я и тя облегна глава на рамото ми.

— Всичко е наред — казах й, макар да не беше.

Но нещо у мен внезапно се преобърна, сякаш вътрешното ми обзавеждане беше неочаквано разместено и със странно непознато чувство за спокойствие усетих, че ще се разберем по-късно.

— Стой тук, докато се върна — казах на Порцелан. — Татко ме чака долу и не бива да се бавя.

Което си беше самата истина.

Върнах се в салона, а сержант Грейвс още стоеше доста близо до Фели с разочаровано изражение.

— Сложих я тук — обясних на инспектор Хюит и му подадох квадратна картонена кутия, — за да прави възможно най-малко точки на контакт със стъклената повърхност.

Не обясних обаче, че тъй като е с подходящите размери, бях свила кутията от стаята на Фели, нито споменах, че съм изсипала половин килограм соли за вана с аромат на лавандула в тоалетната, защото за толкова кратко време не измислих къде другаде да ги оставя.

Инспекторът вдигна внимателно капака и надзърна вътре.

— По стъклото има пръстен от зацапано, най-вероятно са остатъци от отпечатъците...

— Благодаря ти, Флавия — прекъсна ме той сухо и подаде кутията на сержант Грейвс.

— ... може да има и няколко мои — добавих аз.

— Занеси това направо на сержант Улмър в Хинли — продължи инспекторът, без да обръща внимание на шегичката ми. — После ела да ме вземеш.

— Да, сър, тръгвам за Хинли — каза сержант Грейвс.

— Чакайте малко — спрях го аз. — Има и още.

Внимателно извадих една от бродираните носни кърпи на Фели от джоба си.

— Това може би е копие на сребърната вилица, с която е убит Бруки Хеъруд. А може и да е оригиналът. Монограмът на Де Лус е върху нея. Едно от децата на Бул копаяше с нея в Канавката. Ако по метала има други отпечатъци, освен моите и неговите, е доста вероятно да съвпадат с отпечатъците от кристалната топка.

Огледах стаята, за да видя реакциите на всички, докато подавах вилицата на инспектор Хюит.

Както казваше госпожа Малит, муха да бе бръмнала, щеше да се чуе.

— Мили Боже! — възкликна татко, приближи се и посегна към вилицата още докато инспекторът я вадеше от кърпичката.

За малко да кажа, че останалите ни сребърни прибори са на път за „Сотбис“, но нещо ме накара да си задържа езика зад зъбите. Какъв удар само би било за татко, ако се бях изпуснала за това.

— Моля ви, полковник, не я докосвайте — рече инспекторът. — Опасявам се, че засега ще я задържим като доказателство.

Татко се взираше в сребърната вилица, сякаш тя беше змия, неочаквано оказала се лице в лице с мангуста.

Дафи седеше с изправен гръб на дивана и ме гледаше свиреп с изпълнен с омраза поглед — като че ме държеше отговорна за всички проблеми на татко.

Фели бе вдигнала ръка пред устата си.

Всички тези подробности сякаш бяха замръзнали във времето — все едно е проблеснала светкавицата на фотоапарат и е запечатала този

неловък момент за вечни времена. Тишината в стаята беше оглушителна.

— Как така с нея е убит Бруки Хеъруд? — обърна се към мен инспектор Хюит. — С тази вилица ли? Би ли обяснила какво искаш да кажеш.

— Вилицата беше набучена в носа му, когато намерих тялото да виси от фонтана на Посейдон. Няма как да не сте я забелязали.

Сега беше ред на инспектора да погледне невярващо предмета в ръката си.

— Сигурна ли си? — попита той.

— Напълно — отвърнах малко подразнена, че се съмнява в мен.

Видях, че инспекторът внимателно подбира думите си, преди да заговори.

— Не намерихме вилица за омари на местопрестъплението, нито след това.

На местопрестъплението не е имало вилица? Какво абсурдно изказване! Все едно да отричаш, че слънцето грее в небето! Вилицата си беше там, видях я ясно, забодена в носа на Бруки като стреличка в мишена за дартс.

Ако вилицата е паднала, например привлечена от земното притегляне, полицаите щяха да я намерят във фонтана. Това, че не я бяха намерили, означаваше само едно: някой я е махнал. И този някой най-вероятно беше убиецът на Бруки.

Между момента, в който с Порцелан минахме покрай фонтана, и момента, в който полицията пристигна — не повече от двайсет минути, — убиецът се е промъкнал обратно, изкатерил се е по фонтана и е извадил оръжието от носа на Бруки. Но защо?

Инспекторът още ме гледаше напрегнато. Виждах как се въртят зъбчатите колелца в главата му.

— Нали не мислите, че съм убила Бруки Хеъруд? — ахнах аз.

— В интерес на истината, не — отвърна инспекторът. — Но нещо ми подсказва, че знаеш кой е.

По лицето ми не потрепна и мускулче, само че вътрешно ликувах!

„Я виж ти, помислих си. Най-накрая получавам признание!“

Идеше ми да го прегърна, но не го направих. Той щеше да се ужаси, а също така — само че по-късно — и аз.

— Имам подозрения — отговорих, като отчаяно се опитвах да допусна гласът ми да се изплъзне във високия регистър.

— Тогава непременно ще ни разкажеш някой път. Благодаря на всички ви. Разговорът беше много осветляващ.

Той подкани сержант Грейвс с повдигане на вежди и тръгна към вратата.

— А, полковник — обърна се на прага. — Нали няма да я пускате да излиза от къщи?

Татко не отговори и затова веднага реших, че ще впиша името му със златни букви в личната си книга на светците и мъчениците.

И след миг, с официално шумолене, полицаите си тръгнаха.

— Как мислиш, харесва ли ме? — попита Фели и се спусна към огледалото на камината.

— Мисля, че да — отвърна Дафи. — Зелените му очи се бяха облещили като на чудовищната сепия от „Двайсет хиляди левги под водата“.

Само с един озадачен поглед татко излезе от салона.

Знаех, че до няколко минути вече ще се е заровил сред колекцията си от марки, сам, с каквито и чудовищни сепии да обитаваха дълбините на съзнанието му.

В този миг се сетих за Порцелан.

Стори ми се неестествено да чукам на вратата на собствената си лаборатория, но почуках. Нямаше смисъл да стряскам Порцелан и да свърша с прерязано от ухо до ухо гърло.

Но когато влязох вътре, видях, че лабораторията е празна и кипнах. Проклетата да е! Нали й казах да стои тук, докато не се върна?

Когато обаче отворих вратата на стаята си, я заварих седнала по турски на леглото ми като недохранен Буда, да чете от тетрадката ми.

Това беше прекалено.

— Какво правиш? — извиках, спуснах се през стаята и грабнах тетрадката от ръцете ѝ.

— Чета за себе си.

Признавам си: побеснях като бик, видял червено.

Не, това всъщност не беше съвсем вярно: първо видях бяло — тиха, бяла светлина заличи всичко — като атомните бомби над

Хирошима и Нагасаки. Чак след като смъртоносната експлозия от цветчета започна да избледнява, пред очите ми затанцува жълто, премина в оранжево и накрая закъкри в червено.

И по-рано съм се ядосвала, но никога така унищожително като описанието в Откровение. Дали някой таен дефект в направата на Де Лус не се проявяваше и у мен за пръв път?

Досега гневът ми винаги беше като онези весели карибски фестивали, каквито показваха в кинопрегледите — шумна експлозия от цветове и горещина, които затихваха бавно със залеза. Но сега изведнъж гневът ми бе станал леденостуден: гола пустош, в която стоях недостъпна. И в този миг като че ли започнах да разбирам баща си.

Едно поне беше ясно: нуждаех се от убежище, където да остана сама, докато не отмине приливната вълна.

— Извини ме — казах рязко, изненадващо дори за мен самата, и излязох от стаята.

Известно време седях на стълбите — нито горе, нито долу.

Вярно, че Порцелан бе навлязла в личното ми пространство, но реакцията ми страшно ме уплаши. Всъщност още треперех леко.

Безцелно прелиствах страниците на тетрадката си, без дори да виждам какво съм написала.

Какво четеше Порцелан, когато я прекъснах? Четяла за себе си, или поне така твърдеше. Почти не помнех какво съм написала, затова бързо отгърнах на съответната страница.

Порцелан — Не е възможно тя да е нападнала баба си, тъй като по това време е била в Лондон. Наистина ли? Имам единствено нейната дума по този въпрос. Но защо тогава е решила така спешно да си изпере дрехите?

Отговорът на въпроса си оставаше загадка, ала ако Порцелан се е върнала да ме довърши, досега щеше да го е направила.

Затворих тетрадката и си спомних, че последните ми записки са отпреди да се срещна със семейство Петибоун. Бях обещала на пчелата

майка да ѝ занеса някакви документи от Бъкшоу, свързани с Никодимус Флич и Спънатите.

Това, че си измислих любопитните документи в крачка, не беше особено важно: в библиотека като нашата спокойно можеше да има някой закътан документ, който да утоли очевидната жажда на жената.

Ако в библиотеката нямаше никого, веднага щях да се заема с търсенето.

Вече се чувствах по-добре.

Ослушах се с ухо, прилепено за вратата. Ако Дафи четеше вътре, както обикновено, можех да преглътна частица от гордостта си и да я попитам за мнението ѝ, да речем под прикритието на някоя обида, а в такива случаи тя почти винаги налапваше въдицата.

Ако това не подействаше, винаги можех да се възползвам от Временното примирие. Според Правилата, с влизането си в стаята, трябваше да падна на коляно на килима и да заявя: „*Rax vobiscum*“, а Дафи да отвърне „*Et cum spiritu tuo*“ — прекратяването на огъня незабавно влизаше в действие за период от пет минути съгласно часовника върху камината и през това време няхаме право да се държим грубо една с друга.

Ако тя обаче, да речем, хвърлеше по мен мастилница, това означаваше, че отказва лулата на мира и примирието се прекратяваше.

Но от другата страна на дървената врата не се чуваше и звук, затова я отворих и надзърнах вътре.

Библиотеката беше празна.

Влязох и затворих вратата след себе си. За всеки случай превъртях ключа в ключалката и макар сигурно да не бе използван през последните петстотин години, той се завъртя абсолютно безшумно.

„Добрият стар Догър“, помислих си аз. Винаги успяваше да се погрижи за най-важните неща.

Ако някой ме попиташе, щях да кажа, че изведнъж съм се почувствала уморена и съм се надявала да подремна, без да ме безпокоят.

Завъртях се и огледах библиотеката. Не бях оставала сама тук от цяла вечност.

Етажерките се извисяваха рафт след рафт до тавана, сякаш бяха геоложки образувания, формирани от издигане на земни маси.

На по-долните редове подръка стояха книгите на настоящото поколение от фамилията Де Лус. Над тях, съвсем малко над достъпната височина, се редяха томове, събрани от обитателите на имението през викторианската епоха, а над тях чак до тавана бяха наблъскани боклуците, останали от предците ни от XVIII и началото на XIX век: стотици подвързани с кожа томове с тънки, проядени от червеи страници и толкова дребен шрифт, че очите те заболяваха.

Веднъж бях заничала в някои от тези реликви, но установих, че са посветени предимно на битието и проповедите на спаружени старци, живели и умрели още докато Моцарт е пълзял по пелени.

Ако някъде съществуваше гробище за биографии на религиозни дейци, то беше именно тук.

Реших да работя методично, като претърсвам всяка стена по ред и започна от горния северен край, после да премина на горния край на източната стена и така нататък.

В Бъкшоу книгите за сектанти не се държаха под ръка. Освен това не бях сигурна какво точно търся, но знаех, че най-вероятно ще го намеря по-близо до тавана.

Преместих стълбичката на колелца до библиотеката и започнах да се изкачвам: нагоре и нагоре, все по-несигурно с всяка следваща стъпка.

„В подобни библиотеки, помислих си аз, над определена височина трябва да се поставят кислородни бутилки, в случай че някой се разболее от височинна болест.“

Което ме подсети за Хариет и изведнъж се натъжих. Същите тези книги някога са били нейни. Именно това, че случайно се натъкнах на един от учебниците ѝ по химия точно тук, в тази стая, промени живота ми.

— Не се мотай, Флавия — казах си строго. — Хариет е мъртва, а ти имаш работа.

Продължих да се изкачвам все още с глава, отметната назад под неудобен ъгъл, за да мога да чета заглавията на книгите от по-долните рафтове. За щастие на тази височина по-старите томове имаха хоризонтално изписани заглавия без завъртулки, отпечатани релефно

върху гръбчетата със златни букви. Така се четяха по-лесно в постоянния сумрак под тавана.

„Битието на Саймън Хокси“; „Записки по Стария завет“; „Молитва и покаяние“; „Размисли върху Божествената същност“; „Астрономически принципи на религията“; „Животът и размислите на господин Тристрам Шанди“; „Поликарп от Смирна“ и така нататък.

Точно над тях стоеше „Хидравлика и хидростатика“ — несъмнено реликва, останала от Луций „Мокрия“ де Лус. Извадих книгата и я отворих. Да, в нея бе залепен етикетът на Луций: семейният герб на Де Лус, а под него бе изписано името му с детински почерк. Дали се е сдобил с тази книга още като момче?

Титулната страница беше почти изцяло нагъсто изписана с изчисления: суми, ъгли, алгебрични уравнения, по-скоро надраскани набързо, наблъскани и сместени във всяко ъгълче. Цялата книга беше леко набръчкана, сякаш някога се е намокрила.

Между страниците имаше пъхнат сгънат лист и щом го отворих, видях, че е карта, но каквато не бях виждала никога досега.

По страницата бяха пръснати кръгчета с всякакви размери, свързани помежду си с линии, някои от които прокарани директно до целта, но други следваха по-правоъгълни и заобиколни маршрути. Част от линиите бяха дебели, други — тънки. Някои бяха единични, други — двойни, а няколко бяха запълнени с различни щрихи.

Първо си помислих, че е карта на железницата, тъй като линиите бяха много нагъсто — може би амбициозен план за разширяване на мрежата до Бъкшоу, където някога влаковете спирали, за да слязат гостите и да се разтоварват стоки за голямото имение.

Чак когато в очертанието в долния край на картата разпознах изкуственото езеро и неповторимите очертания на самата къща, разбрах, че този документ изобщо не е карта, а диаграма: планът на Луций „Мокрия“ де Лус за подземната водопроводна система.

„Интересно, но не чак толкова“, помислих си аз, прибрах листа в джоба си и продължих да търся книги, в които да пише нещо за Спънатите.

„Проповеди за моряци“; „Божият план за Индиите“; „Спомените на Александър Нокс“.

И изведнъж я видях: „Сектите в Англия“.

Трябва да призная, отвори ми очите!

Предполагах, че свалям от рафта сух очерк за разпалени свещеници и дремещи енориаши. Но се оказа, че съм попаднала на съкровище, изобилстващо от завист, клевети, суета, отвличания, мъчителни среднощни бягства, бесилки, изтезания, предателства и магьосничество.

Зад всяко кръвопролитие през XVII и XVIII век в Англия като че ли винаги стоеше по някой еретик. Реших да взема няколко от тези томове в стаята си, за да чета нещо по-потресаващо преди сън. Със сигурност бяха по-вълнуващи от „Шумът на върбите“, която линейше на нощното ми шкафче, откакто леля Фелисити ми я изпрати за Коледа под предлог, че е история на физическото наказание.

С „Ересите в Англия“ в ръка слязох по стълбата, тръгнах се на фотьойла, на който обикновено седеше Дафи, и започнах да прелиствам страниците в търсене на информация за Спънатите.

Книгата нямаше показалец и аз бях принудена да разлиствам бавно и да търся с поглед думата „спънати“, като в същото време се опитвах да не се разсейвам от кървавите драми в религиозния текст.

Намерих, каквото търсех, чак към края на книгата. Видях го най-отдолу на страницата в бележка под линия, отбелязана със звездичка и написана с причудлив старинен шрифт:

„Пагубното кръщение на новородените е видоизменение на примитивната църковна практика: едно от зловерните влияния, възникнали през втори или трети век. Още повече ритуалът често е съпътстван от грях или се превръща във фарс, както например е обичаят при сектата, известна като Спънатите, които потапят детето с главата надолу в течаща вода, като го държат за петата, което не е нищо повече от причудливо, да не кажем варварско продължение на старогръцкия мит за Ахил.“

Отне ми няколко секунди да осмисля прочетеното.

Госпожа Малит беше права!

ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ

Изкачих тичешком източното стълбище, стиснала „Ересите в Англия“ в ръка.

Не можах да се сдържа.

— Чуй само — казах, щом влетях в стаята си.

Порцелан седеше точно както я бях оставила и ме изгледа, сякаш съм полудяла.

Прочетох ѝ на глас бележката за кръщаването на новородените, като завалях подобаващо думите.

— И какво от това? — попита тя незаинтересовано.

— Госпожа Бул! Тя е излъгала! Бебето ѝ се е удавило! Фенела не е имала нищо общо със случилото се!

— Не разбирам за какво говориш — каза Порцелан.

И как да разбере? Не ѝ бях разказала за сблъсъка с разярената госпожа Бул в Канавката. Още чувах страховитите, изпълнени с омраза думи: „Циганка! Циганка! Махай се!“ бе изкрещяла тя на Фенела. „Ти ми открадна бебето. Том, излез! Онази циганка е при портата!“

За да не разстройвам Порцелан, ѝ разказах само в общи линии за изчезването на бебето и за избухването на майката, когато видя Фенела в Канавката.

Приятелката на госпожа Малит ѝ бе казала, че Спънатите потапят бебетата във водата за петата като Ахил в река Стикс. Не го е казала точно с тези думи, но това е имала предвид.

— Така че е пределно ясно — завърших тържествуващо, — че Фенела няма нищо общо с изчезването на бебето.

— Естествено, че няма — рече насмешливо Порцелан. — Тя е безобидна старица, не отвлича деца. Не ми казвай, че вярваш на онези бабини деветини, дето циганите крадат деца.

— Не вярвам, разбира се — отвърнах, но не бях напълно искрена. Дълбоко в себе си до тази минута бях вярвала на онова, което внушаваха на всяко дете в Англия.

Порцелан отново започваше да се муси и не исках да рискувам ново избухване от нейна страна или, по-лошо — от моя.

— Тази госпожа Бул онази червенокосата, дето живее на пътя ли е?

— Точно тя! — възкликнах аз. — Как позна?

— Видях един човек, дето приличаше на нея... да се навърта...

— Къде? — попитах настойчиво.

— Наоколо — каза тя и ме прикова с поглед, сякаш ме предизвикваше да проверим кой пръв ще мигне.

Истината ме блъсна като шамар в лицето.

— Сънят ти! — възкликнах аз. — Тя е била! Каза, че в съня ти се е била надвесила над теб във фургона, нали?

Звучеше напълно логично. Ако Фенела наистина можеше да вижда миналото и бъдещето, а дъщеря ѝ Лунита да впечатли с дарбата си военновъздушното министерство, защо и Порцелан да не можеше да види подобна неприятна жена в съня си.

— Никога не съм сънувала такъв сън — каза Порцелан. — Но, Боже... иска ми се изобщо да не съм го сънувала.

— Какво имаш предвид?

— Не приличаше на сън. Бях заспала на леглото на Фенела, без дори да си съблека дрехите. Сигурно шумът ме е събудил, нещо шумолеше вътре във фургона.

— Сънувала си, че си заспала?

Порцелан кимна.

— Това беше най-страшното. Не помръдвах. Само дишах дълбоко, сякаш спях, само дето наистина спях. О, по дяволите, трудно ми е да го обясня!

— Продължавай, разбирам какво искаш да кажеш. Беше в моето легло, но си сънувала, че спиш в леглото на Фенела.

Порцелан ми хвърли признателен поглед.

— Всичко беше тихо. Дълго се послушвах, докато не реших, че са си тръгнали, и тогава отворих очи — съвсем малко — и...

— И?

— Видях лице! Голямо лице, на сантиметри от носа ми! Почти го докосваше!

— Мили Боже!

— Беше толкова близо, че го виждах размазано. Успях да изстена тихичко, сякаш сънувам, отворих леко уста...

Признавам, бях изпълнена с възхищение към нея. Надявах се, че дори и само на сън, бих имала присъствието на духа да постъпя като Порцелан.

— Лампата едва мъждукаше — продължи тя. — Осветяваше косата ѝ, а само това виждах от нея.

— И била червена, нали? — попитах аз.

— Да, беше червена. Дълга и къдрава. И чорлава. А после отворих очи...

— Да, и какво стана?

— И очаквах, че ще видя твоето лице, нали? Но, не! Беше лицето на мъжа с червената коса. Затова ти налетях и едва не те удуших!

— Чакай малко! Какъв е този мъж с червена коса?

— Приличаше на звяр... целият покрит със сажди. Все едно е спал в копа сено.

Поклатих глава. По някакъв странен начин ми звучеше логично в съня си Порцелан да е преобразила госпожа Бул, която може би бе зърнала за миг в Канавката, в див червенокос мъж. Неотдавна Дафи четеше една книга на професор Юнг и ни каза, че сънищата са символи, таящи се в подсъзнанието.

По принцип бих отписала всеки сън като глупост, но напоследък животът ми гъмжеше от случки в подкрепа на противното.

Първо, видението, което Фенела зърна в кристалната си топка — на Хариет, която иска да ѝ помогна да се прибере у дома от студа — и макар циганката да каза, че Фели и Дафи са я подучили, цялата тази история ме разтърси толкова, че чак се чудех дали не ме е излъгала.

После Бруки ми каза за Сивата дама на Бъкшоу. Още не бях решила дали ме будалкаше с тази така наречена легенда, но просто нямах време лично да проуча въпроса.

Трябва да призная обаче, че тези късчета свръхестествени явления, които ми се въртяха в главата, доста ме притесняваха.

— Защо не ми разказа всичко това по-рано?

— Не знам, бях толкова объркана. Част от мен не ти вярваше достатъчно. А и знаех, че и ти не ми вярваш особено.

— Не бях сигурна за дрехите ти. Чудех се защо ти се е наложило да ги переш в реката.

— Да, видях, че си го написала в тетрадката си. Помислила си, че навярно са били изцапани с кръвта на Фенела.

— Ами...

— Хайде, Флавия, признай си. Помислила си, че аз съм ударила Фенела по главата, за да... за да наследя фургона ѝ или нещо подобно.

— Ами това беше една от възможностите — казах с усмивка, която се надявах да е заразна.

— Работата е там — рече Порцелан, отметна коса и нави един дълъг кичур около показалеца си, — че когато една жена е на път, понякога има нужда да изплакне това-онова.

— О! — възкликнах аз.

— Ако си бе направила труда да ме попиташ, щях да ти кажа.

Макар това да не беше покана да я разпитвам, реших да се възползвам и да ѝ задам няколко директни въпроса:

— Добре. Тогава ще те питам следното: когато мъжът във фургона се надвесил над теб в съня ти, забелязал ли нещо друго, освен косата?

Мислех, че знам отговора, но не исках да ѝ подсказвам.

Порцелан сбърчи вежди и стисна устни.

— Мисля, че не... чакай! Имаше и още нещо. Беше толкова противно, че явно съм го забравила, когато ти ме събуди така внезапно.

Наведох се нетърпеливо напред.

— Риба! — каза тя. — Вонеше ужасно на умряла риба. Пфу!

Идеше ми да я прегърна. Можех да обгърна с ръка кръста ѝ и — ако не притежавах онази характерна за Де Лус скованост — да я завъртя в танц из стаята.

— Риба. Точно както си и мислех.

Вече си представях как колбата кипва, а в нея най-големите мехурчета са: Бруки Хеъруд и вонящата му кошница за риба, Урсула Випонд и изгнилите ѝ върбови клонки и госпожица Маунтджой с неизчерпаемите запаси от рибено масло.

Досега единствените червенокоси в разследването ми бяха семейство Бул: госпожа Бул и двете ѝ деца. Хлапетата бяха извън подозрение — бяха твърде малки, за да нападнат Фенела или да убият Бруки.

Оставаше само противната госпожа Бул, която въпреки другите си прегрешения, доколкото знаех, не миришеше на риба. В противен

случай госпожа Малит нямаше да устои на изкушението да го спомене.

Риба или не, госпожа Бул очевидно хранеше лоши чувства към Фенела и вярваше, че тя е отвлякла бебето ѝ.

Но не беше задължително онзи, който е оставил рибешката миризма в караваната, да е същият, който е счупил черепа на Фенела с кристалната топка. А не беше задължително и онзи, който я е нападнал, да е убиецът на Бруки.

— Доволна съм, че не мисля толкова много като теб — каза Порцелан. — Погледът ти става празен и приличаш на друг човек... на по-възрастен човек. Доста е страшно.

— Да — отвърнах аз, макар за пръв път да чувах подобно нещо.

— И аз се опитвах да мисля по въпроса, но нищо не ми хрумна. Не мога да си представя кой би желал злото на Фенела. А и онзи мъж, дето висеше от фонтана, кой би искал да убие пък него?

Именно това беше въпросът. Порцелан бе схванала.

Всичко се свеждаше до онова, което инспектор Хюит наричаше „мотив“. Бруки беше срам за майка си и бе откраднал от госпожица Маунтджой. Доколкото знаех, нямаше връзка със семейство Петибоун, освен че ги е снабдявал с крадени стоки. Би било странно наистина онези двама дъртаци да са го убили. Без помощта на съпруга си госпожа Петибоун не би могла да провеси тялото на Бруки, както с Порцелан го намерихме. Дори да е действала заедно със съпруга си — стария Петибоун беше толкова крехък, — щеше да им се наложи да използват кран.

Или съдействието на стария си приятел Едуард Сампсън, който притежаваше акри ръждясали машинарии в Източен Финчинг.

— Аз се сещам само за един — рекох на Порцелан.

— И кой е той?

— Опасявам се, че не мога да ти кажа.

— Голямо доверие ми имаш, няма що — отвърна тя сухо.

— Да, голямо доверие, няма що.

Заболя ме да я отрежа така, но си имах причини, една от които бе, че инспектор Хюит можеше да я принуди да му изпее всичко. Не исках никой да ми се меси, докато не разнищех случая.

Друга причина беше, че убиецът на Бруки и нападателят на Фенела още бяха на свобода и нямаше да изложи Порцелан на риск.

Тук в Бъкшоу тя се намираше в безопасност, но докога можех да пазя присъствието ѝ в тайна?

Точно това си мислех, когато на вратата се почука тихо.

— Да? — провикнах се.

Миг по-късно татко влезе в стаята.

Порцелан скочи от леглото и заотстъпва назад към ъгъла на стаята.

Татко я погледна за секунда, после погледна мен, след това отново погледна Порцелан.

— Извинете — каза той. — Не знаех, че...

— Татко, запознай се с Порцелан Лий.

— Приятно ми е да се запознаем — отвърна татко след едва забележимо колебание и веднага протегна ръка, вместо да изчака тя да подаде своята. Очевидно беше смутен.

Порцелан направи няколко колебливи крачки напред и стисна ръката му веднъж: нагоре и надолу.

— Напоследък времето е прекрасно — продължи татко, — когато не вали, разбира се.

Видях шанса си и се възползвах.

— Порцелан е внучка на госпожа Фаа, която нападнаха при Стобора.

Стори ми се, че по лицето на татко пробягаха сенки.

— Много се разтревожих, когато научих — отвърна той най-накрая. — Но доколкото разбрах, тя ще се възстанови напълно.

Никой от тях не знаеше какво да каже след това и двамата стояха и се взираха втренчено един в друг, докато татко не рече:

— Ще останеш за вечеря, нали?

Все едно ме удариха с мокър парцал!

Добричкият стар татко! Как му се възхищавах. Поколения възпитание, а вродената му галантност превърна деликатна ситуация в истински триумф, а стаята ми вместо поле на предстояща битка, изведнъж се преобрази в зала за приеми.

Порцелан сведе очи в знак на съгласие.

— Добре! — възкликна татко. — Значи е решено.

После се обърна към мен:

— Госпожа Малит се върна преди десетина минути да си вземе чантата. Забравила я в килера. Ако още е тук, ще я попитам дали би

останала, струва ми се, че още е в кухнята.

И при тези думи той излезе.

— Божичко! — възкликна Порцелан.

— Бързо, нямаме време за губене! Трябва да се измиеш и да облечеш... по-свежи дрехи.

Тя носеше старомодната черна рокля на Фенела от няколко дни и честно казано приличаше на продавачка на цветя в Ковънт Гардън.

— Моите дрехи няма да ти станат, но на Дафи и Фели ще са ти по мярка.

Направих ѝ знак да ме последва и я поведох през скърцащите коридори на горния етаж.

— Това е стаята на Дафи — посочих, когато стигнахме в западното крило на къщата. — А тази е на Фели. Вземи каквото поискаш, те няма да възразят. Ще се видим на вечеря. Слез, когато удари гонгът.

Не знам какво ме кара да върша подобни неща, но тайничко нямах търпение да видя как сестрите ми ще реагират, когато Порцелан слезе за вечеря с някоя от любимите им рокли. Досега нямах възможност да им се отплатя подобаващо за унижението в избата. Номерът с демоничното огледало се бе обърнал ужасяващо срещу мен, но сега, съвсем неочаквано, добрата стара Съдба ми даде втори шанс.

Не само това, но и госпожа Малит неочаквано се бе върнала в кухнята, което ми предоставяше прекрасна възможност да ѝ задам въпроса, който можеше да разреши този случай.

Спуснах се по стълбището и влязох с подскоци в кухнята.

Алилуя! Госпожа Малит беше сама.

— Съжалявам, че сте си забравили чантата. Ако бях разбрала по-рано, щях да ви я донеса. Нямах да е никакъв проблем за мен.

Това се наричаше „трупане на точки“ и действаше на същия принцип като индулгенциите в католическата църква и покупките на разсрочено плащане в някои лондонски магазини.

— Благодаря ти, скъпа — каза госпожа Малит, — но по-добре, че се върнах. Полковникът ме помоли да подредя масата, а аз нямам нищо против, защото тази вечер Алф е на сбирка на клуба си и така или иначе щях просто да плета или да дресирам папагала. Учим го да казва „Ох, боли, Айви!“^[1] Трябва да го чуеш, скъпа. Алф го намира за много забавно.

Докато говореше, госпожа Малит се суетеше из кухнята и се приготвяше да сервира вечерята.

Поех си дълбоко въздух и зададох въпроса:

— Бруки Хеъруд от Спънатите ли беше?

— Бруки ли? Не мога да ти кажа, скъпа. Знам само, че последния път, когато го видях да се навърта около църквата, рекох на викария, че ще е добре да заключи диска с даренията. Точно така му рекох: „Най-добре заключете диска с даренията, преди да го отмъкне като невестулка“.

— А Едуард Сампсън? Знаете ли нещо за него?

— Тед Сампсън? Знам и още как! Полубрат на Реджи е и е голям хаймана този. Има склад за метални отпадъци в Източен Финчинг, а Алф казва, че през портата му не минават само консервни кутии. Не бива да ти разправам подобни неща, скъпа. Имаш нежен слух.

Вече и сама запълвах празнотите. Петибоун и сие, под прикритието на тихо магазинче, затънтен склад за метални отпадъци и ексцентрична религиозна секта въртяха бизнес с откраднати антики и изработка на фалшификати. Макар да го подозирах от известно време, чак сега всичко си дойде на мястото.

В общи линии Бруки крадеше, Едуард правеше копия, а Реджиналд продаваше ценности, откраднати от богати домове. Находчивото в случая беше следното: след като направеха копие на оригиналния предмет, те го връщаха на собственика и затова никой не забелязваше липсата му.

Или пък връщаха фалшификатите и продаваха оригиналите? Нямах време да разбера това, но когато ми останеше малко, щях да подложка на химични изследвания Лисицата Сали и Шопо. Първоначално възнамерявах да започна с вилицата за омари на Де Лус, която намерих в ръцете на Тимъти — или пък наистина се казваше Тимофей — Бул. Но натовареният ми график не ми позволи.

С пълната с лакомства уста на Тимофей почти не му се разбираше какво казва.

Усмихнах се при спомена за заровеното в пръстта мърляво дете.

„Джоба на Дани“, бе отвърнало то, когато го попитах откъде е взел хубавата лопатка. Сега като се замисля, ми се стори почти сладък.

— А госпожа Бул и тя ли е „спъната“?

— Не знам — отвърна госпожа Малит. — Разправят, че Тилда Маунтджой била от тях, но никога не съм чувала да казват, че Маргарет Бул е „спъната“, макар двете да са като дупе и гащи! Тези „спънати“ се събират ту-у един, ту-у друг в неделя, за да пеят химни, да врещат и да се търкалят по пода, сякаш са ги подпалили, и Бог знае какво още.

Опитах се да си представя как госпожица Маунтджой се въргала по пода в религиозен транс, но колкото и развинтено въображение да имах, не се получи.

— Странни хора са — продължи госпожа Малит, — но никой от тях няма да пусне Маргарет Бул и в двора си, дори всеки ден да е неделя. Вече не!

— Защо?

— Нещо стана, когато ѝ взеха бебето. След това повече не беше същата, не че бе кой знае колко прекрасна преди това...

— А съпругът ѝ?

— Том Бул ли? Той го понесе много тежко. Разправят, че за малко да умре от мъка. Замина малко след това и приятелката ми, госпожа Уолър, ми каза, че жена му рекла, че нямало и да се върне.

— Може да е заминал да работи някъде. Догър твърди, че много мъже заминават да търсят препитание другаде след края на войната.

— Бул си имаше достатъчно работа. Работеше при зетя на Петибоун.

— Тед Сампсън ли?

— Същият. Том Бул беше леяр, добър при това, или поне така казват, макар да имаше проблеми с полицията. Но когато му взеха момиченцето, нещо му стана, като че му се размъти умът. Малко след това си събра багажа и замина.

Как копнеех да ѝ кажа, че са намерили трупа на бебето при Стобора, но не се осмелих. Новината още не бе стигнала до селото, а не желях да ме обвинят в разгласяване на информация, която полицаите пазеха в тайна — поне засега.

— Хайде, тичай да се измиеш за вечеря, скъпа — подкани ме изведнъж госпожа Малит и прекъсна нишката на мисълта ми. — Полковникът каза, че ще имате гости и няма да му хареса да седнеш с мръсни ръце на масата.

Замълчах си. При нормални обстоятелства щях да се възмутя от подобна нахална забележка, но днес разполагах с ново оръжие.

— Права сте, госпожо Малит — чух се да изричам, като се затътрих послушно към вратата.

На прага спрях, обърнах се драматично и с тона си на невинно агънце рекох:

— О, между другото, Ванета Хеъруд ми показва портрета на Хариет.

Тракането на съдовете спря и за няколко секунди в кухнята цареше пълна тишина.

— Знаех си, че и този ден ще дойде — рече изведнъж госпожа Малит със странен глас; глас на непозната. — Почти го очаквах.

Внезапно тя се тръшна на един стол до масата, зарови лице в престилката си и захлипа нещастно.

Аз стоях безпомощно и не знаех какво да направя.

Най-накрая издърпах един стол, седнах срещу нея на масата и я загледах как плаче.

Сълзите са ми особено интересни. Химичният анализ на собствените ми сълзи, а и на някои други хора, показва, че са богат и прекрасен бульон с основни съставки вода, калий, протеини, манган, различни ензими, мазнини и минерали с добавена големичка щипка натриев хлорид, може би за вкус. В големи количества от тях би се получил мощен почистващ препарат.

„Не са много по-различни, помислих си аз, от пилешката супа на госпожа Малит“, която тя ни забъркваше и при най-малкото кихане.

Госпожа Малит започна да се успокоява и без да сваля престилката от лицето си, каза:

— Беше подарък за полковника.

Пресегнах се през масата и поставих ръка на рамото ѝ. Не продумах.

Постепенно престилката се спусна и разкри изтерзаното ѝ лице. Пое си хрипливо въздух.

— Искаше да го изненада. О, колко се постара! Толкова щастлива беше. Обличаше ви дебело, вас ангелчета, и ви караше с колата до Молдън Фенуик, за да позирате. А когато полковникът го нямаше, викаше онази Хеъруд тук. Лют студ беше тогава. Много лют.

Госпожа Малит избърса очи, а на мен изведнъж ми призля.

Защо изобщо споменах за картината? Имаше ли някаква друга причина, освен да шокирам госпожа Малит? Да видя реакцията ѝ? Надявах се, че не.

— О, как исках да кажа на полковника — продължи тихо тя, — но не можех. Не е моя работа. Като си помисля, че стои в онова ателие от толкова години, а той дори не знае за него... сърцето ми се къса. Къса ми се сърцето.

— И моето, госпожо Малит — отвърнах аз и това беше самата истина.

Когато тя стана от стола с още мокро и червено лице, в главата ми изплува спомен.

Червен.

Червена коса... Тимофей Бул... с близалка в уста... и вилицата за омари в ръка.

„Джоба на Дани“ каза, когато го попитах откъде я е взел. „Джоба на Дани.“

А аз не го разбрах правилно.

„Джоба на тати!“

Червено и сребърно. Това се бяха опитали да ми кажат сънищата и разумът.

Изведнъж изпитах чувството, че по гърба ми бавно пълзи охлюв.

Възможно ли бе Том Бул още да е в Бишъпс Лейси? Възможно ли бе да живее тайно сред пушека, обгръщащ дома му в Канавката?

В такъв случай можеше той да е човекът, излязъл да пуши на двора, докато минавах с Грай в тъмното оттам. Може би той е гледал от гората как инспектор Хюит и хората му свалят трупа на Бруки от фонтана — и той е извадил вилицата от носа на Бруки, когато с Порцелан...

Мили Боже!

А Тимофей е намерил вилицата в джоба на баща си, което означаваше само едно...

В този миг гонгът във вестибюла удари за вечеря.

— Най-добре върви, скъпа — рече госпожа Малит, пооправи косата си с пръст и за последно избърса лице с престилката. — Знаеш колко държи баща ти на точността. Не бива да го караме да чака.

— Да, госпожо Малит.

[1] Популярна реплика от английска радиопиеса от 50-те години на XX в. — Бел.прев. ↑

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ

Цялото домакинство беше призовано във вестибюла, където стояхме и чакахме.

Веднага разбрах, че татко е решил да посрещне тържествено Порцелан, може би защото се разкайваше за начина, по който се бе отнесъл с баба й и дядо й. Той, разбира се, още не знаеше за трагичната смърт на Джони Фаа.

Стоях в подножието на стълбището, малко встрани от останалите, и се наслаждавах на тъжната пищност на фамилния дом на Де Лус, сякаш го виждах за пръв път.

Някога Бъкшоу бил огласян от смях, или поне така съм чувала, но, честно казано, не можех да си го представя. Къщата сякаш се държеше сковано и надменно и отразяваше само шепот — като така поставяше неясни, но твърди граници върху живота на всички между стените си. Освен сестрата на татко, горгоната леля Фелисити, която веднъж годишно ни посещаваше, за да го мъмри, в Бъкшоу не бяха идвали други гости, откакто се помня.

Дафи и Фели стояха с дразнещо съвършени стойки от двете страни на татко, лъснати до отвратително съвършенство като добре възпитани, но невзрачни дъщери на местен благородник в театрална драма. Чакайте само да видите Порцелан!

От едната страна Догър стоеше почти невидим до тъмната стена, на чийто фон се открояваха само бялото му лице и побелялата му коса — като отсечена глава, рееща се в сумрака.

Татко погледна армейския си ръчен часовник, намръщи се неволно, но го прикри умело, като извади носната си кърпа и издуха убедително нос.

Той се притесняваше!

Стояхме смълчани, всеки взиращ се в различна посока.

Точно петнайсет минути след като гонгът бе ударил, някъде горе се затвори врата и всички обърнахме погледи към върха на стълбището.

Порцелан се появи и ние ахнахме дружно, а госпожа Малит, която тъкмо излизаше от кухнята, изпищя като дребен нощен хищник. За миг си помислих, че ще си плюе на петите.

Порцелан не си бе избрала дрехи от гардеробите на Фели и Дафи. Беше облякла един от най-паметните тоалети на майка ми: дългата до коленете рокля от огненооранжева коприна, която Хариет носила на бала на Кралското военновъздушно дружество, година преди последното си пътешествие. В списание „Тайм“ бяха публикували снимка, на която Хариет тъкмо пристига в хотел „Савой“ — снимка, вдигнала толкова шум, че се помнеше и до ден-днешен.

Но не беше само роклята: Порцелан бе прибрала косата си по същия начин, по който я връзваха Хариет, когато ходела на лов. Явно беше видяла прическата на черно-бялата снимка на бюрото на Хариет.

Тъй като от време на време тършувах из кутията с бижута на майка ми, веднага познах старинното кехлибарено колие, сияещо върху изненадващо добре развитите гърди на Порцелан, както и камъните, които блестяха по пръстите ѝ.

Бижутата на Хариет — всичко беше на Хариет!

Порцелан спря на най-горното стъпало и погледна към нас с изражение, което аз приех за свенливост, но по-късно реших, че спокойно може да е било презрение.

Трябва да отбележа, че татко се държа невероятно, макар в първия момент да бях убедена, че ще припадне. Когато Порцелан заслиза бавно, мускулите на челюстта му започнаха да се стягат и отпускат. Както при повечето военни, това беше единствената допустима проява на емоции и поради тази причина изглеждаше едновременно мъчително и мило.

Порцелан се носеше плавно надолу като някакъв безсмъртен дух — горска фея, може би, помислих си трескаво. Или самата кралица Маб?

Тя наближи последното стъпало и по устните ѝ се плъзна най-съкрушителната усмивка, която съм виждала на човешко лице: усмивка, отправена към всички едновременно и в същото време заслепяваща всеки поотделно.

Никоя кралица — дори самата Клеопатра — не бе влизала така зашеметяващо, а аз усетих, че съм я зяпнала възхитено дори само заради дързостта ѝ.

Ефирно мина покрай мен в подножието на стълбите, наведе се към врата ми и устните ѝ почти докоснаха ухото ми.

— Как изглеждам? — прошепна.

Трябваше ѝ само една роза между зъбите, но не се осмелих да го кажа.

Татко направи крачка към нея и ѝ предложи ръката си:

— Заповядайте в трапезарията.

— Оризови сладки! — възкликна Порцелан. — Обожавам ги!

Госпожа Малит засия.

— Ще ти дам рецептата, скъпа. Бухват от кондензираното мляко.

За малко да се задавя, но с няколко ловки движения със салфетката го прикрих достатъчно добре.

Дафи и Фели, трябва да им го призная — като изключим първоначалното зяпане — не показваха никакви емоции при вида на взетия назаем тоалет, макар да не можеха да откъснат очи от Порцелан.

По време на вечеря ѝ задаваха интересни въпроси — предимно за живота ѝ в Лондон през войната. В общи линии въпреки всичко сестрите ми се държаха невероятно очарователно.

А татко... скъпият татко. Макар внезапната поява на Порцелан с дрехите на Хариет сигурно да го е шокирала дълбоко, той успя като по чудо да се стегне. Всъщност за няколко часа сякаш Хариет се бе върнала при него от отвъдното.

Усмиваше се, слушаше внимателно, а по едно време дори разказа забавна история за първата среща на стара дама с един пчелар.

За няколко часа Порцелан сякаш бе омагьосала всички.

Имаше само един неловък момент към края на вечерта.

Фели тъкмо бе изсвирила прекрасен аранжирмент за пиано на Цигански песни, Опус 55: Песните на прадядо от Антонин Дворжак, едно от любимите ѝ произведения.

— Е, какво ще кажеш? — обърна се тя към Порцелан, докато ставаше от пианото. — Винаги съм искала да чуя мнението на *истински* циганин.

Тишината можеше да се среже с нож.

— Офелия... — каза татко.

Затаих дъх от страх, че Порцелан ще се обиди, но тревогите ми се оказаха напразни.

— На места е прекрасно — отвърна тя и се усмихна ослепително на Фели. — Разбира се, аз съм само наполовина циганка, тъй че ми хареса само наполовина.

— Помислих си, че ще скочи от пианото и ще ми издере очите!

Бяхме се върнали в стаята ми след това изпитание и за двете ни.

— Фели не би го направила — отвърнах аз. — Поне не в присъствието на татко.

По време на вечеря не се спомена името на Бруки Хеъруд и с изключение на един любезен въпрос на татко („Надявам се, че баба ти е по-добре?“) не споменахме и Фенела.

Още по-добре, защото никак не ми се искаше да отговарям на неудобни, а може би дори смущаващи въпроси за последните си деяния.

— Сестрите ти изглеждат много мили — отбеляза Порцелан.

— Ха! Личи си колко малко знаеш! Мразя ги!

— Как така ги мразиш? Стори ми се, че много ги обичаш.

— Разбира се, че ги обичам — отвърнах аз и се проснах на леглото. — Затова и така силно ги мразя.

— Май ме занасяш. Какво са ти сторили?

— Измъчват ме. Но моля те, не питай за подробности.

Усетих, че цялото й внимание е насочено към мен, и се обърнах по корем, за да я виждам.

Достатъчно странно ми беше да говоря с някого, облечен с дрехите на майка ми, дори без да разказвам за мъченията, на които ме подлагаха моите сестри.

— Как така те изтезават? — попита Порцелан. — По какъв начин? Разкажи ми.

Дълго време единственият звук, който се чуваше, бе тиктакането на месинговия будилник върху нощното шкафче; той разделяше дългите минути на поносимо малки части.

И тогава, припряно й разказах всичко. Разказах й за избата: как ме смъкнаха по стълбите, как ме хвърлиха на каменния под и ме

уплашиха с изопачените си гласове; как ми казваха, че като бебе феи са отвлели истинската Флавия де Лус и са оставили мен на нейно място.

Докато не се чух как разказвам историята си на Порцелан, не осъзнавах колко силно ме е разтърсила тази случка.

— Вярваш ли ми? — попитах отчаяна да чуя „да“.

— Ще ми се — отвърна Порцелан, — но ми е трудно да си представя, че две толкова възпитани млади дами имат собствена тъмница.

Възпитани млади дами ли? Страхувам се, че промърморих дума, която щеше да шокира и моряк.

— Ела — скочих и я хванах за лакътя. — Ще ти покажа какво правят възпитаните млади дами, когато никой не ги гледа.

— Леле! — възкликна Порцелан. — Та това е проклета крипта!

Въпреки повесените тук-таме от тавана електрически крушки, избата тънеше в мрак. Бях взела от килера металния свещник, който се пазеше за редките случаи, в които в Бъкшоу спираше тока, и го държах вдигнат над главата си, като премествах потрепващата свещ наляво и надясно.

— Видя ли? Това е чувалът, който ми нахлузиха на главата. — И ето там. — Свалих свещта до каменните плочи на пода. — Това в прахта са отпечатьците от стъпките им.

— Доста отпечатьци за две млади дами — каза Порцелан скептично. — При това са и доста големи.

Беше права. И аз го видях.

Ясно отпечатани стъпки, твърде големи, за да са на Дафи, на Фели или мои, водеха в тъмното и стигаха до подножието на стълбите, където се бяха смесили с други отпечатьци. Не бяха и на татко: той не бе слязъл до долу, а дори и да беше, обувките му с кожени подметки оставяха характерен отпечатък, който познавах много добре.

И стъпките на Догър нямаше как да бъдат сбъркани: дълги и тесни, поставени една пред друга с прецизността на индианец.

Не, това не бяха стъпките нито на татко, нито на Догър. Ако подозренията ми бяха верни, беше ги оставил някой с гумени ботуши.

— Да видим накъде водят — казах аз.

Присъствието на Порцелан ми вдъхваше безкрайна смелост и бях готова да следвам стъпките, където и да ни отведяха.

— Разумно ли е? — попита тя, а бялото на очите ѝ проблесна на светлината от пламъка. — Никой не знае, че сме тук долу. Ако паднем в дупка или нещо подобно, може да умрем, преди да ни открият.

— Тук няма дупки. Само многобройни стари мазета.

— Сигурна ли си?

— Разбира се. Слизала съм стотици пъти.

Което беше лъжа: преди инквизицията бях слизала само веднъж в избата с Догър, когато бях петгодишна, и търсехме две алабастрови вази от XVIII век, прибрани в началото на войната, за да не пострадат при бомбардировките.

С високо вдигната свещ тръгнах по един от непрогледно тъмните коридори. Порцелан можеше да ме последва или да остане тук сред черните сенки между нарядко поставените електрически крушки.

Едва ли е нужно да казвам, че тръгна след мен.

Вече си бях съставила теория, според която стъпките бяха оставени от Бруки Хеъруд — *покойния* Бруки Хеъруд, — но нямаше смисъл да го споменавам на Порцелан, която сигурно щеше да се разтревожи само при мисълта, че вървим по стъпките на мъртвец.

Но какво, за Бога, е правил Бруки в мазето на Бъкшоу?

„Бракониерите знаят всички преки пътища“, каза веднъж татко и сигурно беше прав.

Минахме под една тухлена арка и аз си припомних нощта, в която заварих Бруки в салона. Едва ми се вярваше, че се е случило само преди пет дни.

Още си спомнях ясно странния ни разговор, в чийто край Бруки ме предупреди да внимавам за крадци, хвърлили око на сребърните прибори. „След войната е пълно с апаши“, бе казал той.

А след това аз му отворих една от френските врати и му показах ясно, че искам да си тръгне.

Не! — чакай! — първо бях *отключила* вратата!

Когато влязох в салона, вратата е била заключена. А нямаше нито една основателна причина да смятам, че Бруки я е заключил, ако беше влязъл с взлом през терасата. Щеше да я остави отключена като бърз изход за бягство, ако го хванеха.

Затова съвсем логично предположих, че Бруки е влязъл в къщата по друг маршрут: през мазето например.

А стъпките по пода, които изчезваха в мрака напред — сега като се замислех, съвсем ясни отпечатыци от гумени рибарски ботуши, — потвърждаваха предположението ми.

— Побързай — казах, когато усетих, че Порцелан изостава. — Не се отдалечавай.

Бяхме минали края на наниза от електрически крушки и се движехме по сводест коридор, обрaмчен от двете страни със стари мебели. Тук стъпките — вече повече от един чифт — показваха, че натрапниците са влизали и излизали многократно от Бъкшоу. Най-пресните отпечатыци бяха остри като нож, докато по-старите бяха загладени от непрекъснатото падащия прах.

— Какво е това? — извика Порцелан и болезнено сграбчи рамото ми.

Пред нас покрит с платнище предмет препречваше половината от коридора.

— Не знам.

— Нали си слизала стотици пъти? — прошепна тя.

— Да, но не съм минавала точно по този коридор.

Преди да ме заразитва още, протегнах ръка, хванах ъгъла на платнището и го дръпнах.

Около нас се вдигна облак прах и ни заслепи. Задавихме се, сякаш внезапно ни е застигнала пясъчна буря.

— Ооох! — изписка Порцелан.

— Това е само прах — казах ѝ аз, макар да се задушавах.

И в този миг пламъкът потъна в разтопения восък и свещта угасна.

Изругах наум и бръкнах в джоба си.

— Дръж — напипах ръката ѝ в тъмното и обвих пръстите ѝ около свещника. — Ей сега ще я запаля пак.

Бръкнах по-дълбоко в джоба си. Да му се не види!

— Нямаме късмет. Май съм забравила кибрита в килера.

Усетих как Порцелан тиква свещника обратно в ръцете ми. След миг се чу драскане и една кибритена клечка пламна ярко.

— Добре тогава, че аз се сетих да го взема — каза тя и поднесе клечката към свещта. Щом пламъкът се издължи и престана да

примигва, видях предмета, заметнат с чаршафа.

— Виж! — възкликнах. — Това е старинна носилка.

Приличаше на стара кабина на автомобил, чиито колела са били откраднати. Дървените ѝ стени бяха боядисани в яркозелено с ръчно изрисувани цветя в ъглите. Златният кръг на вратата беше гербът на Де Лус.

Вътре в носилката тапетът на лилии се бе обелил и висеше на парцали над тапицираната със зелено сукно седалка.

В кабината се носеше странен застоял сладникав мирис и не беше само от мишките.

Като си помисля само, че някой от собствените ми предци е седял тук и са го носили други човешки същества по улиците на някой град от XVIII век!

Страшно ми се искаше да се кача вътре и да стана част от фамилната история. Само да поседна, нищо повече.

— Принадлежи на жена — каза Порцелан бавно със странен напевен тон. — Копринена рокля... напудрена перука... бяло лице и черно петно като звезда на бузата. Тя иска...

— Престани! — извиках аз и се обърнах рязко с лице към нея. — Не ми е до глупавите ти игри.

Порцелан стоеше напълно неподвижна, взираше се с празен поглед, а черните ѝ очи лъщяха зловещо на фона на бялото ѝ лице. Цялата беше покрита с прах, а яркооранжевата рокля на Хариет бе потъмняла до охра на светлината на примигващата свещ.

— Виж се само — каза тя с обвинителен тон. — Само се виж!

Изпитах чувството, че до мен стои призракът на майка ми.

В този миг напред по коридора нещо издрънча и двете подскочихме.

Прозвуча като удар на желязо в желязо: вериги, влачени по решетки.

— Ела, да се махаме от тук — каза Порцелан.

— Не, чакай. Искам да видя какво има там.

Тя дръпна свещника от ръката ми и бързо тръгна обратно към стълбите.

— Или се връщаш с мен, или оставаш сама в тъмното.

Нямах друг избор, освен да я последвам.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТ

Оранжевото започна да става по-ярко, веднага щом пъхнах плата в стъкленницата.

— Виждаш ли? Действа.

— Какво е това? — попита Порцелан.

— Препарат за химическо чистене — отвърнах, побутнах роклята на Хариет със стъклена бъркалка и разбърках нежно. — Всъщност е въглероден тетрахлорид.

Не можех да произнеса името на веществото, без да си спомня със задоволство, че за пръв път е било синтезирано през 1839 г. от французин на име Анри-Виктор Реньо, бивш тапицер, който получил въглероден тетрахлорид като смесил хлор и хлороформ. Едно от първите приложения на откритието му било за дезинфекциране на бурета с храна, в които се въдели всякакви неприятни насекоми; в наши дни се използваше за зареждане на пожарогасители.

— Татко го използва, за да разглежда внимателно водните знаци върху пощенските марки.

Не споменах, че неотдавна измъкнах една бутилка от шкафовете му за експеримент, включващ мухи.

— Само погледни роклята! Виждаш ли, че вече е чиста? Още няколко минути и ще е като нова.

Порцелан, загърната с един от старите ми халати, ме гледаше със страхопочитание.

Аз се бях преоблякла в горе-долу чиста рокля и бях нарисувала пращната в един от умивалниците в лабораторията. По-късно щях да я окача на някой от полилеите с газови лампи, за да изсъхне.

— Де Лус са странни хора — каза Порцелан.

— Ха! Преди по-малко от час си мислеше, че две от тях са възпитани млади дами.

— Това беше, преди да ми покажеш избата.

Забелязах, че кратката ни обиколка из залата на ужасите я е накарала да промени мнението си.

— Като говорим за изби — казах аз, — не се плаша лесно, но не ми хареса много онази приказка за дамата, на която е принадлежала носилката.

— Не беше приказка. Разказах ти, каквото видях.

— Как така си видяла? Искаш да повярвам, че си видяла жена с напудрена перука и копринена рокля?

За човек с научна насоченост като мен това беше твърде голям залък. Още не бях решила дали вярвам на историята на Бруки за Сивата дама на Бъкшоу, както и за жената на Фенела, която искала да се прибере от студената планина. Да не говорим за феите. Всички ли ме вземаха за лековерна идиотка, или наистина съществуваха други светове отвъд видимото?

— В известен смисъл — каза Порцелан. — Видях я в съзнанието си.

Това можех да го разбера — поне мъничко. И аз виждах разни неща в съзнанието си: например начина, по който можеше да се получи триметиламин, като оставя бактерията *Bacillus prodigiosus* да расте върху проба от картофеното пюре на госпожа Малит на слънце в летните жеги. Получените кървавочервени зрънца — известни през Средновековието с наименованието „Wunderblut“, или „странна кръв“ и които през 1819 г. в продължение на цяла седмица са се появявали върху различни храни в Падуа — миришеха не само на амоняк, но и на триметиламин.

Като се замисли човек, май се оказва, че няма голяма разлика между призраците и невидимия свят на химията.

Зарадвах се, че си спомних за добрия стар триметиламин: моя химичен приятел, който вонеше на риба. След разговора си с Догър по този въпрос преди няколко дни, си бях съставила някои планове, които обаче бяха осуетени и не можах да приведа в действие.

— Уморих се — казах на Порцелан и се прозинах шумно.

След пет минути вече се бяхме завили в леглото и едната от нас се унасяше бързо в сън.

Изчаках, докато Порцелан заспи, и станах тихо от леглото.

Минаваше полунощ, когато затворих внимателно вратата на стаята си и се помръкнах тихо по витото стълбище.

Спомних си, че Догър държи мощен прожектор в килера на иконома, както се изразяваше, „за спешни случаи през нощта“, и ми отне само миг да го намеря.

„Този път свещта няма да угасне“, помислих си аз: в ръцете си разполагах с достатъчно ток да осветя целия кей на Брайтън. Надявах се да ми стигне.

Избата ми се стори по-студена отпреди. Трябваше да си облека пуловер, но вече беше твърде късно.

Бързо стигнах до мястото, където свършваха електрическите крушки: след тях имаше необятна тъмнина, която водеше кой знае накъде.

Включих прожектора и осветих тунела. Далеч напред видях очертанията на носилката. Вече не държах особено да се кача в нея и да си припомня отдавана отминали дни; всъщност щях да почувствам облекчение, щом я подминех.

Напред коридорът завиваше леко надясно. Тъй като на практика бях тръгнала надясно от кухненското стълбище, сега вървах на изток, след завоя — малко на югоизток в посока към Висто и фонтана на Посейдон.

Сега ми беше лесно да следя отпечатъците от гумените ботуши, тъй като вече не се застъпвах с моите стъпки и стъпките на Порцелан. Забелязах, че отпечатъците са няколко чифта — три отиваха навътре, а два навън. Подозирах, че Бруки е дошъл първия път, за да открадне единия от триножниците, а втория път — за другия. При последното си идване, си е тръгнал през френските врати на терасата.

Внезапно ме лъхна силно течение. Добре че взех прожектора — свещта със сигурност щеше да угасне.

Течението донесе и мрачен, влажен мирис: мирис, който не успях да разпозная веднага, но говореше за отдавна забравени резервоари с вода: зелена корозия и силен дъх на цинк.

„Добре, помислих си, не се страхувам от цинка, а зелената корозия винаги ми е била интересна.“

Продължих напред.

Когато слязох по-рано тази вечер с Порцелан, бях чула ясно метално изтракване, но сега коридорът — който бе започнал да се стеснява — беше тих като гробница.

Стигнах до арка с отворена врата, зад която, изглежда, имаше стая.

Направих две предпазливи крачки навътре и се озовах обградена от всички страни от метални тръби: цинкови тръби, оловни тръби, железни тръби, бронзови тръби, медни тръби; тръби, отиващи нагоре, надолу, напърно, всички свързани помежду си с тръбни колене и големи метални болтове, а тук-там се виждаха и огромни кранове, приличащи на волани на автомобили.

Намирах се в сърцето на подводния тръбопровод на Луций де Лус!

И тогава го чух — метално изтракване отекна многократно из стаята.

Признавам — замръзнах.

Последва второ изтракване.

— Ехо! — обадох се с разтреперан глас. — Има ли някой?

Отнякъде долетя друг звук, със сигурност животински, но дали го издаваше човек, не можах да преценя.

Ами ако някоя лисица се е провряла в тунела? Или язовец?

В такъв случай най-вероятно щеше да избяга от човек с фенер... но ако не избягаше?

— Ехо! — извиках отново. — Има ли някой?

Отново чух приглушен звук, този път по-тих. Отдалечаваше ли се или си въобразявах? Едно беше сигурно: можеше да идва само някъде иззад гигантската тръба, която се издигаше от каменния под, завиваше хоризонтално, огъваше се под прав ъгъл и продължаваше до другия край на помещението.

Покатерих се върху нея, възседнах я за миг — и скочих от другата ѝ страна.

Коридорът, до който водеше тръбата, беше по-нисък, по-тесен и влажен. Стените бяха обсипани с капчици вода, а подът между тухлите бе от мокра пръст.

Пред мен тунелът беше препречен от желязна порта: овързана с верига и заключена от другата страна със старомоден катинар.

Разтърсих я, но портата не помръдна. Без ключ нямаше никакъв шанс да мина през нея.

— По дяволите! — казах на глас. — По дяволите! По дяволите!

— Флавия? — каза прегракнало някой.

Признавам, че бях на косъм да се подмокрят.

Светнах през металната решетка на портата и забелязах фигура, сгушена на земята.

До края на живота си няма да забравя бялото му лице, вдигнато към мен и заслепено от лъча на прожектора. Беше успял някъде да си загуби очилата, а светлите му очи, слепи и примигващи, приличаха на очите на малка къртица, извадена внезапно от дупката на дневна светлина.

— Колин? — попитах го. — Колин Праут?

— Спри го! — примоли се той дрезгаво и се извърна от светлината.

Обърнах прожектора настрани и коридорът от другата страна на решетката отново потъна в почти пълен мрак.

— Помогни ми — каза умолително Колин.

— Не мога. Портата е заключена.

Разтърсих силно масивното желязо с една ръка, с надеждата, че ще се отвори — може би с някаква още неоткрита магия, — но това не стана.

— Опитай да отвориш от твоята страна — рекох му аз. — Може да има резе.

Още докато го казвах, знаех, че няма, но си струваше да пробваме всичко.

— Не мога — отвърна Колин и дори в тъмното разбрах, че е готов да се разплаче. — Завързан съм.

— Завързан ли? — Стори ми се невъзможно, макар и аз самата да бях изпадала в същото положение веднъж — два пъти.

— Ключът обаче е у мен. В джоба ми е.

„Слава Богу!“, помислих си. „Най-накрая малко късмет.“

— Довлечи се до портата. Аз ще се опитам да извадя ключа.

Последва болезнена тишина и след малко той каза:

— Аз... завързан съм за нещо.

И се разциври.

И светец би се ядосал!

Но я чакай! Катинарът беше откъм Колин, нали така? Бях забелязала това, но не му обърнах нужното внимание.

— Сам ли се заключи? — попитах го.

— Не — отвърна той с гъгнене.

— Тогава как влезе тук?

— Влязохме през вратата във фонтана.

„Врата във фонтана ли? Влязохме?“

Реших първо да задам най-важния въпрос.

— С кого си дошъл, Колин? Кой те завърза?

Чувах тежкото му дишане в тъмното, но не ми отговори.

Осъзнах, че няма смисъл. Нямах намерение да пропиля остатъка от живота си в опити да изтръгна отговори от пленник, с когото ни делеше цяла стена железни решетки.

— Добре — продължих аз. — Няма значение. Кажете ми къде е вратата във фонтана. Ще заобиколя оттам и ще те измъкна.

Честно казано, страшно ме хвана яд, че трябва да разпитвам непознат за тайна врата в Бъкшоу — а вратата явно беше тайна, защото досега не бях чувала за нея. Подобни мистерии със сигурност трябва да се предават от уста на уста от един член на семейството на друг, а не да бъдат на практика изтръгвани от почти непознат, който се прокрадва из околията в компанията на браконьер.

— Пръстът на Саймън — рече Колин.

— Моля? Не разбрах.

Хлиповете му ми подсказаха, че няма да успея да измъкна нищо повече от него.

— Стой тук — казах му аз, макар да нямаше смисъл. — Връщам се веднага.

— Не, чакай! — извика той. — Дай ми прожектора. Не ме оставяй сам!

— Налага се, Колин. Трябва да си светя по пътя.

— Не! Моля те! Страх ме е от тъмното!

— Знаеш ли какво. Затвори очи и брой до петстотин и петдесет. Ако си затвориш очите, няма да виждаш, че е тъмно. Когато приключиш, ще съм се върнала. Хайде, ще започна с теб. Едно... две... три...

— Не мога — прекъсна ме Колин. — Знам да броя само до сто.

— Добре, тогава ще попеем. Хайде, ще пеем заедно:

*Боже, пази краля,
нашия крал благороден,*

нека дълги...

— Хайде, Колин, не пееш.

— Не знам думите.

— Добре, тогава изпей нещо, което знаеш. Когато пееш, ще се върна по-бързо.

Последва дълго мълчание и изведнъж той запя с пресипнал и треперещ глас:

Лондонският мост... се срива.

Пада... пада... и руши се.

Лондонският мост се срива...

Обърнах се и тръгнах внимателно обратно по коридора, а гласът на Колин затихваше и скоро от него остана само далечно ехо. Да го оставя там, сам в тъмното, беше едно от най-трудните решения, които някога съм вземала, макар да не знаех защо. Животът е пълен с подобни изненади.

Обратният път ми се стори безкраен. Времето със сигурност бе забавило ход, докато се върнах до ниските сводести тавани на избата.

Изкачих стълбите и влязох в кухнята. Макар къщата да тънеше в пълна тишина, за всеки случай спрях при вратата и се ослушах.

Не чух нито звук.

Знаех, че на теория не нарушавам наказанието си. Беше ми забранено да излизам от къщи, а нямах никакво намерение да го правя. Фонтанът на Посейдон беше в рамките на Бъкшоу, което означаваше, че спокойно мога да отида дотам.

Измъкнах се тихо през задната врата, без да я заключвам след себе си, и се озовах в зеленчуковата градина. Звездите в небето блещукаха като милиони полудели очи, а луната, вече наполовина във фаза първа четвърт, висеше като счупен сребърен нокът в нощното небе.

Обикновено, макар и фонтанът да не беше далеч, бих взела Гладис, пък дори само за компания. Но сега, когато дори едно-

единствено нейно развълнувано изскърцване или подрънкване можеше да събуди цялата къща, просто не можех да рискувам.

Тръгнах бързо през мократа трева и прекосих източната морава до Висто. Някъде се обади бухал, а дребно животинче прошумоля през сухите листа.

И изведнъж, почти без предупреждение, пред мен се извиси Посейдон, а в странните ъгли на металното му тяло се отразяваха звезди, сякаш някоя древна част от галактиката бе паднала на земята.

Изкачих стъпалата до основата на статуята. Какво каза Колин? „Пръстът на Саймън.“ Да, това каза, но какво ли означаваше?

Разбира се! Пръстът на Посейдон!

Явно е чул името от Бруки, но не го е разбрал правилно.

Покатерих се върху най-долното корито на фонтана. Гигантският крак на Посейдон беше пред лицето ми, а големият палец на крака му бе свит назад, сякаш някой го гъделичкаше по корема.

Протегнах ръка и го докоснах — натиснах с всички сили. Палецът помръдна — сякаш на скрити панти — и някъде отдолу се чу метално изщракване.

— Палецът на Саймън — казах на глас, усмихнах се и поклатих глава, горда, че разгадах мистерията.

Слязох от фонтана и — наистина — вратата беше там! Един от барелефите с русалки, от които е изградена декоративната основа на фонтана, беше изпъкнал малко повече от другите.

Колко хитро от страна на стария „Мокър“ де Лус да скрие отварящия механизъм в краката на статуя, където трудно щяха да го открият.

Вратата се отвори със скърцане и аз внимателно пристъпих в основата на фонтана. Както и подозирах, една-единствена оловна тръба излизаше от една от няколкото изкуствени пещери отдолу и се извиваше под остър ъгъл, за да охранява фонтана с вода. Имаше голям кран, очевидно предназначен да регулира потока, и макар по гъстите паяжини да съдех, че не е бил използван от цяла вечност, отвсякъде ме заля звукът от капеща вода, който отекваше притеснително в стените на влажното помещение.

Дузина нестабилни стъпала водеха надолу към широка правоъгълна яма на дъното на фонтана.

Бяха опръскани с кръв!

На ръба на най-долното стъпало имаше голямо петно, а по горните вървеше пътечка от по-малки капки.

Кръвта не беше прясна, както личеше от кафявия ѝ добре окислен цвят.

Явно тук Бруки бе срещнал смъртта си.

Тръгнах внимателно надолу, като гледах да не стъпвам по петната.

Ямата беше изненадващо просторна.

От едната страна над главата ми през желязна решетка се виждаха ивици от нощното небе: звездите светеха толкова ярко, че дори се забелязваше извисяващият се силует на Посейдон високо горе. Зяпнала към тази нова гледка, успях някак си да се спъна. Изкълчих си глезена.

— Проклятие! — изругах и насочих прожектора към земята, за да видя в какво съм се спънала.

Навито въже лежеше в кръг светлина като самодоволна змия, приличаща се на слънце след особено вкусен обяд.

Не мога да кажа, че се изненадах, тъй като вече бях стигнала до заключението, че тук някъде трябва да има въже. Просто бях забравила, докато не се спънах в него.

Изненадах се обаче, че полицаите не са открили толкова важно доказателство: изненадваща спънка не само за мен, но и за тях.

„По-добре не го пипай, помислих си. Остави го както си е за хората на инспектор Хюит.“ Освен това вече знаех всичко, от което се нуждаех, за това оръжие на престъплението.

Направих няколко колебливи крачки и закуцуках към отворения тунел.

Но кой от отворите щеше да ме заведе при Колин?

Този отляво, реших, макар изобщо да не бях сигурна. На плана на Луций де Лус имаше зашеметяващ лабиринт от подземни тръби и тунели и чак сега се сетих, че пъхнах сгънатата карта в джоба си.

Ухилих се, защото картата бе у мен, на една ръка разстояние. Но когато бръкнах в джоба, той се оказа празен.

Разбира се! Бях сменила прашната си рокля с чиста. Изругах наум, когато осъзнах, че безценната ръчно начертана карта на Луций в този момент киснеше и избледняваше в мивката в лабораторията ми!

Точно сега не можех да направя нищо друго, освен да последвам инстинкта си и да избира тунел: избрах този от лявата ми страна.

Тук, в най-източния си край, коридорът бе не само по-нисък и по-тесен, но беше и възмутително запуснат. На места тухлените стени и парчета от покрива се бяха изренили и бяха покрили пода със счупени късове.

„Внимавай, всичко може да се срути и...“

Нещо ме удари през лицето — нещо, което висеше от тавана като мъртва ръка. Тихо изписках и спрях.

Корен! Уплаших се от глупав корен, вероятно пуснат от някой от отдавна премахнатите живи плетове, които в отминали епохи обрамчвали пътеките на Висто.

Въпреки че се приведох, за да мина под коренището, лигавият му пръст успя да погали лицето ми, сякаш си умираше за човешка компания.

Продължих с куцукане напред, а лъчът на фенера шареше пътя пред мен.

Тук, от двете страни на тунела, лежаха изоставени прашни стълби, въжета, ведра, лейки и фунии, сякаш градинарят, който ги е използвал, е заминал на война и е забравил за тях.

Внезапно проблясване на червен цвят ме накара да спра рязко. Някой бе писал върху стената. Бавно осветих изписаните с боя букви: Х. д. Л.

Хариет де Лус! Майка ми е идвала тук преди мен — вървяла е по същия този тунел, стояла е върху същите тези тухли, изписала е инициалите си на стената.

През мен премина някакъв трепет. Присъствието на Хариет беше навсякъде около мен. Как е възможно да ми липсва толкова, след като никога не съм я познавала?

И тогава съвсем слабо, от далечния край на тунела долетя глас... който пееше.

— „Лондонският мост се срути, мила моя.“

— Колин! — извиках аз и очите ми изведнъж се насълзиха. — Колин! Аз съм, Флавия!

Спуснах се напред, препъвах се в камъни, в обувките ми влизаше тиня от пода на тунела. Ръцете ми бяха издрани от подпиране по стената.

И тогава стигнах до него...

— Мила моя — пееше той.

— Вече можеш да спреш, Колин. Върнах се. Къде е ключът?

Той примижа на светлината и ме изгледа със странно обидено изражение.

— Първо ме развържи — каза рязко.

— Не, първо ще ми дадеш ключа. Така няма да избягаш с него.

Колин се преобърна със стенание на лявата си страна. Бръкнах в джоба му — гадост! — и извадих железен ключ.

Когато се извърна, видях, че китките му са стегнати здраво зад гърба и са привързани към желязна тръба, която вървеше вертикално и изчезваше в тавана.

Бедното създание можеше да седи вързано тук с дни!

— Сигурно си в агония — казах аз, а той ме погледна толкова озадачено, че се зачудих дали знае тази дума.

Възлите ме затрудниха. Опитите на Колин да се освободи и влагата от капещата по стените вода ги бяха затегнали ужасно.

— Имаш ли нож?

Колин поклати глава и извърна очи.

— Моля? Нямах нож? О, я стига, Колин, скаутите не се разделят с ножовете си.

— Взеха ми го. „Може да се нараниш“, така ми казаха.

— Добре, няма нищо. Наведи се напред. Ще опитам с ключа.

Оставих прожектора на земята така, че светлината да се отразява от стената, и нападнах възлите с ключа.

Колин стенеше и извикваше тихо всеки път, когато натиснех въжетата. Въпреки студената влага в тунела, от челото ми капеше пот върху вече подгизналото въже.

— Дръж се — казах му. — Малко остана.

И последният край се развърза — и Колин беше свободен.

— Ставай — подканих го аз. — Трябва да се раздвижиш.

Той се претърколи, но не успя да се изправи.

— Хвани се за мен. — Подадох му ръка, но Колин поклати глава.

— Кръвообращението ти трябва да се раздвижи. Разтрий ръце и крака, колкото можеш по-силно. Дай да ти помогна.

— Няма смисъл — каза той. — Не мога.

— Разбира се, че можеш — отвърнах аз и започнах да го разтривам по-бързо. — Пръстите на краката и ръцете ти трябва да се оросят.

Долната му устна трепереше и изведнъж ми дожаля за него.

— Знаеш ли какво? Я да си починем.

Дори в сумрака нямаше как да не забележа признателното му изражение.

— А сега — подех пак, — разкажи ми за кръвта на стълбите.

Май не беше честно, но трябваше да разбера.

При думата „кръв“ Колин се сви назад ужасено.

— Не го направих аз — изхриптя той.

— Какво не си направил, Колин.

— Бруки. Не съм му забивал онова шило в носа.

— Той те биеше, нали? Не ти е оставил друг избор.

— Не! — Колин успя някак си да се изправи на крака. — Не беше така. Изобщо не беше така.

— Разкажи ми какво стана — подканих го аз, изненадана от собственото си спокойствие в ситуация, която можеше да се окаже деликатна.

— С Бруки бяхме приятели. Той ми разказваше истории, когато не събираше боклуци.

— Какви истории?

— Ами за крал Артур и други такива. И хубаво си бърбяхме, наистина. Обичаше да ми разказва за стария Никодимус Флич, който можел да порази на място грешник, когато си поиска.

— Бруки „спънат“ ли беше?

— Не, разбира се! — Колин се подсмихна. — Ама искаше. Разправяше, че му харесва вярата им.

Ето: трябваше най-напред да попитам Колин.

— Разкажи ми за шилото — казах аз в опит да върна внимателно Колин към смъртта на Бруки.

— Той ми го показа. Много красиво беше... сребърно... като пиратско съкровище. Изкопал го зад къщата ви. Каза, че щял да направи десетки такива. Достатъчно за градинско парти на целия Бъкингхамски дворец.

Не смеех да го прекъсна.

— Рекох му: „Дай да го видя, само за малко. Ще ти го върна.“ Но той не ми го даде. Вика ми: „Ще вземеш да се наръгаш.“ Изсмия ми се. Аз му викам: „Нали ми обеща! Нали каза, че ще делим по равно, ако направя онази работа с кучетата.“ Дръпнах шилото... не исках да му направя нищо... само да го погледна. Той го хвана и го дръпна толкова силно! Аз го пуснах твърде рязко и...

Лицето му бе свито от ужас.

— Не бях аз. Не го направих аз.

— Разбирам. Било е злополука. Ще ти помогна с каквото мога, Колин, но ми кажи кой те завърза.

Колин нададе такъв вой, че кръвта ми се смръзна, макар вече да знаех отговора.

— Том Бул беше, нали?

Колин ококори очи, големи колкото чинийки за чай, и се взря над рамото ми.

— Той ще се върне! Каза, че ще се върне.

— Глупости — възразих аз. — От сума ти време си тук долу.

— Том Бул ще ми свети маслото, защото видях какво направи във фургона.

— Видял си какво е направил във фургона ли?

— По-скоро чух. Чух всички писъци. А после Том излезе и хвърли нещо в реката. Той ще ме убие.

Колин облеци очи.

— Няма да те убие. Ако искаше, досега да го е направил.

И в този миг чух звук в тунела зад нас.

Очите на Колин се разшириха още повече и почти изхвъркнаха от орбитите си.

— Той се върна!

Рязко се обърнах с прожектора и видях едра фигура да се приближава към нас като гигантски сухоземен рак: толкова голяма, че изпълваше тунела от пода почти до тавана и от стена до стена; фигура, сгъната почти на две, за да мине през порутения тунел.

Можеше да е само Том Бул.

— Ключът! — извиках и в същото време се сетих, че е в ръката ми.

Спуснах се към катинара и завъртях с цяла сила ключа.

Проклети да са всички механизми! Катинарът явно бе скован от ръжда.

На не повече от десетина крачки, огромният мъж се приближаваше стремглаво към нас, хрипливото му дишане се чуваше ужасно силно, а чорлавата му червена коса се вееше като на луд.

Изведнъж нещо ме блъсна настрани. Колин грабна ключа от ръката ми.

— Не, Колин!

Той го напъха в ключалката, завъртя го свирепо и катинарът се отвори. След миг дръпна с всички сили портата и ме бутна, после ме дръпна и почти ме пренесе през нея.

Колин затръшна портата зад нас, щракна катинара и ме избута далеч от решетката.

— Внимавай с този — каза ми. — Има дълги ръце.

За миг с Колин стояхме неподвижно, дишахме тежко и гледахме ужасени окървавеното лице на Том Бул, който се взираше свирепо в нас зад железата.

Огромните му длани сграбчиха тежката порта и я разтърсиха толкова силно, че сякаш щяха да я изтръгнат от земята.

Червения бик^[1]!

Фенела беше права!

Отстъпих назад ужасена, притиснах се в мократа стена и в този миг изкълченият ми глезен поддаде и изпуснах прожектора.

Паднах на колене и започнах да опипвам мокрия под с протегнати пръсти.

— Стой далеч от решетките — прошепна Колин. — Иначе ще те сграбчи!

Слепешком опипвах земята в тъмното, уплашена, че всеки момент Бул ще ме сграбчи за китката.

След цяла вечност опакото на ръката ми закачи прожектора. Хванах го, вдигнах го, натиснах копчето с палец... и не последва нищо.

Разклатих прожектора, ударих го с длан — пак нищо.

Беше се счупил.

Идеше ми да заплача.

Близо до мен в тъмното нещо прошумоля. Не посмях да мръдна.

Преборих десет удара на сърцето си.

И тогава чух дращение... и се запали клечка кибрит.

— В джоба ми беше — рече гордо Колин. — През цялото време е бил там.

— Върви бавно натам — казах му аз. — Не оставяй клечката да угасне.

Докато се отдалечавахме заднишком от портата и навлязохме в тунела, лицето на Том Бул се стопи в мрака, устните му се размърдаха и той изрече единствените думи, които някога чух от устата му:

— Къде е бебето ми?

Викът му отекна като нож от каменните стени.

Сред последвалата зловеща тишина ние продължихме да пристъпваме бавно по-навътре в тунела. Първата клечка изгоря и Колин извади втора.

— Колко клечки имаш?

— Още една — отвърна той и я запали.

Бяхме напреднали малко, но до избата имаше дълъг път.

Колин вдигна високо последната кибритена клечка и пак тръгна бавно пред мен.

— Браво на теб — казах му. — Спаси ни.

Внезапното течение угаси клечката и отново потънахме в непрогледна тъмнина.

— Продължавай да вървиш — подканих го аз. — Следвай стената.

Колин замръзна.

— Не мога — отвърна той. — Страх ме е от тъмното.

— Няма страшно. Нали съм с теб. Няма да допусна да ти се случи нещо.

Отново го побутнах, но той не помръдна.

— Не — каза пак. — Не мога.

Можех да продължа без него, но сърце не ми даде да го оставя тук сам.

Постепенно забелязах, че някак си започвам смътно да различавам бялото лице на Колин. Миг по-късно видях как все по-ярка светлина изпълва в тунела.

Обърнах се и за свое удивление забелязах Догър, вдигнал голям фенер над главата си. Иззад него надничаше Порцелан, първоначално

уплашена, а когато видя, че съм невредима, се затича към мен и едва не ме смачка в прегръдката си.

— Страхувам се, че те изпортих — каза тя.

[1] На английски език името Бул (*Bull*) означава бик. — Бел.прев.

↑

ТРИЙСЕТ

— А Догър вече бил залостил вратата във фонтана. Тя се отваря само отвън и Том Бул нямало как да излезе.

— Браво, Догър — каза татко.

Догър се усмихна и се загледа през прозореца на салона.

Дафи се размърда неспокойно на дивана. Татко я бе откъснал от книгата ѝ, когато настоя двете с Фели да присъстват на разговора. Сякаш се гордееше с мен.

Фели стоеше до полицата на камината, преструваше се на отегчена и крадешком се поглеждаше алчно в огледалото, когато не се усмихваше превзето на сержант Грейвс.

— Тази история със Спънатите е интригуваща — каза инспектор Хюит. — Бележките ти много ни помогнаха.

Вътрешно ликувах.

— Доколкото разбирам, правели са кръщенетата си при Стобора някъде през седемнайсети век, така ли?

Кимнах.

— Госпожа Бул искала бебето ѝ да бъде кръстено по старата традиция, а съпругът ѝ, струва ми се, ѝ е забранил.

— Така е — потвърди сержант Грейвс. — Той ни каза.

Инспекторът го изгледа гневно.

— Отишла при Стобора с госпожица Маунтджой — доктор Кисинг ги е видял заедно. Може да са присъствали и други „спънати“, но не съм сигурна. Нещо обаче страшно се объркало. Потопили бебето, като го държали за петата, какъвто е обичаят на Спънатите, но се случила злополука. Бебето се изплъзнало и се удавило. Погребали го при Стобора. Заклели се да не казват истината на друг. Поне така се е случило според мен.

Сержант Грейвс кимна и инспектор Хюит му хвърли ужасно гневен поглед!

— Госпожа Бул веднага решила да обвини Фенела. Все пак тя била минала с фургона си по пътя малко преди това. Прибрала се и

казала на съпруга си Том, че циганите са отвели бебето им. И той ѝ повярвал... и продължава да ѝ вярва и досега.

Поех си дълбоко въздух и продължих:

— Фенела врачувала на госпожа Бул миналата седмица на панаира. Наговорила ѝ същите глупости като на всички: че има нещо погребано в миналото, което трябва да изрови.

И чак тогава, докато разказвах на глас, точните думи на Фенела нахлуха в съзнанието ми с цялата си сила: „Казах ѝ, че нещо е погребано в миналото ѝ и че за да го поправи, трябва да се разрови назад.“ Дори бях записала думите в тетрадката си, без да осъзная значението им.

Фенела е разбрала за предполагаемото отвличане на бебето чак по-късно, защото вече си е била тръгнала, преди да започне фаталното кръщение.

Госпожа Бул, за да затвърди лъжата си, сигурно е била принудена да подаде фалшива жалба в полицията. Том е стоял настрани заради работата си за съмнителни хора. Нали госпожа Малит се изпусна, че имал проблеми с полицията?

Как ми се искаше да попитам инспектора дали заключенията ми са верни — особено онези за Том Бул, — но знаех, че той не би... няма право да ми каже. Може би някой друг път...

При всички положения почти със сигурност полицията е издирила и разпитала Фенела по време на разследването на изчезването на бебето — издирили са я, разпитали са я и са я пуснали, защото не е имала вина. Това изглеждаше очевидно.

И когато госпожа Бул неочаквано е влязла в шатрата ѝ миналата седмица на панаира, Фенела сигурно си е помислила, че съдбата ѝ я е изпратила, за да получи правосъдие.

„Казах ѝ, че нещо е погребано в миналото ѝ и че за да го поправи, трябва да се разрови назад“, рекла Фенела, но не е имала предвид бебето, а обвинението в отвличане, повдигнато от госпожа Бул!

„Отмъщението е по моята част“, беше казала Фенела.

Какво отмъщение само!

Но и то си имаше цена.

Дали госпожа Бул е разпознала фургона на Фенела на панаира? Какво я е прихванало, та да влезе в шатрата?

Сещах се само за една възможна причина: гузна съвест.

Може би госпожа Бул си е мислела, че полицията и съпругът ѝ са започнали да се досещат за лъжата ѝ — може би по някаква странна причина си е въобразила, че ако пак се изправи срещу циганката, ще разсее евентуалните подозрения на Том и собственото си чувство за вина.

Какво ми каза доктор Дарби? „Понякога, когато са подложени на голямо напрежение, хората се държат много странно.“

— Е? — прекъсна инспекторът мислите ми. Чакаше ме да продължа.

— Госпожа Бул, естествено, си помислила, че Фенела е видяла в кристалната топка удавянето на бебето. Сигурно веднага се е прибрала и е казала на съпруга си, че циганката, отвлякла детето им, пак лагерува при Стобора. Том е отишъл във фургона още същата вечер и се е опитал да я убие. Той най-вероятно все още вярва на жена си — добавих аз. — Въпреки че трупът на бебето беше намерен, се обзалагам, че още обвинява циганите.

Погледнах крадешком към сержант Грейвс за потвърждение, но лицето му беше като издялано от камък.

— Откъде си толкова сигурна, че Том Бул е бил във фургона? — попита инспектор Хюит и отгърна нова страница в бележника си.

— Защото Колин Праут го е видял там. И ако това не е достатъчно, миризмата на риба го потвърждава — отвърнах аз. — Мисля, че ще установите, че Том Бул страда от заболяване, при което тялото отделя мирис на риба. Догър каза, че има документирані случаи.

Инспектор Хюит повдигна леко вежди, но не отговори.

— Тъй като състоянието му се влошавало, той си стоял само вкъщи през последната година, че и по-дълго. Госпожа Бул е съчинила историята със заминаването му, но през цялото време той е бил тук, в Бишъпс Лейси, и е работил след мръкване. Той е леяр и уменията му са доста полезни за претопяването на метални отпадъци и отливането на антики от тях.

— Да — каза инспектор Хюит и ме изненада. — Не е тайна, че преди е работил при Сампсън в Източен Финчинг.

— И все още работи там — казах аз. — Поне нощем.

Инспектор Хюит затвори бележника си и стана.

— Радостен съм да ви съобщя, полковник, че триножниците ви за камина скоро ще ви бъдат върнати. Намерихме ги в гаража, където Хеъруд е държал антиките си.

Права бях! Лисицата Сали и Шопо в гаража на Бруки наистина са били оригиналите на Хариет! След като ги е подменил с фалшификати, Бруки е чакал възможност да продаде оригиналите в Лондон.

— Той е бил част от сложна организация на крадци и фалшификатори. Сигурен съм, че скоро ще прочетете за тях във вестниците.

— А госпожица Маунтджой? — попитах неочаквано. Доста ми беше жал за Тилда Маунтджой.

— Може да ѝ бъдат повдигнати обвинения за съучастие — отвърна инспекторът. — Зависи от директора на Окръжното управление. Не му завиждам за задачата.

— Горкият Колин — казах аз. — Животът му никак не е бил лек, нали?

— При него има смекчаващи вината обстоятелства — рече инспекторът. — Повече от това не мога да ти кажа.

— Разбрах със сигурност, че и той е замесен, когато намерих въжето.

Съжалих за казаното още докато думите излизаха от устата ми.

— Въже ли? Какво въже?

— Въжето, което е паднало през решетката във фонтана на Посейдон.

— Улмър? Грейвс? Какво знаете по този въпрос?

— Нищо, сър — отвърнаха те в един глас.

— В такъв случай бихте ли отишли незабавно при фонтана, за да поправите този пропуск?

— Да, сър — отвърнаха те и излязоха с пламнали лица от салона.

Инспекторът отново насочи цялото си гневно внимание към мен.

— Разкажи ми за въжето.

— Трябваше да има въже — обясних аз. — Бруки беше твърде тежък и на фонтана можеше да го е вдигнал само някой невероятно силен мъж. Или момче скаут с въже.

— Благодаря ти — каза инспекторът. — Това е достатъчно. Сигурен съм, че ще успеем да запълним празнините.

— Освен това — добавих — лъснатото петно на тризбеца показваше ясно къде въжето се е трило в потъмнелия метал.

— Благодаря ти. Това вече го отбелязахме.

„В такъв случай, помислих си аз, можете да вините само себе си, че не се сетихте да потърсите въжето, с което е вдигнат трупът. Колин е скаут, за Бога.“ Понякога бюрократизмът изумяваше дори и мен.

— И още нещо — рече инспекторът и потри нос. — Може би ще бъдеш така добра да изясниш един въпрос, на който не мога да си отговоря.

— Ще се постарая, инспекторе.

— Защо, за Бога, Колин е провесил Бруки от фонтана? Защо не го е оставил там, където е умрял?

— Сдърпали са се за вилицата за оари в основата на фонтана. Когато Колин внезапно пуснал вилицата, Бруки, който я дърпал с всички сили, се пробол сам в ноздрата. Чиста случайност.

Макар Колин да ми бе описал точно така случилото се, трябва да призная, че поукрасих малко историята заради инспектора. Вярвам на версията на Колин толкова, колкото вярвам, че товарните коне могат да летят. По мое мнение смъртта на Бруки е била отмъщението на Колин за годините тормоз. Беше убийство, просто и ясно.

Но коя бях аз, за да съдя? Нямах намерение да прибавям още към и без това многобройните проблеми на Колин.

— Бруки паднал назад по каменните стълби в помещението под основата. Всъщност вероятно падането го е убило.

„Боже, прости ми за тази благородна дребна лъжа!“

— Колин взел въже от тунела и вдигнал Бруки на тризбеца на Посейдон. Наложило се да му завърже китките, за да не се изплъзнат по-късно ръцете на Бруки от палтото. Не искал тялото да падне.

Инспектор Хюит ми хвърли поглед, който мога да опиша само като скептичен.

— Бруки — продължих аз — разказвал на Колин за вярването на Спънатите, че раят се намира точно над главите ни. Искал да помогне на Бруки да отиде на небето.

— Мили Боже! — възкликна татко.

Инспектор Хюит се почеса по носа.

— Хммм, струва ми се малко изсмукано от пръстите.

— Изобщо не е изсмукано от пръстите, инспекторе — възразих аз. — Точно това ми разказа Колин. Убедена съм, че когато доктор Дарби и викарият ви позволят да го разпитате по-подробно...

Инспекторът кимна тъжно, сякаш през цялото време е подозирал точно това.

— Благодаря ти, Флавия — каза той, стана и затвори бележника си. — Благодаря и на вас, полковник Де Лус. Много ни помогнахте да стигнем до дъното на тази история.

Инспекторът тръгна към вратата на салона, но на прага се обърна като че ли боязливо:

— А, Флавия, за малко да забравя. Днес дойдох в ролята и на нещо като вестоносец. Съпругата ми Антигона много би се радвала, ако ни гостуваш на чай следващата сряда... ако си свободна, разбира се.

Антигона? Чай? И чак тогава осъзнах.

„О какъв прекрасен ден! Ура! Юхуу! Славната богиня Антигона кани мен, Флавия Сабина де Лус в обвитата си с лозници къща!“

— Благодаря, инспекторе — казах официално. — Ще погледна графика си и ще проверя дали разполагам със свободно време.

Стрелнах се като светкавица нагоре по стълбите. Нямах търпение да кажа на Порцелан!

Трябваше да се досетя, че си е тръгнала.

Беше откъснала празна страница от тетрадката ми и я бе закачила за възглавницата с безопасна игла.

Благодаря за всичко. Потърси ме, когато дойдеш в Лондон.

Твоя приятелка
Порцелан

Само толкова.

В първия миг ме заля тъга. Въпреки напрегнатите ни на моменти отношения, никога не бях срещала човек като Порцелан Лий. Вече започваше да ми липсва.

Трудно ми е да пиша за портрета на Хариет.

Изключено беше да оставя картината, обърната с лице към стената, в ателието на Ванета Хеъруд. Все пак тя ми предложи да я взема и след като Хариет ѝ е платила цялата сума предварително, мястото ѝ беше в Бъкшоу.

Реших, че ще я закача дискретно в салона. Щях да открия портрета пред семейството си с цялата тържественост, на която съм способна. Нямах търпение.

В крайна сметка не се оказа много трудно да организирам пренасянето. Помолих госпожа Малит да говори с Кларънс Мънди, собственика на единственото такси в Бишъпс Лейси, и Кларънс се съгласи да „осигури превоза“, както той се изрази.

Един мрачен и дъждовен следобед в края на септември, спряхме пред портата на ателието в Молдън Фенуик и Кларънс ме заведе до вратата с огромен черен чадър.

— Заповядай, очаквах те — каза Ванета Хеъруд.

— Съжалявам, че закъснях. Но заваля и...

— Не се притеснявай. Честно казано, напоследък дните като че ли се проточват по-дълго от обикновено.

С Кларънс изчакахме в коридора, докато намръщената Урсула не се появи с голям предмет, опакован в кафява хартия.

— Пази я от дъжда — каза Ванета. — Това е най-добрата ми картина.

И така занесохме портрета на Хариет в Бъкшоу.

— Подръж чадъра — рече Кларънс и се приготви да измъкне пакета от задната седалка на таксито. — Ще ми трябват и двете ръце.

Аз пазех с чадъра пакета от проливния дъжд, докато притичахме до вратата трмаво като трикраки спринтьори.

Платих на Кларънс и бях стигнала до средата на вестибюла, когато татко излезе от кабинета си.

— Какво домъкна у дома пък сега? — попита той и сърце не ми даде да го излъжа.

— Картина е. Всъщност е твоя.

Татко я облегна на стената, влезе в кабинета си и се върна с градинарски ножици, за да пререже увития няколко пъти около пакета канап.

После остави хартията да падне сама.

Това се случи преди три седмици.

Портретът на Хариет и трите ѝ деца вече не е във вестибюла, нито в салона. До днес претърсвах къщата напразно.

Но тази сутрин, когато отключих вратата на лабораторията си, заварих картината окачена над камината.

Не съм казвала на никого.

Татко знае, че е там, и аз знам, че е там, и засега това е достатъчно.

БЕЛЕЖКА ЗА ЧИТАТЕЛЯ

За да осигуря достатъчно драматично осветление за тази история, признавам, че бърниках тук и там във фазите на луната, но уверявам читателя, че след като приключих, върнах всички тях обратно по местата им.

БЛАГОДАРНОСТИ

Писането на книга, освен всичко останало, е и дълго пътешествие с приятели: нещо като поклонение. По пътя се срещаме, понякога се разделяхме, деляхме храна и разменяхме истории, идеи, шегички и мнения. Така приятелите ми бяха втъкани в самата същност на книгата.

Изказвам най-дълбока благодарност на доктор Джон Харланд и Джанет Харланд, на които посветих тази книга, за дългите години приятелство и безбройните отлични предложения.

На Нора и Дон Айви, които не само отвориха вратите на дома си за мен, но се погрижиха и да осъществят една от детските ми мечти.

Благодаря на редакторите си: Бил Маси от „Орион Букс“, Кейт Мисиак от „Рандъм Хаус“ и Кристин Кокран от „Дабълдей Канада“. И специални благодарности на Лорън Новек и Кони Мънро — моя отговорен редактор и коректор съответно — които се трудят в сянка и вършат голяма част от работата, за която аз обирам славата.

Благодаря на агента си Дениз Буковски и Сюзън Морис от агенция „Буковски“, които безстрашно критикуват купищата детайли с удивителна ефективност.

На Кен Бойчук и неговата поредица от литературни четения с благодарност за незабравимото събитие.

На стария си приятел Робърт Нилсън, който издаде някои от първите ми художествени произведения и който искрено се зарадва да ме види отново.

На Тед Барис, писател и стар приятел, чиято способност за концентрация винаги ме е вдъхновявала.

На Тони Борг, Мери Роуз Грима, доктор Джо Рапа, Дорис Вела и доктор Реймънд Ксери, които вероятно никога няма да осъзнаят каква помощ ми оказаха. Никога няма да забравя безкрайната им доброта, докато пишех тази книга.

Благодаря на своите колеги писатели Анабел Лайън, Майкъл Маккинли, Чък Паланюк и Даниел Трусони, които споделиха

пътешествието ми.

На Пол Инграм от книжарница „Прерийни светлини“ в Айова Сити и на Уес Калигър. Макар в деня, преди да пристигна, да бяха посрещнали президента Обама, Пол ме приветства по начин, за който мечтае всеки автор.

На моята „зла близначка“ Барбара Питърс от „Посайдън Пен“ в Скотсдейл Аризона, която оставя невероятни предложения за сюжета на книгите ми на гласовата ми поща.

В памет на скъпия ми приятел Дейвид Томпсън от „Убийство по учебник“, Хюстън, Тексас, чиято неочаквана смърт през 2010 г. лиши света на криминалната литература от един от най-важните си дейатели. Известен с енциклопедичните си знания за криминалния роман, Дейвид бе обичан и от писателите, и от читателите.

С обич посвещавам книгата и на семейство Брайсън: Джийн, Бил, Барбара, Джон, Питър и Дейвид, които винаги ме подкрепят.

На бандата от „Бол Стрийт“: Боб и Пат Бейкър, Лилиан Бейкър Хосълтън, Джейн Макейг, Джим Томас и почетния член Линда Хътсел-Манинг: отново заедно след половин век. Томас Улф греши: човек наистина може отново да се върне у дома.

На Ивлин и Лий Палмър, и на Робърт Брус Томпсън, които ми помогнаха с химията. Всички допуснати грешки обаче са по моя вина.

Бих искал да изброя подробно и книгите, които вдъхновиха създаването на измислената секта на Спънатите: „История и дело на отцепническите църкви в Лондон, Уестминстър и Сауторк, включително живот на техните свещеници от възникването на протестантството до наши дни“, Уолтър Гибсън, Лондон, 1814 г. и „История на светото кръщение“, Робърт Робинсън, Бостън, 1817 г.

И накрая, както винаги, посвещавам тази книга с обич на съпругата си Шърли, която улеснява живота ми, като с радост върши всичко, което оставям недовършено, а и освен това изпълнява ролята на мой личен компютърен техник. Няма друг човек, който така добре да се справя с подновяването на износени бутони на клавиатура, а и междувременно с почистването на трохи от нея.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.